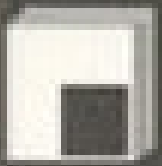

Elvin Azar Süzer

Ana Tanrıça Şeytan

Yeni
yayınlar

Bu kitabın Yayın hakları
Pencere Yayınlarına aittir
Birinci Baskı: Ağustos 2003

Kapak: Ziya Sümer

Montaj: Bahri Çakır

Kapak ve İç Baskı: Bayrak Matbaası

Yayın Yönetmeni: Muzaffer Erdoğan

ISBN 975-8460-58-7

PENCERE YAYINLARI: 173

Pencere_yayin@hotmail.com

www.elvinazarxom.tr.tc

www.otoyolkralicesi.com.tr.tc

Osmanağa Mah. Pavlonya Sok. No 10/6 Nuhoğlu İşhanı Kadıköy / İSTANBUL

TEL: (0216) 414 64

Elvin Azar (Süzer)

Ana Tanrıça Şeytan

İçindekiler

ÖNSÖZ

GİRİŞ

İNSANLIKLA BİRLİKTE DOĞAN TANRIÇA

GÖĞÜN KUTSAL FAHİŞESİ

BABİL: RAHİBE - FAHİŞELERİN ÜLKESİ

ŞEYTANLAŞAN CİNSELLİK

AY TANRISI İLE GÜNEŞ TANRIÇASININ ÜLKESİ ARABİSTAN

KÜÇÜK ÖNEMSİZ BİR KRALLIKTI SEBE DİYARI

DİŞİ ŞEYTAN LILITH

1. Saba Melikesi (Arap kültüründe Lilith)

2. Kerameti Kendinden Menkul Bir Kitap (Yahudi Mistisizminde Lilith)

3. Vampirler Dişidir Gerçekte (Yunan Mitolojisinde Lilith)

4. 5000 Yıllık Şeytan (Sümerlerde Lilith)

5. Canavarların Toplantısı (Tevrat'ta Lilith)

6. Mağaralardan Çıkan iskeletler... ve Kutsal Yazmalar (Ölü Deniz Yazmalarında Lilith)

7. Gecelerin Kadınları (Kabala'da Lilith)

8. Uzun Uzun Saçlar (Talmud'da Lilith)

9. İlk Kadın Kimdi? (Midraşlarda Lilith)

10. Yarıya Bölünen İlk İnsan

11. Yaratılışın Bilmek İstemeyeceğiniz Yanları

12. Lilith'e Karşı Lilith

13. Fahişe Ana

14. Düğümler Çözülürken

a. Erinys

b. Medusa

c. Demeter

EJDER ANA TIAMAT

1. Kaos Ejderi

2. Pek Kutsal Bir Kitap

3. O mu? Değil mi?

4. Garip Benzerlikler

5. Denizlerdeki Gizli Gerçek

6. Kötü Dişı Güçler ve İyilikler!

a. Hydra:

b. Sirenler:

c. Thetis:

d. Babil Fahişesi:

ZAVALLI HAVVA

1. Üç "Has İsimli" Tanrı

2. İnsanın İkinci Yaratılışı

3. Karışmış Bilgiler

4. Kelimelerdeki Gizler

SEKS VE EVRİM

SONSÖZ

Yol ve macera arkadaşım,
yaşam ortağım,
“Demirin efendisi”
Faramarz Azar’a

ÖNSÖZ

(Kadınlık ve Araştırmacı Yazarlık!)

Araştırmacı yazarlık, zeki bir katil tarafından işlenmiş bir cinayeti inceleyerek, suçluyu bulmaya benzer. Kişiler ve olaylar önünüzde saf saf durmaktadırlar; görüntüde her şey normal, herkes suçsuzdur. Oysa ortada bir ceset olduğuna göre kişilerden biri yalan söylüyor, kendini suçsuz olarak göstermeyi başarıyordur. Sizin göreviniz ise elinizdeki ipuçlarını değerlendirerek onu deşifre etmek ve cinayet işleyerek elde ettiği kazanımını ondan alarak gerçek sahibine geri vermektir. Bu sonuç yüklü bir miras da olabilir... insandan sömürülecek metafizik enerji de!

Dedektif, olabildiğince çok kişi ile konuşmalıdır; böylelikle açık veren bir ilmek yakalamayı planlar. Araştırmacı yazar ise mümkün olduğu kadar çok şey okumalıdır. Yorucu, bezdirici, yalnızlık dolu saatler boyu okumak... Bu okuma sürecinde bir an gelir bir bilgi zerresi -bin yıllar öncesinde bilinç altına tıksa da, enkarnasyon safhalarında ruhu hiç bırakmadan varlığını koruyabilmiş olan bir bilgi zerresi- bilinç düzeyine sızacak bir yol bulur ve araştırmacıya gerçeği fısıldar. Gerçekte hücrenin kilitlerini açıp, kapıyı aralayan ve bilgiyi özgür kılan araştırmacının okuyarak elde ettiği yeni bilgilerdir.

Böylece bir ışık yanar beyninizde; içinizden “her şey ne açılmış, ben nasıl bunu görememişim?” diye yakınır, yitirdiğiniz onca zamana acırsınız. Önünüzde, daha önceden güçsüzlüğünüz nedeniyle girmeye çekindiğiniz bilinmezlik ve sırlar ormanı hâlâ eskisi gibi ürkünç dursa da, artık elinizde size güç veren bir silah, ya da sizi saldırılardan koruyacak bir kalkan vardır.

Sırlar/gerçekler ormanına, içinde gizlediğine emin olduğunuz ipuçlarını elde etmek için hemen dalmak istersiniz... saatlerle, günlerle içinden çıkmadan her yanını gezip görmeyi, bilmeyi, öğrenmeyi özlersiniz. Oysa mutfakta, haşlanmış lahanalar dolma yapılmak üzere sarılmak; kocanızın sakallarıyla tıkanmış lavabo gırtlığı ise musluk suyunu geri kasmamak için sizi bekliyordur! Yağmurlu bir günde “iştihak ve vuslat”ın doruğunda iken yataktan çıkıp işe gitmek benzeri bir zevk(!) içinde mutfağınıza girer, kahvaltı yumurtasını sahan yerine, bulaşık süngerinin üzerine kırar, kirli tabakları bulaşık makinesi yerine buzdolabına koyarsınız!

Zamansızlık... Varlığını dost ve eşinize asla kanıtlayamadığınız düşmanınız hep sizinle sevdiklerinizin arasına girer. Bir yazar, hele ki araştırmacı yazarsanız, tüm yaşamınız, “Bütün gün evde değil misin? Eeeeeee?” diye “serzeniş”te bulunan dostlarınızı gizli düşmanınızın varlığına inandırma uğraşısıyla doludur artık.

Bu hır gür arasında araştırmacınızı sonuçlandırır, bir kitap oluşumunda öğrenmek isteyenlere sunarınız. Göreviniz bir anlamda bitmiş, suçlu ortaya çıkarılmıştır. Oysa sosyal görevlerinize yine de “layıkıyla” döneceksiniz: çünkü çalışma odanızdan dışarı her adım atışınızda o katilin yeni cinayetler işlemekte olduğunu yeniden görmüş, bir kez daha kendinizi dedektiflik işinin içinde bulmuşsunuzdur.

Tüm bunlar oluşurken sadece dedektif değil, bir kadın dedektif olduğunuz ve de bazı ideolog solculara; eylemci feministlere ve temiz aile kadınlarına(!) benzememek için

saçınızın boya tarihini aksatmamak, olabildiğince cilt bakımı ve makyaj yapmak, güzel kokulara servet ödemek, aç yaşamak, mutfakta su içinde hamurlaşmış olsa da kırmamaya gayret ettiğiniz uzun tırnaklarla yaşamak, dudağınızı zorlayan küfürleri yutmak, karşı cinse saygılı olmak vb. vb. vb. de zorundasınızdır. Bunları hiç de yapmayabilirsiniz tabii... ama içten içe -zekasız bir çiçek muamelesi görmedikçe- çevreyi güzelleştiren, şıklaştıran taraf olmanın hiçbir kötü yanı olmadığını da hissedersiniz. Zaten bakımlı, hoş ve güler yüzlü olduğunuzda karşınızdaki insanların gözlerinden çağlayan huzur ve beğeni sizi çokluk “gaza” getirir.

Oysa işler burada bitmez. Sadece kadın olduğunuz için günde 6 kez sofrayı silmek, yemekleri sofraya götürmek için küçük kaplara koyup, yemek bitiminde yeniden eski yerlerine doldurup bu “yarım saatlik” kapları yıkamak; erkek pantolonlarının önünde ısı ile yapılmış keskin çizgiler bulunsun diye boşuna saatler ve 1000 watt elektrik tüketmek; yemek yapma adına manav yorgunu sebzeleri bıçakladıktan sonra ısı manyağına döndürmek de zorundasınızdır. Eşinizin tüm yardım tekliflerini ise onurlu bir biçimde geri çevirirsiniz; çünkü onun gözünde “kocasına iş yaptıran kadın” kimliğine bürünme felaketinden ölümüne korkarsınız. Oysa aynı eşinize son okuduğunuz kitabın altı çizgili yerlerini bilgisayara geçirmeyi geciktirdiği için rahatça sızlanabilmişsinizdir.

Sadece kadın olduğunuz için... Sadece kadın olduğunuz için öylesi haksızlıklara uğramaktasınız ki, elinizden sadece -eğitimsizseniz “kahpe feleğe”, mürekkep yalamışlığınız varsa feminist hareketin başarısızlığına- sövmek gelir. Ama içinizden bir ses sürekli erkeklerin -ne erkeği, doğa yaratısı hiçbir canlının- bu denli kötü olamayacağını fısıldar. Peki nedendir bunca haksızlık “sadece kadın olduğunuz için”? Bu pisliğin gerisinde erkekler yoksa kim vardır peki? O vardır... O katil... O bulmaya çalıştığınız katil! Bu nedenle her seferinde erkekleri, kocanızı, feleği, feminist hareketin başarısızlığını ve sistemi affeder, yeniden gerçek suçlunun peşine düşer ve ormanın içindeki yolculuğunuza yemekleri yaka yaka “tekrar be tekrar” çıkararsınız.

GİRİŞ

Evet... iyilik diye birşey vardır!

Şimdi çoğunuz “yoksa yok muydu?” veya “bu kadın bunu yeni mi anlamış?” gibi sorular sormaktasınız belki de kendinize; ama belirteyim ki felsefe ile yakından ilgilenen kişiler bilirler: İyi ve kötü görece kavramlardır; izafidirler. Yani bir kavram, bakanın bakış açısına göre iyi veya kötü yanda görülebilir. Düşünürler bilir bunu...Ya da bildiklerini sanırlar!

Hayır... iyilik de, kötülük de bakış açısına göre değişmez şekilde vardılar. Birer enerjidir bunlar... farklı “odaklardan” yansılar.

Kötülük; Amerikan filmlerinde yer aldığı gibi, yakışıklı artistlerce oynanan, dünyaya hükmetmeye çalışan adamların kimliği değildir. Hani güçlü, çekici, zeki, tehlikeli ve epey de uyarıcı karakterler... Kötülük enerjisi tutsağı ettiği bireyde böylesi bir kimlik yaratmaz. Kötülük zayıflıktır, zaaftır, acıdır, hastalıktır, güçsüzlüktür, pisliktir, cahilliktir, komplekstir, korkudur, aşağılık duygusudur... Doğada vardır. Metafizik alanda yer kaplar... Hatta bazen fizik planda bile maddeleşir! İnsanoğluna çok düşman bir maddedir kötülük; çünkü kendi sonunun insanoğlunca getirileceğini bilir!

Kötülük bilinçli bir enerjidir. O güç, aslında “her ne ise o olan!” kötülük, sadece ve sadece kurban peşindedir. Sadece ve sadece insanoğlunu yok etme amacını taşımaktadır... kendi varlığını sürdürmek için zorunludur buna.

Büyük bir plan uygulamıştır, kötülük adlı varlık şimdi unutulmuş milyar yıllar öncesi; bütünlüğü, tamlığı bozmuş, her şeyi ikiye ayırarak yarım etmiş, birbirine zıt ve düşman konuma çekmiştir. Nasıl mı bu denli güçlü olmuştur? Nasıl mı başarabilmiştir bunu? Sözü edilen öylesine uzun bir öyküdür ki, anlatılmaz; sadece “zamanı gelen” hisseder ve öğrenir. Öğretilemez. Söylenmez. Söylenirse de inandırıcı olmaz; çünkü hazır olan zaten kendi başına öğrenir, hissederek çözer, bilir. Kendiliğinden öğrenemeden, başkasından duyan için ise inandırıcı değildir, önemsizdir.

Yine de minik bir ipucu vereyim: Kötülüğün başarısının gerisinde, sadece kendi ürünü olan bir duygu vardır... “Korku”. Söyleyebileceğim sadece bu kadar... Tüm gizlerin ipucu buradadır, bundan fazla söze de gerek yoktur.

Hayır; iyilik kutsal kitaplardan okuduğumuz -bazılarımıza can sıkıcı ve renksiz gelen- bir nutuk değildir.

Hayır; iyilik boşucu, nedensellikten yoksun kurallar, kanunlar zinciri olarak da nitelenemez.

Hayır; iyilik korkunç tanrısal tehditlerden korunmak için yapılması zorunlu davranışlar da sayılmamalıdır.

Zorunluluk duygusu ile, zorlamayla asla oluşamaz... çünkü öncelikle gerekliliğine inanmak gerekir. iyilik bireysel rahatlık, zevk, neşe, hoşluk, huzur gibi ele geçmesi zor duyguları yaşayabilmek için girilmesi gerekli tek ve yegane yoldur; çünkü iyilik evren ikiye ayrılmadan önce var olan temel gerçektir, temel olgudur. Bu nedenle evreni o ilksel bütünlüğe doğru her yola çıkışıta bir kapı açılacak ve pozitif enerji birey üzerine çağlayarak dökülecektir. Enerji dökülmek için fırsat beklemektedir zaten. O dosta geçit vermeyen ise korkuyla “terbiye edilerek” aldatılmış, tutsak edilmiş bilincimizdir sadece.

Bu kitapta -yukarıda söz ettiğim bilgi/bilinmezlik ormanında ele geçirdiğim ipuçları bazında, insanlık üzerinde oynanan korkunç bir oyunun sır olarak saklanan planını gözler

önüne sermeye çalışmaktayım. Yıllar süren etütlerim yardımıyla. Uzun bir çalışmanın, uzun deneyim ve acıların sonucu bu kitap. Çok şey söylüyor, olabildiğince kanıtlıyor da... Ama bilmekteyim ki, bebeklikten başlayarak beyin üzerinde oluşturulmuş koşullanmaları yıkmak çok güç. Olanaksız? Hayır, olanaksız değil; ama çok çok güç.

Biliyorum ki yazdıklarım, okurlarımın %94'ünün aklından ilk 1-2 saatte uçup gidecek. Bana da böyle olur; bu yaşıma dek böyle de oldu. Ama bir gün... Çok umutsuzluğa kapıldığım günlerden bir gün; çaresizce çıkış yolu ararken kendimce bir çözüm bulduğumda; ve de o çözüm koca feylezofların, "benden kokun" diyen tanrıların sözleri değil, benim yaratım olduğundan; tam üzerinde durmadan unutmaya hazırlanırken; fi tarihinde duyduğum, uzun zamandır unutmuş olduğum bir söz, bir düşünce, bir deyiş, bir resim, bir... bir... herhangi bir şey bilinç düzeyime çıkıverir. Benim çözüme de destek olacak yapıdır. Böylelikle buluşum gözümde değer kazanır, sıkıca yakalanır batmakta olduğu bilinçdışı boşluğuna yuvarlanmadan önce. Karmaşa aydınlanmaya başlar, puzzle resmi ortaya çıkar, yavaştan görünmeye koyulur gerçekler, üzerlerindeki örümcek ağlarım silkerek.

Yine de bilirim ki, eğer gün gelmişse; eğer o insanın öğrenme, görme zamanı gelmişse; benim kitabımı okumuş olsa da, olmasa da gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Kozmosun bir yasası vardır; kötülük adlı o odağın asla değiştiremeyeceği bir yasa: O'nun; yani kötülüğün; gerçeğe, iyiye vereceği yegane zarar, gerçeğin ortaya çıkışını, iyiliğin tezahürünü geciktirmektir. Ama ne denli geciktirse de, eninde sonunda sular durulacak, dengeler kurulacak, herkes hak ettiği yeri -mikronik yanılığa yer olmadan- bulacaktır.

O; o her ne ise o olan; beyinleri ne denli iyilik, ahlak, namus, iyi muz yaygarasıyla zapt-ı rapt altına alsa da;

O; o her ne ise o olan; insanoğlunun usunu ne ölçüde güdümlü kuklaya çevirse de;

O; o her ne ise o olan; insan ruhunu İÖ 4000'den bile daha öncesinden başlayarak, İncil, *Tevrat* ve adı sokaktaki adamca pek bilinmeyen yazmalarla; tabletlerdeki küfürlerini, korkunç tehditlerini, sağlıklı bir beyinden çıkması olanaksız doğrularını, insanlara çektirileceğini yemin ile doğruladığı acılan, alacağı altını defalarca çizdiği intikamları insancıklara kutsal kelam olarak okutup okutup, üstüne üstlük "aman ne mukaddes, ne ulu bir şey bu tanrı" dedirtecek kadar maymun etmiş olsa da... gerçek eninde sonunda doğacaktır.

O'nun yaptıklarını ortaya dökmek için yazdım bu kitabı...

Sadece kadınlara çektirdiği eziyeti, "doğuran enerji"ye ettiklerini değil; kendi sonunu getirecek varlık olan insana olan kinini yine insanlara göstermek için aldım kalemi elime... ibret alınsın diye...

Bir kadın olduğum için araştırmadım; çok çekmiş biri olduğum için de yazmadım... sadece insan olduğum için girdim bu uğraşa...

Ola ki anlattıklarım ve kendimce kanıtladıklarım kimilerinin bilinçaltındaki gizli gerçeklerin kilidini gevşetip tutsakları hücrelerinden kaçırır!

Eskilerin dediği gibi eğer "yalana inanmış milyonlara karşı, gerçeği görüp üstlenmiş tek bir beyin daha yardımcıysa insan oğluna", yaşamdan kopmacasına çalışmak, göz sağlığını riske atmak, hatta tencereden yanık yemek kazımak çok küçük bir bedeldir bu sonuç adına.

Hz. Yakup'un 12 oğlundan Reuben'in Kitabı'ndan: V, 1-2,5

(Yakup peygamber: lakabı İsrail olduğu için İbranilere verilen "beni İsrail" adının isim babası).

"Kadınlar kötüdür; çünkü onların erkeğin karşısında duracak gücü yoktur. Bu nedenle hile ve desise kullanarak erkeği tuzağa düşürür. Böylece kuvvetle yenilememiş olan erkek, aldatma ile alt edilir".

Hesiodos, İşler ve Günler:373

(Hesiodos: Yunan mitolojisi olarak bilinen antik Yunan dininin kutsal kitap yazarı ve Sabahattin Eyüboğlu ve Azra Erhat gibi birçok araştırmacılara göre peygamberi)

"Takıp takıştıırıp, kıcıını sallayıp aklını çelmesin kadınının biri;

Gözü ambarındadır diller dökerken sana,

Ha kadına güvenmişsin, ha bir hırsıza".

Halk dilinden bir deyiş:

"Kadın kaşık düşmanıdır".

İNSANLIKLA BİRLİKTE DOĞAN TANRIÇA

İnsanlık tarihinin -daha doğrusu kentler kurabilecek, tarım yapabilecek, tapınacak gelişmişlikte olan insanlık tarihinin- Mezopotamya'da başladığına inanılır genelde. Sadece ortalama insanın kanısı değildir bu; aynı inanç yıllar boyu bilim çevrelerinde etkin olmuştur.

Zaman içinde Hollanda asıllı İngiliz arkeolog James Mellaart gün ışığına çıkarttığı bir kentle bu inancın yanlışlığını kanıtladı: Uygarlık ilk kez Mezopotamya'daki kentlerden birkaç binyıl önce (14 hektarlık bir alanda) kurulmuştu. Üstelik bu kent, aynı bölgeden binlerce kilometre uzaktaydı; oralara çok uzak... ama bizlere çok yakın bir bölge... Evet; insanoğlunun ilk uygar topluluğu Anadolu'da oluşmuştu!.. Konya, Çatal Höyük'te... İşte anlatacağım o zamanlar başlıyor. Günümüzden ortalama 6000 yıl önce yani!

16 bin yıl önce büyük bir göl olan Konya ovası zamanla Çarşamba nehrinin getirdiği alüvyonlarla doldu. Bu bölge öylesine "mümbit"ti ki, tarım yapmak paleolitik insan için bile kolaydı. Bu nedenle daha yüksek bölgelerdeki mağaralarda avlanarak yaşayan ilk insanlar zaman içinde bu bölgeye inerek çok gelişmiş bir uygarlık kurdular. Tarım yapabilen, süs eşyası kullanan, ev kuran, duvarlara resimler çizebilen, heykel ve alet oluşturabilen, evini süsleyen ve... bir ana tanrıçaya tapan! Eşdeyişle ana tanrıça tapımının ortaya çıkışı insanlığın uygarlık tarihi ile aynıydı.

James Mellaart, 1958'den başlayarak burayı yedi yıl süresince kazdı. 90'lı yıllarda bu kez İngiliz arkeolog dr. Ian Hodder yeni bir kazı başlattı. Tüm bu değerli bilim adamlarının büyük zorluklarla gerçekleştirdikleri kazılar sonucu 13. kat şehir çıktı ortaya. İki olan 13. kat 10 6800'e, 1. kat ise 5500 yılına dayanan uygar şehirlerdi bunlar.

Çatalhöyüklüler tüm bu süre boyunca tanrıçanın iri göğüslü, geniş kalçalı (doğurgan) bir formdaki resim ve heykellerini yaptılar; tapınmak için evlerinin en büyük odasını ona ayırdılar. Bu denli sevilip sayılmasına karşın yalnız değildi bu adı bilinmeyen ana tanrıça; çünkü tanrıçanın karşısında -daha ikincil bir rolde görünen- birde erkek tanrı vardı. Boynuzlu bir tanrı... Boğa, koç ve erkek geyik başları ile simgelenen... Böylece Anadolu ve Akdeniz (Girit adası) sanatının karakteristiği olan ve bu kültürde binlerce yıldır görülen boğa ve boynuzlan simgesinin kaynağının Çatalhöyük olduğu ortaya çıkmış oldu. Bilim adamları her zamanki gibi: "bu semboller bu uygarlığa göçlerle yansıdı; hayır efendim ticaretle yansıdı; hayır, hayır, savaşlarla yansıdı" diye tartışıp durdular. Bilim pozitif olduğu için, negatif metafiziğe ölümüne düşmandır ne de olsa. Bu nedenle hiçbiri adı geçen bilginin/sembollerin insan bilinçaltına aynı varlık/tanrı/enerji/gerçek tarafından yansıtılmış olabileceğini düşünmek bile istemedi. Tevrat'ta yer alan bilgilerin Kuran'da da bulunmasını nedenini bile Hz. Muhammet'in karılarında arayan bir "bilimsel" mantıktı bu.

James Mellaart, "*Yakın Doğunun En Eski Uygarlıkları*" adlı kitabında Çatalhöyük ve Hacılar'daki ortaya çıkan benzer bir kültür oluşturmuş kentler hakkında detaylı bilgiler vermekte. Çarpıcı ve düşündürücü bilgiler bunlar:

Kadınlar şık ve güzeldi eski Çatalhöyük'de. Bu gerçek o devirlerde ölümlerin eşyaları ile gömülme geleneğinden anlaşılıyordu. Kadın mezarlarından hiç -devrin geleneği olan- çanak çömlek çıkmamış; oysa dudak boyasından, aynalara; halhal ve bileziklerden, kemer tokalarına dek süs eşyaları bulunmuştu.

Erkekler ise yiğit ve iyi savaşçılardı. Şehrin hiçbir geniş çaplı yıkım ve saldırı görmemiş olması bu durumu kanıtlamaktaydı.

Tarım ileri ölçüde gelişmişti; buğday. Arpa, bezelye, bakla geniş ölçüde üretilmekteydi.

Çilek tohumlarından şarap yaparlar, yaygın olarak da bira tüketirlerdi.

Özetle Çatalhöyük kenti, devrinin normu içinde bir yıldız kadar parlaktı. Diğerlerinden anlaşılabilir ölçüde gelişmişler. Bunun nedeni neydi? Taptıkları ana tanrıçanın bir “verici” tanrıça olması mı? Ne yazık ki bu sorunun yanıtlanması günümüz “pozitif bilim” ortamında olanaksızdı.

“Açıkça anlaşılacağı gibi, tapınaklar bir bereket kültürünün sergilenmesine ilişkindir. Dinin başlıca amacı yaşamı oluşturmak, sürekliliğini sağlamak ve hem şimdiki, hem de sonraki yaşamda bolluğu sağlamaktır”. *Yakın Doğunun En Eski Uygarlıkları*, James Mellaart, s. 88.

Bu kentin dinsel inanışları hakkında yazılanları incelersek ortaya bazı ana başlıklar çıkarabiliriz. Belki bu aşamada pek fazla bir şey ifade etmeyen; ama ilerdeki sayfalarda geri dönüp hatırlamakta büyük yararımız olacak ana başlıklar!..

— En önemli tanrı, genç bir kadın, doğum yapan bir anne ve yaşlı bir kadın olmak üzere 3 ayrı aşamada betimlenen bir tanrıçadır.

— Yalnızca bir kez yanında, belki akbaba olan bir av kuşuyla betimlenmiştir.

— Bir heykel ikiz tanrıçadan oluştuğu gibi, üçlü bir grupta da, bir genç kız, bir kadın ve bir erkek, tanrıçanın kutsal hayvanı olan leopara binmiş ve arkasında dururken betimlenmiştir.

— Çoğunlukla tanrıçanın iki niteliği, birinde doğum yaptığı, yan yana figürle betimlenmiştir.

— Yarı dinsel, daha basit ve etkileyici betimlenmelerinde, basit bir sarkıt veya mağara ve yeraltına ilişkin güçlerini vurgulayan insan başlı bir taş görünümündedir.

— Bir tanrı da tanrıçanın oğlunu veya sevgilisini simgeleyen bir erkek çocuk veya delikanlı ya da sakallı olgun bir erkek olarak betimlenmiştir. Heykellerden oluşan gruplar enderdir.

— Tanrı, boğa veya koçbaşı biçiminde görünür,

— Tanrıçanın bir boğa veya koçbaşı doğurduğu görünümüne dikkat çekmiştir.

Günün birinde bu uygar insanlar tarih sahnesinden yok oldular... Geride hiçbir iz bırakmamacasına! Bilim onların hâlâ ne olduklarını araştırmakta.

GÖĞÜN KUTSAL FAHİŞESİ

Onlar yok “ölüverseler” de, zaman akmayı sürdürdü... tarih İÖ 4000'lere geldi dayandı... Mezopotamya'da ilk kentler görülmeye başlandı... 3500'de de Sümer uygarlığı aşağı Mezopotamya'da yükselime geçti. Tanrıça bu kez İnanna adını almıştı. Kimi görünümünde hâlâ kalçalı ve doğurgan olarak betimlense de, çoğu kabartmalarda artık daha çağdaş bir tipteydi.

Philadelphia üniversitesinin güney Mezopotamya Nippur şehrinde oluşturduğu kazılarda ele geçen 5000 çivi yazısı tablet (ki bunların 1/3'ü İstanbul Arkeoloji Müzesindedir) İnanna tapımını gün ışığına çıkarttı. Biz modern insanın anlayamayacağı -daha doğrusu yanlış anlayacağı- bir dolu bilgi içeriyordu bu tabletler; örneğin ona “Göğün Kutsal Fahişesi” denmesi benzeri!..

Eminim adı geçen tanımlamayı okuyan çoğu okur İnanna'yı bir fahişe olarak “aşağı” bir sınıfa koyuvermiştir. Doğaldır bu... çünkü günümüzde “modern” bir yüzyılın kültürü etkindir. Oysa eski “ilkel” çağlarda fahişelik, tapımın önemli bir kısmını oluşturmakta ve bu nedenle kutsal sayılmaktaydı! Hem de kadınlar kadar erkeklerin de fahişelik yapacağı kadar... Sanırım İnanna'nın verimlilik ayinlerinde okunan şu şarkının sözleri size çok şey anlatacak;

“Erkek olan kadınlar, kadın olan erkekler; önünden geçer sana selam ederiz.

Kadın fahişeler, erkek fahişeler, önünden geçer sana selam ederiz”.

Sümerli yazarlar tanrıçaya sadece fahişe demediler; İnanna onlara göre “toplumun süsü”ydü; “Sümer'in neşesi”ydi; “sevgi kaynağı”ydı. O güzeldi... çekiciydi... şuhtu... şefkatliydi... en seçkin kadınlık özellikleri onda bulunurdu... Ama İnanna'nın bunlardan başka sembolize ettiği bir kavram daha vardı... o bereketi yönetmekteydi. Aynı Çatalhöyük'ün -henüz yazı bulunmadığı için adı çözülememiş- ana tanrıçası gibi.

Doğayı yenileyen, insanlara çoğalma gücü veren, doğal/doğanın kendisi bir tanrıça... Bu tanrıçanın tapımında seks ön planda olmayacaktı da kiminkinde olacaktı? Bu tanrıçanın tapınaklarında serbest seks yapılmayacaktı da kiminkinde yapılacaktı? Cinsellik o denli kutsal bir eylemdi ki, fahişelik de büyük onur verici bir göreve dönüşmüştü. Zamanın en saygın ailelerinin kız ve kadınları ona adanmış tapınaklarda bedenlerini satmak için yarışıyorlardı.

İÖ. 3000 yılında İnanna, Uruk kenti baş tanrıçası oldu. Onun verimliliğinden sonuna dek yararlanabilmek için her ilkbaharda İnanna, ülkenin kralı ile evlendirilmeye başlandı. Her bahar, kral, tanrıçanın sevgilisi Dumuzi rolüne girer; -en açık saçık kelimelerle yazılan-dua/ilahiler ritüeller sırasında okunur; İnanna'yı simgeleyen ve “entu” denen baş rahibe ile sevişirler ve ardından yeni yıl kutlamaları şenlikler içinde yapılmaya başlanırdı. Böylece bolluk ve yaşam enerjisinin dünyaya aktığına inanılmaktaydı. Müzik, yemek, içki ve coşku son safhadaydı... seks de öyle... Ama tarih asla bu ritüellerde oluşmuş olumsuz olaylardan söz etmedi... çünkü böyle bir olay oluşmamıştı!

Rahibe, tanrıçanın vekili olduğu için ayinin baş kişisiydi. Tanrıçanın enerjisini dünyaya getirecek olan kanal sayıldığından kral onu memnun etmek zorundaydı. Çeşitli hediyeler ile hoşnutluğunu sağlamaya çalışır, böylece insanların olduğu kadar hayvan ve bitkilerin de gelişimini sağlar.

“Çıkarılan tabletlerde anal seksin tabu olarak nitelendiğini gösterecek hiçbir iz yoktur. ‘Entu-rahibelere’ hamileliği önlemek için tapınaklarda zaman zaman bu yolu da denemişlerdir. Cinsel ilişki, olduğu günden beri evreni yöneten tanrısal yasalardan sayıldığı için, homoseksüellik bile kutsal sayılırdı. Önemli olan cinselliği hissetmekti. Bu nedenle mastürbasyon da teşvik edilirdi. Öyle ki, tek başına yaşanan cinsellik sürecinde erkekler kolay ereksiyon olsun diye -puru yağı- denen bir madde kullanılırdı. Bilim adamları bu yağın son derece uyarıcı olan manyetik özelliği olan demir zerrecikleri ihtiva etmekte olduğuna inanmaktalar.” Sarah Dening, *The Mythology of Sex*.

Ülkemizin yüz aklarından Sümerolog Muazzez İlmiye Çığ, İnanna’nın Aşkına adlı kitabında bu bayramlarda okunan bir şiiri ele alıyor. Şiirin bitiş bölümü ise sanırım biz namuslu çağdaşlar için hayli düşündürücü;

“Fırtınadan sesli davul ile, tatlı sesli lir ile;

ruhu okşayan arp ile, kalbi neşelendiren şarkıları söyleyelim:

Birleşince Tanrıçamız, Tanrımız; bereket bolluk gelir ülkeye; (bu cümle, “hayasızlıktan memleketin beti bereketi kaçtı” diyenlere ithaf edilir);

ağullar ambarlar taşar, her tarafta şenlik var.

Ey Sümer halkı, yeni yıl geldi diye,

Çalalım, söyleyelim; oynayalım, gülelim;

Dualarla, şarkılarla, barış ve mutluluk dileyelim”.

Muazzez İlmiye Çığ, *İnanna’nın Aşkına*.

Ünlü Sümerolog Samuel Noah Kramer, *Tarih Sümer’de Başlar* adlı eserinde eski çağların dürüst ve doğal kültürlerini şöyle anlatmakta:

“Çağdaş tarihçiler için ne mutluluktur ki Sümerli şairler püriten değillerdi: Penise penis, vulvaya vulva diyorlardı. Ve bu iki organın birleşmesini gizemli bir şey haline getirmiyorlardı!” Samuel Noah Kramer, *Tarih Sümer’de Başlar*, 25. Kutsal evlenme ayini.

Bahardaki verimlilik ritlerinde İnanna’nın, sevgilisi tanrı Dumuzi’yi temsil eden ve onunla sevişecek olan krala söylediği bir şarkı vardır. Bu şarkının “müstehcen” içeriği ilginçtir; ama daha ilginç bu şarkının kutsal bir dua olarak kabul edilmesidir! Tek tanrılı dinlerin aseksüelleştirici doğrularıyla beyni ketlenmiş çağdaş insanın anlaması gerçekten zordur bu satırları:

“Bana gelince;

a...ımı,

benim için yüksek tepeciği,

ben bakire için, benim için, kim işleyecek?

A... cığım ıslanmış toprak,

benim için, ben kraliçe için,

kim oraya öküzünü koyacak?”

Bu şarkıya erkek şöyle yanıt vermektedir:

“Ey en yüce kadın, onu senin için kral işleyecek,

kral Dumuzi onu senin için işleyecek”.

Ve tanrıça sevinçle tekrar sözü alır:
“işte a...ım kalbimin erkeği”

Kimsenin “edep” duygularını “rencide” etmemek için o ilkel insanların içtenliklerini sansürlemek zorunda kaldım... hepsinden özür diliyorum.

Kelimeleri sansürlemek kolaydır “haya” adına; adı geçen dualardan alıntı yapan çoğu yazar böylesi sansürlemeler sonucunda okuruna yansıtabilir kutsal metinleri. Ama şiirlerdeki seks nüansı kimi zaman sansürlenemeyecek kadar yaygın ve zariftir. 6000 yıl önce, dinleyicilerdeki cinsel duyguları kamçılılamak için oluşturulan şiirlerdeki şehveti yok etmenin tek yolu şiiri olduğu gibi sansürlemektir!

*“Sevgilim geldi,
benden zevkini aldı,
yalnız benimle oynadı.
Erkek kardeşim beni evine getirdi,
beni bal kokan yatağa yatırdı.
Benim değerli tatlım kalbimin yanına uzandı.
Birbiri ardınca ‘dil yaparak’, birbiri ardınca,
Benim öylesine güzel yüzlü erkek kardeşim 50 defa böyle yaptı...”*

.....

*“Kasıklarımı güzel elleriyle okşadı,
Tanrı kucağımı krema ve sütü ile doldurdu,
A..ımın kollarını okşadı,
İçimi suladı,
Ellerini a..ımın üzerine koydu,
Yatakta beni okşadı”*

İnanna'nın sembolize ettiği planet Venüs'tü ve hayvanı aslandı. Chicago üniversitesi arşivinde ayağını kutsal hayvanı aslana dayamış, başının üzerinde Venüs gezegeni yer alan bir kabartma ve tanrıçanın iki aslanın üzerinde ayakta dururken resmedildiği bir diğer kabartma ilginçtir. İlginçlik bununla da sınırlı değildir; çünkü İnanna'nın birde ölümler diyarının kraliçesi olan Ereškigal adlı kız kardeşi vardır. Bir önceki paragrafta dediğim gibi: Şu an için fazla bir anlam ifade etmese de gerçekte çok önemli bilgilerdir bunlar. Sadece arkeolojik açıdan mı? Hayır... daha çok dinsel ve metafizik açıdan. Gelecek sayfalarda bu önemin kapsamını çok açıkça göreceğiz!

Marduk'un (ilerde onu da tanıtacağım!) baş tanrı olmasıyla kadınlar önemlerini yitirmeye başladılar, örneğin önceleri mirastan erkek kardeşi ile eşit pay alan, boşandıklarında çeyizlerini geri alabilen kadınların bu hakları geri alındı. 1792-1950 arasındaki Hammurabi döneminde bu azalma iyice fazlalaştı.

“282 maddelik Hammurabi kanununu tanrı Marduk'un Hammurabi'ye yazdığını inanılır. İncelemeci Samuel Reinach, *Orpheus* adlı yapıtında şöyle der: Tanrı burada kutsal kitabın tanrısı durumundadır. Musevi yasaları eğer Musa'ya gerçekten tanrı tarafından

yazdırıldıysa tanrı, Hammurabi'nin yasasını aşmış demektir. Kimi incelemeciler bu olayı Hammurabi'nin tanrısı ile, Musa'nın tanrısının aynı olduğu biçiminde yorumlamaktadırlar". *İnanç Sözlüğü*, Orhan Hançerlioğlu, Asur-Babil dini.

Bilmem ne demek istediğimi anladınız mı? Yanıtınız "hayır" ise, ileriki sayfalardaki "O mu; o değil mi?" bölümünde her şeyi anlatacağım.

Sarah Dening, "*The Mythology of Sex*" adlı kitabında önemli bilgiler vermekte:

"Birçok kil tabletten öğrendiğimize göre Hammurabi devrinde cezalandırılan suçların büyük çoğunluğu cadılık ve kadın ihanetidir. Yasaya göre sanık kadın nehre atılmakta, kurtulursa suçsuz, ölürse suçlu olduğu anlaşılmaktadır! Bu ceza yüzyıllara yansımış bir cezadır. Avrupa'da Ortaçağ'da bile cadı olarak suçlanan kadınlara yaygın olarak uygulanmıştır".

Sarah Dening, adı geçen gerilemenin destanlara da yansıdığına dikkat çekmekte ve örnek olarak Gılgamış destanını göstermekte. Gerçekten de destanda büyük yiğit Gılgamış'ın eşcinsel ilişki içinde olduğu bir yiğit arkadaşı vardır ve ona aşık olan İnanna'nın seks ve aşıkdaşlık teklifini hakaretle geri çevirir. Yalnız burada dikkatinizi çekmek istediğim bir nokta vardır: Tanrıça artık Babil dininin baş tanrıçasıdır ve adı da İştar'dır.

BABİL: RAHİBE - FAHİŞELERİN ÜLKESİ

Şimdi de Kenan diyarında, Fenikelilerin arasındayız... Yıl: XXVIII. yüzyıla doğru... Tanrıçanın adı bu kez Ishtar... Öylesine benimsenmiş, öyle sevilmiş ki İhtar; İÖ 2000-300 arası yaşayan Babil'liler de onu baş tanrı ilan etmişler. Her iki kültürde de yine verimlilik, aşk ve seksi yönetmekte. İsmi ise artık birçok metinde "Tanrıların Kraliçesi"ne dönüşmüş...

Tanrıça olur da, insanlara belki de en yoğun ve en kolay keyfi veren duygu olan cinsellik olmaz mı? Olmaması düşünülemez bile! Bu nedenle yine özgürlük var çevrede... yalancı ve ikiyüzlü ahlak hâlâ egemenliğini ilan edememiş.

Bu doğallığın en güzel göstergesi ise tanrıçanın simgesinin bir vulva (dişilik organı) olmasıydı. Yörede yapılan kazılarda lapis lazuli adlı yarı değerli taştan yontulmuş vulva muskaların bolluğu arkeologları bile şaşırtmıştı.

Bir adı da Militta olan tanrıçanın tarikatında iki çeşit rahibe vardı.

a) Kadiştu: El değmemişler.

b) Zermaşitu: Tapınak fahişeleri.

Zermaşitu'lar her gece ünlü Babil kulesi tepesinde sıra ile beklerler, baş tanrı Marduk, insan kılığında kuleye gelir de bir kadınla yatmak isterse diye nöbet tutardı.

Sadece tanrının değil; insan erkeklerin de canı "kutsal seks" yapmak ister diye birçok tapınakta rahibeler erkek tapınıcılarla "kutsal evlilik" oluşturmak için hazır beklerlerdi. Bu fahişe-rahibeler çok saygın olarak kabul görmelerinin ötesinde kutsal bile sayılırlardı; çünkü onların tanrıçanın enerjisinin dünyaya akması için kanal oluşturdukları ve erkekleri tanrıça ile karşılaştırdıklarına inanılırdı. Seks bir enerjydi, kadınlar onu erkeklerden daha kolay uyandırabiliyorlardı (belki de bu nedenle İslam dışında kalan babaerkil-tektanrılı dinlerde cinsellik hep günah sayılmıştır).

"Cinsellik, fiziksel ve fiziküstü yoldan yaşamı dünyada var eden araç olarak kutsal bir eylem olarak kabul edilirdi. Bunun da ötesinde, tanrı ve tanrıçaların da cinsel ilişkilerin tadına varabildiklerine inanılırdı. Bu nedenle insanoğlu, cinsel ilişki aracılığı ile tanrısal hazlara yakın birşeyler elde edebilirdi. Bazı tapınaklarda sadece rahipler erkeksi tanrısalığın görünümü olan 'ay-tanrı' kimliğinde girebilirdi. Bu rahipler tanrıçanın dışisel gücünü temsil eden ishtaritu (rahibeler)lar veya diğer kadınlarla birleşirdi. Kimi zaman bazı kadınlar büyük tanrıçanın gizemlerine erişebilmek için inisiye (aday rahibe) olmak isterdi. Bu koşullarda onun tapınakta ya bir rahip veya kutsal olduğu varsayılan bir dildo ile kutsal evlilik yapıp, bakireliğini kurban olarak sunması gerekirdi". Sarah Dening, *The Mythology of Sex*.

Rahibeleri "ziyarete gelen" erkekler tüm gece boyunca rahibe ile tapınakta kalır ve böylece tanrıçanın yönetiminde olan hazlar ile tanışırlardı. Güzel, zarif, iyi sevişen, kültürlü bir kadın ile geçen bir aşk gecesi... Erkeklerin yüzleştiği gerçek buydu... böylesi bir hazdı. Böylesi bir "benzersiz dişilik" ortamını yaratmak görevi için seçilen rahibeler en üst sosyal tabakaların, en güzel kızları arasından çıkardı. Bu seçkin kızlar, zarafet, güler yüzlülük, sevişme sanatı, besleme benzeri nitelikler öğretilerek yetiştirilir; ve hizmetleri karşılığında erkeklerden -tapınakta kalması koşul olan-bir para alırlardı.

Fahişe-rahibeler, İhtar'ın varlığının bir tezahürü oldukları için normal kadınlara oranla fazladan bazı mistik yeteneklere de sahip olurlardı. Falcılık gibi, büyücülük gibi, şifacılık

gibi. Bu ekstra yetenekleri metafizik konusuyla da sınırlı değildi: öyle ki fahişe-rahibe'nin bedeninin de kutsal olduğuna... hatta zevk sularının şifa dağıttığına inanıldığı için bu sıvılar para ile satılırdı da! Kazılardan çıkan çok sayıdaki tabletlerde fahişelerin aşk sularının en çok da göz hastalıklarına “birebir” olduğu yazmakta!

İnanılması... hatta kabul edilmesi zor değil mi? Günümüz insanına çok yabancı olaylar bunlar. Bir diğer deyişle çok yabancılaştırıldığı olaylar. Çoğu okurun yukarıdaki satırları küçümseme ve hoşgörüsüzlükle okuduğunu bilmekteyim. Bu nedenle hemen ekleyeyim: Daha da şaşırma hazır olun; çünkü hepsi bu kadar da değil. Şimdi sizlere fahişeliğin salt tapınak rahibeleri ile de sınırlı kalmadığını söylesem acaba ne dersiniz? Normal kadınlar için de bir “farz” olduğunu anlatsam?

Bu konudaki en önemli kaynak ise Herodot. Tarih adlı kitabında Istar tapımı ile ilgili hayli enteresan bilgiler vermekte: Ünlü tarihçi I-199'da Babil'de her kadının yaşamında bir kere kendini yabancı bir erkeğe vermek zorunda olduğunu anlatıyor. Ve de tapınağın içinde yere gerili iplerle bölünmüş bölümlerde bir sürü kadın oturduğundan, önlerinden erkekler geçtiğinden, beğendiklerinin dizlerine altın para atarak onlarla seviştiğinden de söz ediyor. Ayrıca zengin kadınların bile -özel arabaları ve hizmetçileri ile gelip bekleyebilseler de- bu gelenekten ayrılmadıklarını yazmakta. Herodot'un anlattıklarına bakılırsa, tapımın daha da garip yönü, kadınların seçilmeden evlerine dönemeyeceği. Bu öylesine sıkı bir kural ki, alımlı ve çekici olmayanlar aylarca tapınakta kalıyorlar. Herodot, bekleme süresinin 3-4 yıla dek uzandığı kadınların varlığından bile söz etmekte!

“Yabancı parayı atarken aynen şunları söylemek zorundaydılar: Senin şahsında tanrıça Millitta'yı çağırıyorum. Mylitta, Afrodit'in Asurca'sıdır. Kaç para verdiği önemli değildir; kadının kabul etmemesi korkusu yoktur; din bunu yasak etmiştir, çünkü bu para kutsal olur. Kadın, kendisine ilk para atanın peşinden gider ve kim olursa olsun geri çeviremez. Birleşmeden sonra, kadın, tanrıçanın gönlünü yapmış olarak, evine döner”. Herodot, *Tarih*, I-199

Alışılmadık, hatta belki de çoğu okur için itici... Tartışma götürür bir gelenek sayılabileceği kesin olsa da, bu eylemin ardındaki gizli hedefler belki de bir başka dinsel gerçek ile çözülebilir... “Gençkız” satışı gerçeği ile!.

Tarih I-196'dan öğrendiğimize göre köylerde her yıl bir gelinlik kız pazarı kurulmaktaydı. Evlenme çağına gelmiş kızlar tören günü en alımlı elbiselerini giyerler ve köyün meydanında toplanarak birer birer “alıcıların” karşısına çıkarlardı. Alıcının kız ile evlenmesi mutlak bir zorunluluktur. Açık arttırma en güzelden başladığı için bütün zengin Babil'liler orada toplanır ve en güzel kızları alabilmek için kıyasıya çekişirlerdi. Halktan kimseler ise güzelliğe boş verip çirkin kızların sırasının gelmesini beklerdi, çünkü çirkin kızların -çirkinliklerine paralel fazlalıkta- birer drahomaları/çeyizleri oluşurdu. Herodot bu geleneği çok beğenmekte ve böylelikle sakat kızların bile evlenme şansı olduğunu altını çizmektedir.

Bu güzel ve hatta pratik dinsel yasanın belki de yegane kötü tarafı ise kimsenin istediği ile evlenememesiydi!

I-196

“Kimsenin kızını kendi istediğine vermeye hakkı yoktu. Ayrıca bir kimse satın aldığı kızı, bir kefil göstermeden alıp evine götüremezdi. Kızı kendi evine götüreceğine söz verdikten ve bu sözünü sağlama bağladıktan sonra ancak bu sevince erebilirdi”.

Bayramlar ve kutsal törenler yine cinsellikle doluydu; öyle ki -kültün temeli üreme ve seks ile gelecek berekete dayandığı halde- baş rahibe büyük bayramlarda kendisine anal seks yapılmasına bile izin verirdi; hatta tapınaklarda “erkeklığı İştâr tarafından kadınlığa çevrilmiş” olarak nitelenen erkek fahişeler bile görev alırdı.

Şimdi unutulmuş zamanlarda, yüzyıllarca sürdü bu dinsel gelenekler... sonra zaman modernleşti ve cinselliği sınırlayan, günah sayan Yahudilik doğdu. İbraniler, Yahweh tarafından “seçilmiş” bir kavimdi; bu nedenle Musa ve sonraki peygamberler ellerinden geldiği kadar onları “temiz” tutmaya çalıştı. Bu durumu Orhan Hançerlioğlu, *İnanç Sözlüğü* adlı eserinde şöyle özetlemekte: “Yahudi peygamberleri Yahudiliğin karşısında en büyük tehlike olarak İştâr tapımını bulmuş ve onunla yüzyıllar boyunca savaşımlardır”.

Ama hemen belirtiyim ki o kadar kolay yıkamadılar inancı; çok da zorlandılar, yer yer büyük darbeler de aldılar... Örneğin çoğu araştırmacıya göre İnanna-İştâr tapımı Tevrat’a bile sızdı! Neşideler Neşidesi bölümüyle... Gerçekten de erotik bir aşk şiiri olan bu bölüm, Eski Atik’in -gürül gürül ilahi- üslubu ile büyük bir çelişki içindedir. Yahudiler, Neşideler Neşidesi adil bölümün kulun tanrıya ve kiliseye duyduğu aşkı anlattığını iddia etseler de, şiirin bir kadın ve bir erkeğin birbirlerine karşılıklı ilan-ı aşkı olduğu kanımca son derece ortadadır.

Dilerseniz bu şiirin “ilahi esin” ile dolu olup olmadığına kendiniz karar verin:

Tevrat, Neşideler Neşidesi, 7:1-9

“Çarıklar içinde ayakların ne güzel, ey emir kızı!

Toplu kalçaların sanki mücevherler, üstat ellerinin işi.

Göbeğin yuvarlak bir taş, onda karışık şarap eksik değil;

Karnın buğday yığını, zambaklar kuşanmış.

İki memen sanki bir çift geyik yavrusu, ikiz ceylan yavrusu.

Fildişi kulesi gibidir boynun senin; Bat-rabbim kapısı yanındaki.

Heşbon havuzlarıdır gözlerin; Şam’a doğru bakan

Libnan kulesi gibidir burnun senin.

Başın, senin üzerinde Karmel gibi, başının saçı da sanki erguvanı;

Kral senin kahküllerine esir oldu.

Zevkler içinde ey sevgilim, sen ne güzelsin, ve ne şirinsin.

Bu senin boynun hurma ağacına,

Memelerin de salkımlara benziyor.

Hurma ağacına çıkayım,

Dallarını tutayım, dedim;

Memelerin üzüm salkımları gibi olmuş,

Soluğun kokusu da elma gibi,

Ve ağzın en iyi şarap gibi”.

Bilmem sizde ne gibi bir kanı uyandırdı bu şiir!

Ola ki: “Canım o devir başka, belki de o zamanlar tanrı sevgisi kalça ve meme ile sembolize ediliyordu” demişsinizdir. O zaman size Sümer tabletleri ile Tevrat sayfaları arasındaki bazı benzerlikleri sergileyeyim. Belki o takdirde düşünceniz değişir:

Sümer tabletleri, İnanna’nın şarkısı:

“Benim öylesine güzel yüzlü erkek kardeşim

50 defa ... yaptı,

Benim değerli tatlım oturdu sonra (ve şöyle dedi):

Yakamı bırak kız kardeşim,

Haydi sevgili kız kardeşim”

Tevrat, Neşideler Neşidesi, 4:9

“Kaptın gönlümü, kız kardeşim, yavuklum!

Gözlerinin bir bakışı ile,

Gerdanının tek zinciri ile gönlümü kaptın”.

Dikkatinizi çekmiştir; her nedense her iki şiirde de sevgililer kardeşe benzetilmekte!

Bir diğer benzerlik ise... bu aslında benzerlik de değil... neredeyse aynı cümle her iki

metinde de yinelenmiş:

Sümer tabletleri, İnanna'nın şarkısı:

“Güzel yüzlü erkek kardeşim,

sağ elini a...ımın üzerine koydun,

sol eli başımı okşadı,

Ağzınla ağzıma dokundun,

dudaklarımı başına bastırdın”.

Tevrat, Neşideler Neşidesi, 2:5

“Kutsal çöreklerle¹ bana kuvvet verin,

elma ile beni canlandırın;

Çünkü aşk hastasıyım ben.

Sol eli başımın altında olsun,

sağı da beni kucaklasın.”

Tevrat, Neşideleer Neşidesi, 8:2-3

“Sana baharatlı şaraptan,

Narımın suyundan içirirdim,

Sol eli başımın altında olurdu,

Sağı da beni kucaklardı”.

Fazla söze pek de gerek yok. Tek düşündüğüm ise asık yüzlü, tek eşli hahamların günahahtan arınmak, harama uçkur çözmek için Tevrat'a sarılıp bu satırları okuduklarında neler hissettikleri!

ŞEYTANLAŞAN CİNSELLİK

Öyle veya böyle... Sonunda İbraniler bu “ayıp” tapımlardan kurtarıldılar! Musa tarafından... Musa onlara “doğru yolu” gösterdi (daha doğrusu göstermeye çalıştı); bu “kötü kötü şeylerin yapıldığı” diyardaki esaretten kurtaracağı vaadiyle onları günahkarlar arasından çıkarttı. Nereye mi? Çöle! “Temiz kıldığı” ademleri yıllarca kızgın güneş, korkunç fırtınalar altında, yurtsuz bir şekilde dolaştırdı durdu.

Çok insan telef oldu kavim içinde; çok da isyan çıktı... Seçilmiş kul olsalar da nedense sürekli Musa’dan iyi beslenme ve barınma gibi garip talepleri vardı. Yemeksizlikten yakındılar... Evsizlikten yakındılar...

“Bize Rab’in ismiyle söylediğın sözde seni dinlemeyeceğiz. 17: Fakat gökler kraliçesine buhur yakmak ve ona dökülen takdimeler dökmek için ağızımızdan çıkan her sözü mutlaka yapacağız, nitekim biz ve atalarımız, krallarımız ve reislerimiz, Yahuda şehirlerinde ve Yeruslaim sokaklarında yaptık: o zaman ekmeğe doyuyorduk ve iyilik görüyor, kötülük görmüyorduk. 18: Ve gökler kraliçesine buhur yakmayı ve ona dökülen takdimeler dökmeyi bıraktığımız vakitten beri her şeye muhtaç olduk ve kılıçla ve kıtlıkla telef olduk. 19: Ve bizler gökler kraliçesine buhur yakarken ve ona takdimeler dökerken kocalarımızın haberi olmadan mı ona tapınmak için pideler (Önceki bölümde Tevrat Nrs. Neş. 2.5 de söz edilen kutsal çörekleri anımsayın) yaptık ve ona dökülen takdimeler döktük?” *Tevrat, Yeremaya 44:16-19*

Bir keresinde kurtarılmış kavim, Musa tanrısı ile “hasb-ı hal” etmeye Sina dağına çıktığında eski putlarını yeniden yapmaya bile cüret ettiler! Tüm mücevherlerini Musa’nın kardeşi Harun’a vererek bir “dökme ilah” yaptırdılar. Artık yine şenlik ve eğlence vardı kavim arasında...

Tam bu hey hey de hey-hey içinde eğlenilirken o geri döndü. Gördüklerine inanamıyordu. O dağda tanrı ile konuşup kabileyi kurtarmak için “eşinden başkasına bakmayacaksın” emirlerini bizzat tanrıya yazdırıp kabilesine getirmişken neler görmüştü! Çok öfkelenmişti... öyle ki tanrının eli ile yazılmış 10 emrin bulunduğu tabletleri yere atıp kırdı... tabii ki buzağı şeklindeki putu da... Un ufak etti altın putu, sonra yaktı... sonra da kalıntıları su ile karıştırıp tövbekar olabilsinler diye kavmine içirdi.

Defalarca kıtlık yaşandı çöllerde, defalarca hastalık... Her şey sınırlıydı artık... İçki, eğlence, seks... Ne içkisi? Ne eğlencesi? Ne seksi? Ne sınırlanması? Sınırlanma diye bir şey olamazdı; çünkü bunlar artık “zinhar” yasaklanmış kavramlardı.

Musa’nın ve kendisinden sonra gelmiş olan seçilmiş adamların kavmi kurtarmaya çabaladığı yıllarda tanrıçaya Astarte ismiyle tapılıyordu. Yine aşk tanrıçasıydı; yine göğün kraliçesiydi... ama artık fırtına tanrısı Baal ile evlenmişti. Fırtına tanrısının kim ve neci olduğunu ise kitabın Herki sayfalarında anlatıyorum. (Mitoslarda bir baş tanrının/tanrıçanın evlenme kavramı/eylemi temel güce sızmış bir farklı enerji anlamındadır).

“Ve İsrail oğulları Rabbin gözünde kötü olanı yaptılar, ve kendilerinin Allahı Rabbi unuttular, ve Baallara ve Aşerlere kulluk ettiler”. *Tevrat, Hakimler 3; 7.*

“Fakat onların mezbahlarını yıkacaksınız, ve onların dikili taşlarını parçalayacaksınız ve

onların Aşerlerini keseksiniz". *Tevrat*, Çıkış 34:13.

"Ve Rabbi bırakıp Baal'e ve Astarteye kulluk ettiler". *Tevrat*, Hakimler 2:13.

Astarte'nin ismi, "astar" -rahim- sözcüğünden geldiği ve inanişe göre tüm evrenin olduğu kadar, tanrıların da anası olduğu halde *Tevrat*'ta, korkunç ve zarar verici bir güç olarak nitelendi. İsmi ile -İbranice "utanç" anlamındaki- "boshet" sözcüğü karıştırılıp Ashtoret ismi türetili ve böylece oluşturulan şeytan, giderek tüm günahların kaynağı; sefil varlık; korkunç Astarot olarak gösterildi. Kara büyücüler, yok efendim şeytana tapan falan feşmekanlar gibi garip garip tipler "mal bulmuş mağribi" gibi ona yapıştılar. Eh, kolay mı? Koskoca peygamberler ona şeytan dediğine göre o şeytan olmalıydı!

Tüm komedi bu kadar da değil... O bir de erkekleştirildi! İsterseniz devamını Richard Cavendish'ten dinleyelim.

"Astarte zaman içinde -ritüellerinde cinsellik ve fahişelik olduğu için- bir erkek şeytana dönüşmüştür. Bu Ortaçağlı Astarte'nin bolluk ve seks nitelikleri yok edilerek yerine çok kötü kokulu bir nefesi sahibi olduğu bilgisi yüklenmiştir.

Tüm bu karalamaya karşın Milton, *Kayıp Cennet* adlı klasiğinde Astaroth'u şöyle tanımlar: "Astarte, hilal şeklinde boynuzları olan göğün kraliçesi". Richard Cavendish, *The Powers of Evil*, s. 237.

Hiçbir çaba yetmedi Astarte'nin "şerefini" korumaya. O din adamlarınca öylesi karalamalara hedef oldu ki, gerçek bütünüyle unutuldu; Astaroth, şeytana taptıklarını savlayan çarpık tarikatların göz bebeğine dönüştü. O derece ki, tarih, Madam Montespan'ın, 14. Lui'nin ilgisini canlı tutmak için Astaroth'a çocuk kurban ettiğini yazar.

Biz yine Lui'ler Fransa'sından, İsa öncesi çağlara dönelim... Hâlâ şeytanlaşmamış olan Astarte ile "topyekun" savaş sürse de, İhtar zamanının o seksli, şarkılı, içkili tapımı değiştirilemiyordu. Yine çok yerde tapınaklar vardı; yine kadınlar o mabetlerde fahişelik edip saygı görüyorlardı; yine kutsal fahişeler arasında erkekler de vardı!

"Ve fuhşa vakfedilmiş erkekleri diyardan kovdu; ve babalarının yapmış oldukları bütün putları ortadan kaldırdı", *Tevrat*, 1 kral 15:12.

"Dağların başlarında kurban ediyorlar, tepelerde, meşe, ve kavak ve çitlenbik ağaçları altında buhur yakıyorlar, çünkü onların gölgesi iyidir; bundan dolayı kızlarınız fahişelik ediyorlar, ve gelinleriniz zina ediyorlar. 14 Fahişelik ettikleri zaman kızlarınızı ve zina ettikleri zaman gelinlerinizi cezalandırmayacağım; çünkü erkekler kendileri fahişelerle bir yana çekiliyorlar, ve fuhşa vakfedilmiş kadınlarla beraber kurban kesiyorlar, ve anlayışsız kavm yıkılacak". *Tevrat*, Hosea 4:13-14.

"Seni nasıl bağışlayayım? Oğulların beni bıraktılar, ve ilah olmayanlara and ettiler... ve fahişelerin evlerine bölük bölük koşuşturdular; 8 başıboş besili aygır oldular; her biri komşusunun karısına kişiyor. 9 Ben bunlardan ötürü yoklamaz mıyım? Rab diyor; ve canım böyle bir milletten öğ almaz mı?" *Tevrat*, Yeremeye 5:7-9.

Yahweh, her zamanki "asarım, keserim"ci tavrını sergilese de pek de söz geçiremedi kullarına. Yukarıdakine benzer, tehditlerle dolu öyle çok ayet vardır ki *Tevrat*'ta. Ne de olsa insanoğlunu temel içgüdülerinden biri olan cinselliği ketleme uğraşydı bu, kolay değildi yani. Güzel, genç, seçkin, kibar, sevecen ve belki de en önemlisi çok iyi sevişen kadınlarla dolu bir mabet düşünün. Ve erkekler bu kadınlarla sevişerek taptıkları tanrıça ile "bir olduklarına" inanmaktalar. Kolay mı böylesi bir ortamı yok etmek? Bu durumu prof. Bratton

şöyle özetlemekte:

“İbrani peygamberlerin Bethel, Dilgal, Birşeba, Shiloh, ve Kudüs’teki mahalli mabetlerde yürütülen fuhuş ayinlerini en sert dille lanetlenmeleri, o çağların filisti’de de tanrıça kültünün ne kadar yaygın olduğunun delilleridir”. Prof. Dr. Fred Gladstone Bratton, *Yakın Doğu Mitolojisi*.

“Çünkü Rab İsrail evine söyle diyor: Beni arayın, ve yaşarsınız; fakat Beyt-el’i aramayın, ve Gilgal’a girmeyin, ve Bel-Şeba’ya geçmeyin; çünkü Gilgal’e elbette sürgün götürülecek, ve Beyt-el bir hiç olacak. Rabbi arayın, ve yaşarsınız; yoksa Yusuf evinde o bir ateş gibi çıkar, ve ateş onu yiyip bitirir, ve Beyt-el’de onu söndüren bulunmaz”. *Tevrat*, Amos 5:4-6.

Yine bir dolu tehdit... tipik Yahweh jargonu! Ama emirler çokluk sadece Musa’nın güdümünde olan kavm üzerinde etkin oldu. İnsanlar sevişme içgüdülerini “iyi kul olmak” adına pek de bastıramadılar. Hatta öyle ki; kimi zaman peygamberler bile -kendilerine verilmiş tüm ayrıcalıklara yan çizip, tehditleri göz ardı ederek- tanrıçaya tapmayı sürdürdüler! Örnek mi? Hz Süleyman! Yıl ise İÖ. 961. Musa’nın “seçilmiş kavim”i çöle çıkarışı (1350) üzerinden 380 yıl geçmiş. İsa’nın doğumu ise yaklaşmakta.

“Ve Süleyman Saydalıların ilahesi Astartinin ardınca, ve Ammonilerin mekruh şeyhi Milkom’un ardınca gitti” *Tevrat* 1 Krallar 11:5.

Şimdi size Musa’nın seçilmiş kulları Astarte tapımından kurtarma sürecini özetlemek istiyorum:

Musa’nın İbranileri “süt ve bal akan diyara” (Çıkış 3:8) götürme vaadi ile Mısır’dan çıkarışından, Musa’nın ölümüne dek geçen süre *Tevrat*’ın Çıkış, Levililer, Sayılar, Tesniye adlı dört bölümünde tam 166 sayfa boyunca anlatılır. Tüm detayları ile... Böylesi bir kitabı tek bir bölümde özetlemenin zorluğu ortada. Bu nedenle sizlere İbranilerin çektiklerini sadece çölde yaşadıkları süreci özetleyerek göstermeye çalışacağım.

Anlatacağım süreç, Musa’ya 80 yaşındayken peygamberlik indikten sonra başlar. Tanrı Musa’ya Mısır’da yaşan İsrail oğulları kavmini kendine seçtiğini ve onları kurtarmakla Musa’yı görevlendirdiğini açıklamıştır. Musa da bu durumu İsrail oğullarına yansıtır ama İsrail oğulları “can sıkıntısı ve ağır esirlik sebebiyle” (Çıkış 6:9) onu dinlemezler ve yaşadıkları yeri ve koşulları terk edip onunla gitmek istemezler! Ama Rab kararında ısrarlıdır ve Musa’ya, firavunun karşısına çıkıp konuşmasını ve isteksiz kavmi bıraktırmamasını emreder. Musa şaşırır ve “İsrail oğulları beni dinlemediler, firavun nasıl dinler?” (Çıkış 6:12) diye şaşkınlığını belirtir. Oysa Rab ona yardım edecektir. Bu desteği alan Musa da firavunun karşısına çıkıp kavmi bırakmasını söyler.

Firavun doğal olarak öneriyi reddeder; çünkü adı geçen talep, 600.000 kişilik bir nüfusu, özellikle de işçi olan bir nüfusu kaybetmek anlamındadır. Bu yanıtı atan Musa ise firavunu - Rab emri ile- korkunç felaketler yaratacağı konusunda tehdit eder.

Firavun inanmaz ona, veya önemsemez... hatta belki de tehlikeyi göze alır. Sonuçta tanımadığı bir adam karşısına çıkıp, kendisi ile gelmek istemeyen 600.000 kişiyi ülkelerinden göç ettirmek istemektedir!

Firavunun yanıtı karşısında Musa’nın yapabileceği tek şey kalmıştır; vaadettiği felaketleri bir bir gerçekleştirmek... ta ki firavun kavmi salana dek.

Adı geçen felaketler çok çeşitlidir ve bir Hollywood felaket filmi senaristine kaynak

olacak ilginçliktedir. İlk olarak meşhur değneğini ırmağa vurup tüm ırmak suyunu kana çevirerek balıkları öldürür, ırmağı kokutur. Firavunun karşısına çıkar, kavmi ister... ama firavun kararından vazgeçmemiştir. Yalnız bu bağlamda Tevrat bize önemli bir bilgi verir: firavunun kararını değiştirmemesinin gerisinde ticari ve ekonomik kaygının değil, bizzat Rabbin parmağı olduğunu söyler. Rab firavunun “kalbini kamaştırdığı için” firavun halkı salıvermiyordur!

Bundan sonraki bölümler bir anlamda birbirinin aynıdır: Musa felaket yaratır, firavunun karşısına çıkar ve kavmi ister, Rab firavunun kalbini katılaştırır, kavmi salıvermez, böylece Musa bir felaket daha yaratmak zorunda kalır. Yukarda söz ettiğim gibi, bu sürecin rutinliğinin tersine, felaketler son derece çarpıcı farklılık ve yaratıcılıktadır. Irmak suyunu kana çevirdikten sonra, yedi gün boyunca tüm ırmaklardaki, kanallardaki, havuzlardaki, su birikintilerindeki, hatta bütün Mısır diyarındaki gerek ağaç kaplar, gerek taş kaplardaki tüm sınırları kan yapar. Ama firavunun yüreği yine Rab tarafından katılaştırılmış ve kavmi bırakmamıştır. Musa da bu kez evleri, yatak odalarını, fırınları, hamur teknelerini kurbağalarla doldurur. Yine firavunun yüreği katılaştırıldığı için kavmi alamaz.

İnsanların ve hayvanların üzerini tatarcık kaplatır. Yine başaramaz.

At sinekleri yollayarak “memleketi harap eder”. Yine olmaz.

Hayvanlar üzerine “çok ağır kırgın getirir”;

insan ve hayvanlar üzerinde çıbanlar çıkartır,

“Çok ağır dolu yağdırarak” kırdaki hayvanları, otu, ağacı “kırar”;

“Yeri görmeyi önleyecek kadar” çekirge getirir;

“Kimsenin üç gün boyunca yerinden kalkamayacak kadar” tüm Mısır üzerine karanlık çöktürür... ama hâlâ Rab firavunun yüreğini katılaştırıyor, bu nedenle bir türlü kavmi kurtaramıyordur! (Çıkış bap 7-bap 10).

Evet, biliyoruz ki tüm bu felaketler karşısında firavun İsrail oğullarını “Rab yüreğini her defasında katılaştırdığı” için bırakmıyordur. Ama acaba firavunun yüreğine Rab “müdahale etmese” karar farklı olur muydu? Sanmıyorum; çünkü Musa sadece kavmi Mısır’dan çıkarmayı değil, çıkarırken firavundan mallar alarak çıkarmayı istemektedir!

“24: Ve firavun Musa’yı çağırıp dedi: Gidin; Rabbe ibadet edin; yalnız koyunlarınız ve sığırlarınız kalsın; ev halkınız da sizinle beraber gitsin. 25: Ve Musa dedi: Sen elimize kurbanlar ve yakılacak takdimeler de vermelisin... 26: Ve hayvanlarımız bizimle beraber gidecekler; bir tırnak bile bırakılmayacak...” Çıkış 10:24-25-26.

En sonunda Rab son ve en büyük felaket yaratması için Musa’yı görevlendirir; “Firavunun ilkinden cariyenin ilkindekine dek, bütün ilk doğanlar, hayvanların da ilkleri”ni öldürecektir” (Çıkış 11:5) ve böylece Mısırda “önceden misli görülmemiş bir feryat olacak”tır; üstelik artık firavunun yüreğini katılaştırmayacaktır. İsrail oğulları ise bu felaketten korunmak için bir kuzu kurban edip kanını kapılarının üzerine sürmelidirler.

Gece yarısı Rab sözünü tutar ve firavunun ilkinden, zindanda olan esirin ilkindekine kadar ve hayvanların bile bütün ilk doğanlarını vurur.

“Ve geceleyin firavun, kendisi ve bütün kulları ve bütün Mısırlılar kalktılar; ve Mısırda büyük feryat vardı; çünkü içinde ölü olmayan ev yoktu”. Çıkış 12:30.

Felaket öylesine büyüktür ki, firavun sonunda İsrail oğullarının sığır ve koyunlarını da kendileri ile birlikte götürmelerini kabul eder, hatta onları gitmeleri için sıkıştırır bile. Peki,

Musa'nın "Mısırlılardan koyun ve sığır istemesi" arzusuna da boyun eğmiş midir firavun? Konu ile ilgili ayet aşağıda... çok ilginç bir ayet bu!

"35... ve Mısırlılardan gümüş şeyler ve altın şeyler ve esvap istediler; 36 ve Rab Mısırlıların gözünde kavme lütuf verdi, ve istediklerini verdiler" Çıkış 12:35-36 buraya kadar iyi; ayetin sonunu duymaya hazırlanın:

"Ve Mısırlıları soydular".

Sonuçta Mısırlıları soyan İsrail oğulları çocuklar haricinde 600.000 kişi olarak Mısırdan ayrılırlar.

Şimdi burada iki noktaya dikkatinizi çekeyim. Öncelikle Mısırdaki ağır esirlik altında yaşadıkları öne sürülen İsrail oğullarının sığır ve koyun sahibi olmaları enteresandır. İkinci olarak ülkenin ekonomisinden sorumlu olan firavunun durup dururken 600.000 işçisinin; üstelik gitmeye isteksiz olan 600.000 işçisinin; hem de bu işçilerin hayvanlarının; üstüne üstlük onlara cebinden de altın gümüş vererek (ya da sadece Rab yüreğini katılaştırdığı için) göç etmelerine izin vermemesi nedeniyle lanetlenmesi ve din tarihine en "bed" adamlardan olarak geçmesi ne derece adildir?

Sonuçta kavim çöle çıkar ve vaadedilen topraklara doğru, seçilmiş bir topluluk olarak ilerlemeye başlar. Tüm insanlar doğal olarak Mısır'dakinden daha iyi bir yaşantı beklemektedirler. Oysa çöle çıkmakla sorunlar azalacağına artar. İlk olumsuzluk Mara denilen yerde kavim içecek su bulamayınca doğar; ama Musa hemen bir tuzlu su kaynağını tatlı su şekline dönüştürerek soruna çare bulur. Olay geçiştirilmiştir... ama bu durum sorunlar sürecinin sadece başlangıcıdır!

İkinci isyan ikinci ayın 15. gününde bu kez açlık nedeniyle çıkar:

"Ve İsrail oğulları onlara dediler: Keşke Mısır diyarında et kazanları başında oturduğumuz zaman, doyuncaya kadar ekmek yerken Rabbin eliyle ölse idik; çünkü bütün bu cemaati açlıkla öldürmek için bizi bu çöle çıkardınız". Çıkış 16:3,

Bu kez de Rab onlara gökten "man" adlı bir besin yollar. Artık tüm kavim 40 yıl boyunca böyle besleneceklerdir.

Üçüncü isyan Refidim'e geldiklerini susuzluk nedeniyle baş gösterir,

"Ve kavim orada susadı; ve kavim Musa'ya karşı söylenip dedi; bizi, oğullarımızı ve hayvanlarımızı susuzlukla öldürmek için, niye bizi Mısır'dan çıkardın?" Çıkış 17:3.

Sorunları genelde kendi başına ve "tevekkülle" halleden Musa, bu kez Rabbe "feryat etmek" zorunda kalır: "Ve Musa Rabbe feryat edip dedi: "Bu kavme ne yapayım? Az daha beni taşıyacaklar." (Çıkış 18:6) Rab yeniden Musa'ya değneği yardımıyla su çıkarttırır. Olay yine atlatılır.

Çıkışın 3. ayında Sina çölüne varılır ve Musa Rab ile yüzyüze görüşmek için dağa çıkar... ama dönme zamanı gecikir. Kavim ise -Tevrat'a göre- Musa'nın dönmeyeceğinden korktuğu için; -fesat bir fikire göre ise- belki de onu kafalarından atmak için, Musa'nın kardeş ve sözcüsü Harun'a (Musa kekeme olduğu için konuşamamaktadır) başvurarak sızlanırlar. Harun bu soruna hemen bir çare bulur; Onlardan ziynet eşyalarını ister; bir put yapacaktır (bu ziynet eşyaları -kölelerin ziyneti olamayacağına göre- büyük olasılıkla Mısır'dan soydukları altın ve gümüşdür). Yahudiler, "kulaklarındaki altın küpeleri kırıp çıkararak Harun'a verirler, o da bunları oymacı aletiyle biçim verir ve dökme bir buzağı yapar. Bu durum kavmin eski pagan geleneklerine dönmesi anlamındadır!

“5; Ve Harun onu gördü, ve onun (altın buzağının) önüne bir mezbah yaptı; ve Harun ilan edip dedi: yarın Rabbe bayramdır.

6: Ve ertesi gün erken kalktılar ve yakılan takdimeleri arzettiler, ve selamet takdimelerini getirdiler; ve kavm yemek ve içmek için oturdular, ve oynamak için kalktılar”. ÇIKIŞ 32:5-6.

Yukarıdaki ayet olayı bir kutsal kitap metnine uygun şekilde kibarlaştırmıştır. Oysa işin aslı müzik, dans ve şölen sonrası yaşanan cinsellik ile tapınmadır ve bu konu tarih boyunca birçok ressama ilham kaynağı olmuştur. Diğer taraftan adı geçen ayet, İsrail oğullarının Mısırdan çıkmadan önce ne şekilde tapındığının örneğidir. Yine etrafta -aynı Mısır’da alışkın oldukları şekilde- içki, müzik, dans ve cinsellik vardır. Her şey eskiye dönmüştür.

Ama Musa döner. O tanrıdan, kavmi kurtarmak için “karından başkasına bakmayacaksın” buyrukları alırken, kavminin halini görünce öylesine öfkelenir ki, elindeki -tanrının kendi eli ile emirlerini yazdığı- tabletleri yere atıp kırar, buzağıyı ateşte yakar, toz olana dek ezer, suyunu İsrail oğullarına içirir, Öfkesi dinmemiştir. Tüm Rab taraftarlarının kendi yanına gelmesini ister. Bütün Levi oğulları onun yanında toplanırlar (ya diğerleri?). Ve bundan sonra bir kıyım... bir kıyım başlatır. Kavmi işlemiş oldukları günahlardan kurtarmak için kardeşi kardeşe, arkadaşı arkadaşına ve komşuyu komşuya öldürtür.

“27: Ve onlara dedi: İsrail’in Allah’ı Rab şöyle diyor: Herkes kılıcını beline kuşansın, ve ordugahta kapıdan kapıya dolaşsın, ve herkes kendi kardeşini, ve herkes kendi arkadaşını, ve herkes kendi komşusunu öldürsün. 28: Ve Levi oğulları Musa’nın söylediği gibi yaptılar: Ve o gün kavmdan 3000 adam kadar düştü”. ÇIKIŞ 32: 27-28.

Böylece aradan iki yıl geçer... ama değişen pek bir şey de olmamıştır doğrusu:

“1: Ve kavm Rabbin kulağında kötülükten şikayet edenler gibi oldu; ve Rab işitti, ve öfkesi alevlendi; ve Rabbin ateşi onlar arasında yandı, ve ordugahın kenarında onları yedi. 2: ve kavm Musa’ya feryat etti; ve Musa rabbe yalvardı, ve ateş yatıştı.” Sayılar 11:1-2.

Bu yakılma sonrası artık “asayiş berkemal” olmuş mudur dersiniz? Ne gezer? Kavim şimdi de et yememekten, daha doğrusu hep aynı şeyi -manı- yemekten, bitap düştüğü için günaha batmıştır.

“4: Ve onların arasında olan karışık halkın iştahları çok arttı; ve İsrail oğulları da yine ağlayıp dediler: Bize kim et yedirecek? 5: Mısır’da parasız yediğimiz balığı, hıyarları, ve karpuzları, ve pırasaları, ve soğanları, ve sarımsakları hatırlıyoruz; 6: fakat şimdi canımız kurudu; hiçbir şey yok, ancak bu man’ı görüyoruz. Sayılar 11:4-5-6

Bu kez kavmin hali öylesine perişandır ki, Musa bile bir kez daha -aynı kavim susuz kaldığında yaptığı gibi- Rabbine açıkça dert yanmaya başlar:

“Bütün bu kavma ben mi gebe kaldım? Onları ben mi doğurdum ki, bana: Lala emziği çocuğu taşıdığı gibi atalarına and ettiğin diyara kucağında onları taşı, diyorsun?” Sayılar 11:12.

Belki de bu kez işin çok ciddi olduğunu gören Rab kavme -açlık için baş kaldırdıklarında gökten man yollaması gibi- bildircin sürüsü yollar. Ordugahın iki yanında iki günlük yol uzunluğunda, yerden iki arşın yüksekliğinde bildircin düşer. İnsanlar mutluluk içinde bildircinleri toplarlar, en az toplayan on omer (37.000 litre) toplar. Sonunda ilk kez ete kavuşmuşlardır; hemen pişirip yemeye başlarlar. Ama;

“33: Ve et daha dişleri arasındayken; çiğnemedi evvel, kavma karşı Rabbin öfkesi

alevlendi, ve Rab kavmi gayet büyük vuruşla vurdu. 34; Ve o yerin adı Kibrot-hataava konuldu, çünkü iştahlanan kavmi orada gömdüler”. Sayılar 11:33-34.

Kavim sonunda vaad edilen topraklardan olan Kenan diyarına yaklaşır. Rab, birkaç “çaşııt” (casus)’ın bölgeyi kolaçan etmek için yollanmasını emreder, böylece düşman tanınacak, buna uygun bir strateji kurulacaktır. 40 gün sonra yollanan çaşııtlar dönerler. Oysa haberler kötüdür, çünkü oralarda birçok güçlü ulus vardır; “bütün halk uzun boylu adamlardır”, çaşııtlar ise onların yanında çekirge gibi kalmışlardır. Bu haber üzerine kavim yeniden baş kaldırır.

“1: Ve bütün cemaat seslerini yükseltip bağırdılar; ve kavim o gece ağladı. 2: Ve bütün İsrail oğulları Musa’ya karşı ve Harun’a karşı söylendiler; ve bütün cemaat onlara dediler: Keşke Mısır diyarında ölseydik! Yahut keşke bu çölde ölseydik!” Sayılar 14:1-2.

Bu kez başkaldırının boyutu da diğerlerine göre daha geniş çaplıdır; çünkü kavim ilk kez yeni bir lider seçip, geriye -köle olarak yaşadıkları Mısır’a dönmeyi planlıyordu.

“Ve birbirine dediler: Kendimize birini baş edelim; ve Mısır’a dönelim”. Sayılar 14:4.

Çaşııtlardan birkaçı Rabbe isyan etmemelerini söylese de sözünü dinletemez; “Fakat bütün cemaat: Onları taşıyalım” demektedir (Sayılar 14.10). Bu karışıklığın ortasında, tam Musa postu deldirecekken, birden Rab görünür. Çok öfkelidir. Bunca gösterdiği “harikaya” karşın ona boyun eğmeyen halkı veba ile vuracağını söyler. Musa araya girip yalvarır ve Rabbi yatıştırır. Rab de sadece ayaklanmayı bastırmaya çalışan birkaçı dışında kalan çaşııtları veba ile vurur.

Bu kez kavim kendini affettirmek için düşmana saldırmaya karar verir ama Musa artık Rabbin onlara yardım etmeyeceğini, bu nedenle saldırmanın yanlış olacağını söylese de dinletemez. Kavim saldırır, bu kez de saldırdıkları toprakların sahipleri tarafından “vurulup kırılırlar” (Sayılar 14.45).

Bir sonraki olay liderlik adınadır. Korah, Datan ve Abiram Musa’ya baş kaldırır ve;

“Bizi çölde öldürmek için süt ve bal akan diyardan bizi çıkardın, ve küçük bir şey midir de, kendini üzerimize reis etmek istiyorsun?” Sayılar 16:13 derler. Musa hemen Rabbe kendini kollaması için yalvarır, Rab de tüm kavmin, bu üç kişinin çadırı etrafından ayrılmasını emreder.

“31: Ve vaki oldu ki, bütün bu şeyleri söylemeyi bitirince, onların altındaki yer yarıldı; 32: Ve yer ağzını açtı, ve onları, ve evlerinin halkın, ve Korah’ın bütün adamlarını ve bütün mallarını yuttu” Sayılar 16:31-32.

Ama kavim bu kez kolay susmayacağına benzemektedir. Ertesi gün tüm cemaat Musa ve Harun’un karşısına çıkıp “onları siz öldürdünüz” diye olay başlatırlar. Ama Rab de onlara karşı veba başlatır. Musa yeniden kavim için kefarete eder, veba kesilir. Ayaklanma bir kez daha bastırılmıştır.

“Ve Korah meselesinde ölenlerden başka vebadan ölenler 14.700 kişiydi” Sayılar 16:49.

Şimdi biraz Tevrat’ın kelimelerinden uzaklaşıp, pek de fazla bilinmeyen bir bigiyi aktarayım: Rivayet o ki, bu Korah gerçekte çok zengin bir adamdır ve parasını kendine Rabbin vermediğini, kendinin çalışıp kazandığını söyleyecek kadar da farklı fikirlere sahiptir. Üstelik kimilerine göre kavim içine firavun tarafından sokulmuştur. Günlerden bir gün Musa’nın bir fahişenin çadırından çıktığını görür. Bunun adı zinadır ve zinanın cezası recm edilmek; eşdeyişle taşlanarak öldürülmektir. Korah (kimi kaynaklarda Karun) aynı cezanın Musa’ya

da uygulanmasını ister; ama fahiş tanıklık yapmaktan cayınca toprak Korah'ı yutar olay yatıştır!

Bir sonraki olay yine susuzluk yüzünden kavim Tsin çölüne geldiğinde çıkmıştır.

“2: ve cemaat için su yoktu; Musa'ya karşı ve Harun'a karşı toplandılar. 3: Ve kavim Musa ile çekiştiler, ve söyleyip dediler: Keşke kardeşlerimiz Rabbin önünde öldükleri zaman biz de ölseydik! 4: Ve biz ve hayvanlarımız burada ölelim diye Rabbin cemaatini bu çöle niçin getirdiniz?” Sayılar 20:2-4

Musa yine değneği ile su bulmayı başarınca yeniden insanlar yatıştır.

Bu kez kavim Kızıl Deniz yolundan göç ederken “çok sıkılmıştır”. Musa'nın karşısına geçerek: “Çölde ölelim diye niçin bizi Mısırdan çıkardınız? Çünkü ekmek yok, su yok ve canımız bu bayağı ekmekten öğreniyor” (Sayılar 21:5) demektedir. Rab bu kez de önlemini alır; kavim arasına “yakıcı yılanlar” gönderir, yılanlar kavmi ısırırlar ve İsrail'den birçok halk ölür (Sayılar 21:6).

Kavim Şittim'de oturunca bu kez Moab kızları ile zina etmeye başlarlar. Üstelik bu kızlar onları kendi ilahlarına özellikle de Baal-peor'a kurban kesmeye çağırırlar. Kavim onların peşi sıra gider ve yemekler yer, onların ilahlarına eğilir. Rab yine veba yollar ve 24.000 kişi daha öldürür (Sayılar 25:1-4/9).

Sıkıldınız mı? Aynı lafları duymaktan yoruldunuz mu? Peki, olayları biraz değiştirelim ve bir savaştan söz edelim. Musevilğin tanrısının seçmiş olduğu kavmi baş kaldırmadıkları zaman, başka hangi koşullarda “helak ettiğini” görelim: Kavim, Midyanilere karşı bir savaşa girişmiş ve galip gelmiştir. Rabbin emrettiği gibi tüm erkekleri öldürürler, kenti yağmalarlar ama kadın ve çocukları öldürmeyip esir alırlar. Ama savaştan galip olduklarını sandıkları için gururla kavme dönen tüm zabitlere, yüzbaşılara ve binbaşılara Musa öfkelenir... neden mi? Kadınları öldürmedikleri için! Böylesi büyük bir suç işleyen askerleri ve kumandanları cezalandırmak için Rab yeniden kavme veba yollar (Sayılar 31:13-16).

Öykü böyle sürüp gidiyor. Yahudilerin Rabbin buyruklarına bir türlü uyum gösterememeleri, Rabbin öfkesi ve onları felaketlerle cezalandırması şeklinde. Zaten Musevilğin Rab'i genelde ödüllendirmekten çok, cezalandırmaya daha geniş yer vermiştir öğretisinde. Bunun en güzel kanıtı ise Tesniye bölümü 28. bapıdır. Adı geçen bölümde tanrı, kendi buyruklarına uyan kulları nasıl ödüllendireceğini 49 satır, uymayanları cezalandırma şekillerini ise 190 satır boyunca tarif etmektedir.

Sizi daha fazla yormamak için bir son nokta koymakta yarar var galiba:

“Ve İsraille karşı rabbin öfkesi alevlendi, ve Rabbin gözünde kötülük etmiş olan bütün o nesil ikinciye kadar 40 yıl onları çölde dolaştırdı”. Sayılar 32:13.

Peki Musa'nın ölümünden sonra işler düzelmiş midir? Tabii ki hayır! Yahudiler, Yahudiliğin dört büyük peygamberinden olan ve Tevrat'ta iki kitabı olan peygamber Yeremaya (Jeremiah) devrinde bile “Gökler Kraliçesi” olarak adlandırdıkları Astarte'ya tapmayı sürdürmeye çalışmışlardır:

“Bize Rabbin ismiyle söylediğin sözde seni dinlemeyeceğiz. 17 Fakat gökler kraliçesine buhur yakmak ve ona dökülen takdimeler dökmek için ağızımızdan çıkan her sözü mutlaka yapacağız, nitekim biz ve atalarımız, krallarımız ve reislerimiz, Yahuda şehirlerinde ve Yeruşalim sokaklarında yaptık: o zaman ekmeğe doyuyorduk ve iyilik görüyor, kötülük görmüyorduk. 18: Ve gökler kraliçesine buhur yakmayı ve ona dökülen takdimeler dökmeyi

bıraktığımız vakitten beri her şeye muhtaç olduk ve kılıçla ve kıtlıkla telef olduk. 19: Ve bizler gökler kraliçesine buhur yakarken ve ona takdimeler dökerken kocalarımızın haberi olmadan mı ona tapınmak için pideler yaptık ve ona dökülen takdimeler döktük?" Yeremaya 44:16-19.

İşte; temelinde, cinsellik, içki ve şölen ile tapım olan bir pagan dine ve bir dişi tanrıya taptıkları için kurtarılmak üzere seçilen kavmin kurtuluş öyküsü! Bir tarih bu, bir hikaye değil. Adı geçen gerçekleri, içine yorum katmadan, hiçbir araştırmacının kitabından parçalar almadan, sadece tanrının kelamı olan bir kitaba dayanak ve çokluk bu kitaptan alıntılar yaparak anlatmaya çalıştım. Yorum okuyucuya ait.

Sonuçta tabii ki Yahudi peygamberleri galip geldi. Onlar sayesinde tanrıça tapımı, aşk ve seks ile tapınma, eğlence ve yemekle kutlanan kutsal bayramlar gibi günahkarlıkların kökü kazındı, dağ başlarındaki tapınaklar yıkıldı; cinsellik cendereye alındı, içki olabildiğince yasaklandı, dünya iyilikle doldu, insanlar günahlardan arındı ve hep mutlu oldu.

Eski inanç öylesine iz bırakmıştı ki, çok yerde yansıması görüldü:

— Seks ile (en yaygın olarak Babil'de) tapınılan tanrıça İncil'e dek yansıdı... ama bu kez dünyanın sonunu getirecek güçlerden biri... meşhur Babil Fahişesi olarak! (İlerki sayfalarda Babil Fahişesi adlı bölümde anlatacağım).

— Astarte zamanında güneşin bakire Astarte'den her 25 Aralık'ta (güneşin en alçak olduğu gündür ve bu günden sonra yeniden yükselerek kuzeye doğru yolculuğuna koyulur) yeniden doğduğuna inanılırdı. Ana tanrıça Hıristiyanlığın ilk günlerinde Bakire Meryem olarak gözükte.

Ama artık yerini bir baskıcı dinin liderine; bir farklı enerjiye bırakıyordu. Kurtarıcı İsa, bakire Meryem'den doğuyordu. (*Godess*, Barbara Walker, 1983).

— Astarte ve İştar tapımında yer alan ve ev kadınlarının bile fahişelik yaptıkları bahar festivalleri Easter (paskalya) adı ile Hıristiyanlığa geçmiştir, (*The Secret of Crete*, H.G. Wunderlich; *The Phoenicians*, Gerhard Herrn).

— Ashera'a yaşamın ekmeği veya yaşam veren ekmek olarak tapılırdı. Bu nedenle İbrani ve Kenan kadınların yoğurdukları hamurlardan yaptıkları figürler pişirilerek ritüellerde yenirdi. Bu durum ise komünyon ekmeği olarak yansıdı.

18: Ve gökler kraliçesine buhur yakmayı ve ona dökülen takdimeler dökmeyi bıraktığımız vakitten beri her şeye muhtaç olduk ve kılıçla ve kıtlıkla telef olduk. 19: Ve bizler gökler kraliçesine buhur yakarken ve ona takdimeler dökerken kocalarımızın haberi olmadan mı ona tapınmak için pideler yaptık ve ona dökülen takdimeler döktük?" *Tevrat*, Yeremaya 44:18-

— Bir done de benden: Hiç Paskalya çöreğinin adını garipsediğiniz, "Paskalyada neden çörek yeniyor?" dediğiniz oldu mu? Astarte için pişirilen çörekleri anımsayın.

Şimdi bir adım daha ilerleyelim... Bir adım daha yaklaşalım İsa'nın doğuşuna... Ve bu kez gözlerimizi Anadolu'ya çevirelim; Frigya'ya. Orada bir başka ana tanrıça var. Frigya'luların taktığı isimle çağırarak olursak Kybele ya da Kibele. Yine bolluk, yine doğa, yine cinsellik tanrıçası. Değişen bir şey yok yani.

AY TANRISI İLE GÜNEŞ TANRIÇASININ ÜLKESİ ARABİSTAN

Ve gözlerimizi tarih sayfalarının, -veya büyütücülerimizi atlasımızın- daha aşağılarına kaydıralım. Arabistan yarımadasına doğru inelim... hatta daha da güneye: Güney Arabistan'a yani. Yıl İÖ 1000 civarı. Ne göreceğiz biliyor musunuz? Buralarda da yaygın biçimde ana tanrıçaya tapıldığını... Şaşırdınız mı? İtiraf edin; Arabistan deyince aklınıza hemen İslam dini gelmişti değil mi? Oysa Müslümanlığın doğmasına daha 1500 yıl var. Bu kız çocuklarının doğar doğmaz -sadece kız oldukları için- diri diri toprağa gömüldüğü diyar ve zaman!

Ana tanrıça derim de ardından anaerkil düzen demez miyim? Önceki sayfalarda da hep böyle olduğunu görmedik mi zaten? Nerede baş tanrı dişiye, orada erkek egemenliği diye bir kavram gelişmemiş. Burada da durum aynı; ana tanrıçaya tapan tüm yarımada anaerkil düzende yaşamakta. İnanılması güç değil mi? Şimdilerde İslam'ın kalesi bir diyarın bir zamanlar bir dişi tanrıya taptığı?

Sosyal düzenin anaerkilliği hakkında iki anekdot vermek gerekirse önce Asur'larda ailenin başına "shebu" dendiğini söyleyebilirim ve shebu'nun genelde kadın olduğunu!.. Ayrıca doğu bölgesi krallıklarında ve göçebe topluluklarında ise poliandrinin yaygınlığından söz edeyim; kadının çok kocalılığının yani... Her kadın birden fazla erkekle evlenmesi sosyal yaşamın bir gereği idi o dönemlerde. Erkeklerin, evlilikle birlikte ailelerini bırakıp kadının ailesine katılmaları ise bir gelenektir. Kadınların arzularının öylesine önemi vardı ki, bir kadının, çadırının kapısını üç gece üst üste doğu yönüne doğru kurması boşanmanın gerçekleşmesi için yeterliydi.

İncelememizi yeniden inanç sistemlerine yönlendirirsek, İslam öncesinde Arabistan yarımadasında çok tanrılı bir sistemin -ki buna İslam literatüründe putperestlik denir- yaygınlığını görürüz. Bu tanrılar isim olarak çok büyük farklılıklar gösterse de, genelde baş tanrı hep tanrıçaydı. Tanrıça o denli önemliydi ki bu bölgede, güneş ile özdeşleştirilmişti. Adı, "güçlü iyilik ve yardım ışınları gönderen" anlamındaki Dhat Hamym'di. Oysa tanrıça, bin yıllar boyunca, tüm dünya üzerine yayılmış tapım sistemlerinde hep ay ile eş tutulmuştur. Tarihinde ilk ve tek olarak Arap yarımadasında güneş ile sembolize edilmiş, ay tanrısı olmak ise -yine din tarihinde ilk kez olarak- kocasına düşmüştür. (*Yeshua Communications Network <http://www.biblebelievers.org.au>*). Böylesi bir öneme sahipti tanrıça... hem de -belki de- en umulmayacak bir bölgede!

Ay inanç sisteminin temeliydi. Bu nedenle takvimler -aynı İslam dininde olduğu gibi- ayın hareketlerine göre yapılmıştı. Ay tanrısının ismi de kültürden kültüre değişse de en fazla Sin ve Nanna şeklindeydi. Sin, Sümerlerin baştanrısı Enlil'in, Ninlil'e tecavüz etmesi sonucu doğmuştu. Ayın hilal biçimi ile adı Sin olsa da, dolunay ile Nanna, giderek büyüyen hali iken de Asim-babbar'dı. Öyle çok adı vardı ki: Bölge uygarlıklarından Saba'lular ona Ilumquh; Katabanian'lar Amm ve Anbay; Minaean'lar Wadd (sevgi); Hadramutlular da Sin derlerdi. Ay tanrısının -size yukarıdakiler kadar anlamsız gelmeyecek olan- bir diğer ismi daha vardı: Belki inanmayacaksınız ama Rahman! İslam tanrısının "esirgeyen" anlamındaki esması olan Rahman.

Pritchard, Alfred Guillaume, *Genesis of Eden Diversity Encyclopedia* ve *Yeshua Communications Network* <http://www.biblebelievers.org.au> gibi kaynaklar Rahman'ın, o zamanlarda da var olan Kabe'de bulunan ay ile ilişkili putlardan biri olduğunu ve Müslümanlığın tanrısının İslam öncesinde de ay tanrısı olarak tapıldığını öne sürmektedirler. Hz. Muhammed'in doğumundan çok öncesinden beri...

Şimdi de dilerseniz bu tanrıçaya tapan topraklardaki krallıkları gözden geçirelim:

Belki de adı geçen bölgedeki krallıkların şimdiki gibi -görece- geri kalmış ve fakir olduklarını düşüneceksiniz. Oysa hiç de değil... Bu bölgenin krallıkları, günümüzdeki durumun tersine hem çok zengindiler, hem de uygarlıkta ilerlemişlerdi. İnsanoğlunun daha petrolden haberi bile olmadığı bir devirde bu krallıkların nasıl olupta böyle refah içinde yaşamakta oldukları hakkında akıl yürütebilirsiniz. Oysa boşuna yorulmayın derim ben; çünkü devir çok değişmiş. Dilerseniz ben anlatayım kısaca size.

Baharat, buhur, özellikle de günnük ve mürrisafi eski zamanların en değerli mal ve bitkileri idi. Devir ayin devri; ritüel, büyü, mistisizm o zamanların vaz geçilmez gerçekleri... Babil, Mısır, Yunanistan, İsrail ve Roma'da bir tapınak ya da zengin ev yoktu ki bu pahalı otlara gerek duymasın; çünkü onlar sadece buhur olarak değil; kozmetik ve parfüm imalatından, kulak-göz-burun hastalıkları tedavisine; hatta ölüleri gömmeden önce geçirilen işlemde kullanılmaya dek çok alanda kullanılırlardı. Bu nedenle tümü sadece altın karşılığı alınıp satılan -hatta belki de altından da değerli- mallardı.

Oysa gariptir ki adı geçen bitkiler sadece Arap yarımadasının güneyi ve özellikle de güney doğu Yemen, yani Hadramut'da yetişirdi. Bu durum Herodot'un da dikkatini çekmiş olacak ki kitabında: "Güneyin en ikamet edilmiş bölgesi güney Arabistan'dır, ki buraları tüm dünya üzerinde günnük, mürrisafi, tarçın ve Çin tarçınının yetiştiği tek bölgedirler" demektedir.

Böylelikle zaman içinde giderek buhur ticareti gelişti ve 3400 km.lik, dünyanın en eski uluslararası ticaret güzergahı olan Baharat Yolu oluştu. Doğaldır ki, böylece buhur ticaretini tekelinde tutan krallıklar benzersiz bir zenginliğe sahip oldu.

Güney Arabistan'ın krallıklarının önemi sadece baharat ticareti ile de sınırlı değildi; çünkü bu bölge Hindistan'dan yüklenen malların batıya gittiği transit yolun üzerindedir. Doğudan gelen veya güney Arabistan'dan yola çıkan kervanlar baharat yolu boyunca giderek Akdenize ulaşır; sonra yeni mallar ile geri dönerdi. Tabii yeni düşünceler ve bilgilerle de... Bu nedenle güneybatı Yemen krallıkları parasal olmaktan başka, kültür ve uygarlık açısından da gelişmiş ülkelerdi.

Hepsi bu kadar da değil, Arap yarımadası genelde zor doğa koşullarına sahip olduğu halde, güneyi öylesine bol yağmur alırdı ki, bu insanlar ekincilikte de ilerlemişler ve kendi kendilerini bolluk içinde besleyebilecek bir tarım düzeni de kurmuşlardı, işte tüm bu koşullar sonucunda güney Arabistan bölgesi İÖ 1000 den -hatta biraz daha öncesinden- başlayarak büyük bir gelişim içine girdi... Öyle ki Romalıların "Arabia Felix" (mutlu Arabistan) diyeceği kadar!.. İÖ 1000 dolaylarında bölgede birbirini izleyen 3 krallık dikkati çeker: Minean, Saba, Hmyarit. Minaeanlar, İÖ 950'da Saba'lılar alana kadar buhur ticaretinde öndeydi. Sonra Saba en önde gelen krallık oldu. Evet; doğru tahmin ettiniz... Saba, Saba melikesi Belkis'in yurdu! Saba uygarlığı 15 yüzyıl sürdü. Zenginliği sadece buhur ve mücevher ticaretinden gelmiyordu; Saba'lılar tarımda da çok ilerlemişlerdi.

Öyle çok şey var ki Saba'lılar hakkında söylenecek... Bu nedenle onları anlatmayı birkaç sayfa sonraya bırakıp farklı bir krallık olan Nabat'lardan söz edeyim diyorum:

Nabat, Kuzeybatı Arabistan'da, Ürdün'de Edom'da yer alan bir krallıktı. Bilen bilir; hani Musevilerin kötü deyimleri ağızlarına almak istemedikleri zaman 'Edom Kralları' deyiverirler ya... Edom kralları Nabat'lardan başkası değillerdi. Tek tanrılı dinlerde Edom kralları sözcüğü öylesine taraftar buldu ki, Yahudilikten kaynaklanan bir büyü kültü olan Kabalistler bile öğrencilerinin gözünü korkutmak istediklerinde "Edom kralları" deyimini kullanmayı pek sevdiler. Zaten Kabala, bir büyü metodu olsa da, basbayağı Yahudilik tanrısının adlarını kullandığı ve onu onurlandırdığı için bal gibi tek tanrılı din büyüdür! Örneğin ünlü hoca Butler, *Contact of Power* adlı kitabında şöyle demektedir: "Gerçekte kötü güçlere Edom'un kralları denir; dengesiz güçlerin efendileri".

Şimdi şu dengesiz güçlerin efendilerini bir inceleyelim "yakinen"... önce tarihsel bilgiler ile başlayalım:

Nabatean'lar çoban ve kervancı olarak Arabistan'dan göç ettiler. O zamanlar kimsenin yaşamadığı "gül kırmızısı ve zaman kadar eski" Petra şehrine yerleştiler. Genelde at yetiştirme işi ile de uğraşsalar da, sulama konusundaki başarıları nedeniyle tarımcılıkta da ilerlediler. Giderek ticaret açısından da güçlenip varlıklarını uzun yıllar sürdürebildiler.

Önceleri göçerdiler; giderek genişleyerek Filistin'in güney ve doğusuna, kuzeyde Edom'a, Havran'a kadar yayıldılar; hatta Şam'ı bile alarak güneyde Kızıldeniz'e dek genişlediler.

İsa zamanında bile bağımsız bir krallık olarak göze çarparlar; hatta Damaskus'a doğru etkilerini giderek yaymaktadırlar... İlerki yıllarda Romalılar tarafından "ilkah" edilseler de, İslam'ın doğuş yılında bile önemli bir Arap gücü olarak kalmayı başardılar. Şairlik ve hekimlik konusunda bölgede söz sahibiydiler.

Buraya dek genel görünümünü kısaca yansıttıktan sonra biraz da "daha ilginç" bilgilere göz atalım:

Öncelikle Nabat'ların şarap üreticisi olmalarından söz edeyim. Öyle ki Negev, Briffault ve *Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*, Hz. Muhammed'in onları bu nedenle küçük gördüğünü ve -küstah, kibirli- olarak nitelediğini yazarlar.

Onlar hakkındaki ikincil "ilginç" nokta ise Nabat'ların sosyolojik yapısında kadının rolünün çok önemli olmasıdır. Yani matriarkal oluşumları... Öyle ki kraliçe Aretas IV para basmış; Malichus II ise hep kocası kral Shaqilat II'in yanında yer almıştır. Bu güçlü konum sadece kraliçeleri değil, tüm kadınları kapsadı. Örneğin evli kadınlar, vasiyet ile mallarını dilediklerine bırakabilecek kadar mal ve mülklerine sahiptiler. Çocuğun soyu ise kimi zaman ana tarafını izlerdi, (*Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*, Glueck)

Bu krallığın altını çizmek istediğim en önemli "ilginçliği" ise dini. Evet; tahmin ettiğiniz gibi onlar da ay ile sembolize edilen tanrıçaya taparlardı. Buraya kadar size önceki sayfalardan daha farklı bir bilgi veremedim belki, ama onların Ay tanrıçasının en önemli kutsal mekanı olan Khirbet Tannur'dan söz etmem işin şeklini değiştirecek; çünkü Khirbet Tannur, Tevrat'ın meşhur "yüksek yerlerinin arketipi. (*Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*, Glueck).

"Yüksek yerler" meselesi biz müslümanlarca pek de bilinmeyen bir konu; oysa Tevrat'da geniş yer tutuyor. Anlamı ise pagan tapınakların bulunduğu dağ başları! (Zaten paganizmde tapınma -ya da festival yapma- mekanları hep doğal ortamlar. Dağ başları ve

ormanlar ise en favori bölgeler). Yahudilerin yüksek yerlerde tanrıçaya ve diğer pagan tanrılara tapımı Tevrat sayfalarında açıklıkla işleniyor. Çok uğraşmış Yahudilik yüksek yerleri “murdar etmeye” (bu Tevratsal bir deyim). Ama pek de başarılı olamamış. Musa peygamberden sonra gelen krallar insanları bu alışkanlıklarından vaz geçirmeye çalışmış... pardon; çok özür dilerim yanlış söyledim; krallar bile adı geçen alışkanlıklarından vaz geçememişler diyecektim! Adı geçen kötü alışkanlıklar Tevrat’a göre yüksek yerlerde buhur yakmak gibi dursa da, aslında basbayağı tanrıçaya tapmak.

Hemen ekleyeyim ki, insanoğlunun bu inadı çok cesur bir direniş; çünkü Yahudilikte “başka ilahlara” tapımın cezası ölüm.

“Eğer kardeşin, ananın oğlu, yahut kendi oğlun, yahut kendi kızın, yahut koynundaki karın, yahut canın gibi olan dostun... Gidelim başka ilahlara kulluk edelim derse... 9onu mutlaka öldüreceksin. 10Ve ölsün diye onu taşla taşıyacaksın”. *Tevrat*, Tesniye, 13:6.

Musa, kavmini çöle çıkarttıktan sonra böyle emretmişti. Ya sonra? Kavim yerleşik düzene geçtikten sonra? Büyütecimizi İÖ 1000’e çevirelim. O devrin kralı Hz. Süleyman... hani hazineleri ile meşhur Hz. Süleyman.

“Ve Süleyman Rabbin gözünde kötü olanı yaptı. 7Yeruşalimin önünde olan dağında, Moab’ın kötü tanrısı Kemoş için ve Ammon oğullarının kötü tanrısı Molek için bir yüksek yer yaptı”. *Tevrat*, I Krallar 11:6.

Sayfaları biraz daha çevirerek daha ileri tarihlere doğru ilerleyelim.

“Yeroboam (bu da bir kral E.A.) kötü yolundan dönmedi, yine yüksek yerlere kavmin her ucundan kahinler yaptı, yüksek yerlerin kahinleri olsunlar diye her isteyeniyi tahsis etti”. I Krallar 13:33.

Ve biraz daha ileriye:

“Yehoaş kral oldu ve Rabbin gözünde doğru olanı yaptı. 3Ancak yüksek yerler kaldırılamadı; kavim henüz yüksek yerlerde kurban kesip buhur yakıyorlardı”. II Krallar 12:2.

Örnek öyle çok ki! Görülmekte ki insanları tanrıça tapırtımdan uzaklaştırmak kolay olmamış.

Şimdiye dek genelde “tanrıça” cins ismi ile adlandırdığımız tanrıçanın adından da biraz söz edeyim; tanıdık bir isimle karşılaşınca şaşıracaksınız. Nabatlar!ın Ay-Venüs gezegeni ile sembolize ettikleri tanrıçanın adı Afrodit-Mari idi. Afrodit zaten tanıyorsunuz; aşk tanrıçası. Mari hakkındaki bilgileri ise kitabın ilerki sayfalarında anlatacağım; şimdilik onun bir deniz tanrıçası olduğunu söylemekle yetineyim (*Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*). Afrodit-Mari daima yunuslardan yapılma bir taç ile betimlendi. Vericiydi, besleyiciydi, bereket ve bolluk dağıtıcı... ve tabiidir ki aşk ve seks oluşturuncaydı!

Zaman ilerledi; İslam’ın doğuşu yakınlaştı. Ama devir hâlâ “cahiliyye” devri. Afrodit-Mari de giderek değişikliğe uğradı, nitelik olmasa da isim değiştirdi ve bu kez de genelde bilinen bir isim aldı: el- Uzza oldu. (*Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*).

Nasıl? El-Uzza’yı tanımıyor musunuz? Hiç sanmam; tabii ki onun hakkında en azından bir şeyler duydunuz; çünkü o İslam’ın hemen öncesi tapılan 3 dişi putun en şöhretlisi. Hani Salman Rushdie’nin “Şeytan Ayetleri” adlı kitabının konusu 3 kuğu kuşundan biri.

Gerçekte ne yazık ki dinimizce tapılmaması emredilen, fakat geçmişte çok saygı gören bir tanrıçayı çok kişi Salman Rushdie gibi bu konulardan çok politik konuda uzman olan bir

yazar aracılığı ile tanıdı. Oysa Uzza sadece verimlilik ve bolluk tanrıçasıydı.

“Uzza pınar ve kaynakların tanrıçası olarak tanınsa da, genelde bir su tanrıçasıydı. Verimlilik yaratan ve doğurganlık veren bir güç olarak saygı görür; Petra kenti dahil, çok geniş bir kesimde tapılırdı. (Browning)”. al-Khalbi, *Book of Idols* (Faris 23)

“Yunan dünyasında Uzza genelde Aphrodith-Atargatis olarak tanımlanır. Tapımında Dionisos ritleri kullanılır, erotizm vardır ve şarap içimi ön plana çıkmıştır (Browning). *Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*.

Ayinlerde güzel yemekler ve sert şaraplar ile tanrıça uyandırılır, böylece tapıncılar birbirleriyle coşkulu ilişkiler kurarlardı. Öyle ki Psalm 12:8'in bu ritlerdeki kadınlardan söz ettiğine inanılır. (Guleck)”.

İslam dini, diğer tek tanrılı dinlerde görülmedik oranda cinselliği onaylasa da, belki bu pagan eğilim, belki de salt tek tanrı inancını korumak için Uzza şeytan olarak lanetlenmiştir,

“Bize haber verin Lat ve Uzza'yı. Diğer üçüncüsü olan Menat'ı. Erkek sizin de, dişi onun mu? Öyle ise bu çok insafsız bir taksim. O putlar hiç birşey değil, ancak sizin ve babalarınızın uydurduğu isimlerdir. Allah onlara hiçbir hüccet indirmedir. O kafirler, yalnız zanna ve nefislerin sevdasına tabi oluyorlar. Halbuki kendilerine, Rableri katından doğru yolu gösteren geldi”. Necm suresi 53:19-23.

Uzza, bir su tanrıçası olmasının ötesinde insanlara yardımcılığı ile de tanınmıştı... her konuda... hatta geleceğe ilişkin yol gösterme şeklinde bile!

“El-Uzza'nin idolu el-Bustin'in 9 mil ötesinde, Nakhlat al-Sha'miyah vadisinde Hurad adlı yerdedi. Buraya Zalim bir ev yapmış olduğu evde insanlar orakl ile kehanetler alırlardı. Tüm Araplar çocuklarına Abd-al-Uzza adını vermeyi sevseler de, genelde bu isim Kureyş'lilerde yaygındı; çünkü Uzza Kureyşlilerin en yüce idolüydü. Onu ziyarete giderler, ona hediyeler sunarlar ve kurban yoluyla onun yardımını isterlerdi.

Kurayş kabilesi Uzza Kabe'yi tavaf ederken söyle derlerdi.

El-lat, el-Uzza ve onların yanındaki üçüncü idol Menat adına,

Gerçekten de onlar yalvarılması gereken en yüce hanımlardır”. al-Khalbi, *Book of Idols*.

Peki Uzza tapımından uzaklaşılması emredilince onun taraftarları nasıl bir psikoloji içine girdiler. Değişim “kanlı mı oldu, kansız mı?!” Bilgi için aşağıdaki satırları okuyalım:

“Bu yasaklama Kurayş kavmine çok ağır geldi. Ebu-Ubayha (Sa'id ibn-al-'As ibn-Umayyah ibn-'Abd-Shams ibn-'Abd-Manaf), son günlerini geçirdiğini belli eden çok kötü bir hastalığa tutuldu. Ölüm döşeğinde yattığı birgün ebu-Leheb yanına geldi ve onu ağlarken buldu. (Sira, 231, 233, 276; Taberi, vol. I, 1170-1172; el-Marif, 60-61). Buldan, vol.III, 665-666 Sordu:

— Neden böyle ağlamaktasın? Kaçınılmaz olan ölümün geliyor olması yüzünden mi?

— Hayır. Ama korkmaktayım ki, el-Uzza ben gittikten sonra tapılmayacak.

Ebu Leheb hemen yanıtladı:

— El-Uzzaya sen yaşarken senin hatırın için tapılmadı. Ve sen ölüm yüzünden uzaklaşınca da tapımı sona ermeyecek.

Bu sözler üzerine ebu-Ubayha “Şimdi biliyorum ki bir halefim varmış” dedi ve ebu-Leheb'in Uzza'ya olan içten sadakati nedeniyle çok memnun oldu.”

Ebu Leheb ise tanrı tarafından kötü biçimde cezalandırılmış bir kişidir ve Kuran'da kendi adına bir sure bile vardır. Oysa bu durumun bir onur olduğunu sanmayın, adı geçen sure o

denli negatif enerji deposudur ki, İslami majide lanetleme çalışmalarının değişmez ekipmanlarıdır.

“Elleri kurusun Ebu Leheb’in, zaten kurudu, mahfoldu o. Ne malı fayda verdi ona, ne kazandığı. O bir alevli ateşe girecek. Karısı da odun hammalı olarak boynunda bükülmüş bir ip olduğu halde.” *Kuran*, Ebu Leheb suresi no: 111.

Kimi kaynaklara bakılırsa Uzza’nın etkisini yok etmek ve tapımını önlemek için salt peygamber buyruğu ve Kuran ayeti yeterli olmamış ve maddesel planda da Uzza öldürülmüştür!

El Khalbi, *Book of Idols* Sifah, 127; Buldan, vol. iv, 769-770.

“Fetih yılında peygamber Halid bin Velid’i çağırarak şöyle dedi: “Nakhlah vadisine git ve oradaki ağacı kes”. Halid gitti ve el-Uzza’nın tapınağının koruyucusu Dubayyah’ı öldürdü.

Birgün Abu-Khirash al-Hudhali, Dubayyah için ağlayıp figan ediyordu ve dedi ki: “Dubayyah nerede? Onu günlerdir görmüyorum, hiç gözüküyor”.

El-kalbi 21-22 Ibn-Sa’d, vol. ii, pt 1,105.

“Peygamber Mekke’yi aldıktan sonra Halid bin Velid’e emretti. ‘Naklah vadisine git, orada 3 ağaç göreceksin, ilkini kes’. Dönüşünde peygamber sordu: ‘Orda herhangi bir şey gördün mü?’ Halid: ‘Hayır’ diye yanıtladı.

Böylelikle peygamber onun geri dönüp 2. ağacı da kesmesini buyurdu. Dönüşünde tekrar sordu: ‘Orda herhangi birşey gördün mü?’ Halid yine ‘Hayır’ diye yanıtladı.

Peygamber 3. ağacı kesmesini de emretti. Halid ise oraya gidince karmakarışık saçlı ve dişlerini gıcırdatan bir kadın gördü. Gerisinde ise oranın muhafızı Dubayyah al-Sulami duruyordu.

Halid yaklaşınca bağırdı: ‘Ey Uzza, örtünü aç ve gücünü yükselterek Halid’e yönelt; onu bu gün haklamazsan sonra çok kötü olacak.’ Bu sözleri duyan Halid de bağırdı: ‘Sen yücelemezsin, çünkü tanrı seni alçattı’. Bu sözlerden sonra kadına dönerek kafasını koparıp onu küle dönüştürdü, ardından ağacı kesti ve Dubayyah’ı öldürdü ve geri dönüp olanları peygambere anlattı. Peygamber: ‘İşte o Uzza idi.’ dedi. ‘Ama artık yok, Araplar arkasında değil, bir daha ona tapılmayacak.’

2. kuşun adı ise Lat. El Lat... ki kimi araştırmacılar bu tanrıçanın islam dininin tanrısı Allah’ın (Al-lah) dişi karşılığı olduğunu öne sürüyorlar! (*Genesis of Eden Diversity Encyclopedia*).

Herodot, ünlü *Tarih* adlı kitabında şöyle yazmış:

“Araplar sadece Dionyssos ve Afrodite’ye taparlar. Dionyssos’a Orotalt, Afrodite’e de Ali-Lat derler. Herodot, *Tarih* 3:8.

“Aphrodithe Asur’lular Mylitta, Araplar ise Ali-Lat derler” Herodot, *Tarih* 1:131.

Kitabın “BABİL: RAHİBE-FAHİŞLERİN ÜLKESİ” adlı bölümünde İhtar’ın bir adının da Militta olduğundan söz etmişim.

Sözün özü El-Lat’ın sevgi ve aşk tanrıçası olduğunu Herodot bile söylemiş!

Gerçekte kim Aphrodithe, kim Venüs, kim İhtar, kim “bilmem-kim” diye fazla analizlere de pek gerek yok; çünkü asıl önemli olan Ana Tanrıçanın -ya da dişilik prensibinin- yok edilmiş olması. Oralarda bile bir dişi tanrıçanın tapılacağı kadar kadın cinsi ön planda ve saygınlı. Zaman içinde tek tanrılı dinler, putlarla savaşır gibi görünseler de, gerçekte dişilik ile savaşmışlar. Yine de bu bağlamda İslam’da kadına “Cennet, annenin ayağının

altında” benzeri sözler ile -Yahudilik ve Hıristiyanlıkta görülmeyen- şerefler de verildiğini belirteyim. Buna karşın saçları örtme buyruğunun da sadece İslam’da yer aldığını anımsatarak.

KÜÇÜK ÖNEMSİZ BİR KRALLIKTI SEBE DİYARI

Saba'lular da -aynı Nabat'lar gibi- üzerlerinde durulması gereken çok önemli bir krallık... Hem de *Tevrat*'ta olduğu kadar *Kuran*'da da onlardan söz edilecek kadar! *Tevrat*, Saba melikesinin Hz. Süleyman'la olan aşkını anlatıyor uzun uzadıya. *Kuran* da öyle... ama *Kuran*'da, *Tevrat*'ta olmayan bazı önemli olaylar da var.

Saba'luları anlatmaya bu ülkenin yerinden söz ederek başlayayım:

Adının anlamı "cennet ve huzurun yeri" olan ve İÖ. 1000 dolaylarında gücünün zirvesini yaşayan Saba krallıkları Etyopya, Eritrea ve güney Yemen'e yayılmış 483,000 mil karelik geniş bir imparatorluktu. Zaten Yemen ve Saba günümüzde genellikle efsanevi kraliçe Belkıs ile tanınsa da, gerçekte 3000 yıl gerilere giden parlak bir kültüre sahipti. Saba'luların uygarlıklarının çok eskilere dayandığı İtalyan bilim adamlarınca da kanıtlandı: Bölgede 400.000 yıl öncesinden neolitik materyaller bulundu, daha kuzeyde İÖ. 3000 de başlayan sulamanın, 2000 dolaylarında nüfus artışı nedeniyle güneye kaydırıldığı ve böylece Marib gibi kentlerin kurulduğu ortaya çıkarıldı.

Saba diyarının bu ilerlemesinin en önemli nedeni de sadece bu bölgede yetişen günnük, mürrisafi ve buhur yapımında kullanılan diğer bazı otlardı. Sadece yarımada ülkelerine değil, Avrupa'ya dek her ülkenin gereksinim duyduğu bitkiler... zaten bu bitkilerin ticaretini yapabilmek için gereken stratejik konuma da sahip bir ülkeydi. Saba'lular zaman içinde buhur ve egzotik baharattan sonra değerli taş ticaretine de girdiler. Sadece mürrüsafi ve günnük değil, abanoz ve safir satmaya da başladılar. Ve zamanla bu işlerde öylesine başarılı oldular ki, İÖ. 1000 dolaylarında 73 gemi, 787 deve, yüzlerce at ve eşekten meydana gelen bir kervana sahiptiler; Hindistan'dan, İsrail'e dek uzanan bir güzergah içinde mal satmaya dek ilerletmişlerdi işi.

Ayrıca, Saba diyarı izole olmuş bir coğrafyaya da sahipti. Düşman güçlerin kolayca saldıramayacağı bir yere kurulmuştu. Sözün özü, Saba'lular İÖ 10. ve 11. yüzyıllar boyunca istila, çekişme yüzü görmeden, bağımsız bir şekilde yaşadılar. Onların ilerlemesini durduracak bir güç yok gibiydi.

Zamanında ülkeyi ziyaret etmiş olan ozan Sicilyalı Diadoros şöyle yazmış;

"Saba'lular sadece komşularını değil, daha birçok başka ülkeyi de zenginlikte geçmişlerdir. Çünkü ticaret ile uğraşan her adam bu işi gümüş karşılığı yapardı ve yükte hafif, pahada ağır şeyleri en yüksek fiyata satarlardı. Ayrıca ülkelerinin güvenli konumu nedeniyle uzun yıllar savaş yüzü de görmemişler ve böylece iyice zenginleşmişlerdi".

Saba'lular İÖ 1700 - İS 400 arasında dikkate değer bir kültür geliştirmişlerdi. Yine Diadoros'un izlenimlerine dönecek olursak zenginliklerinin büyüklüğünü de anlayabiliriz:

"Üzerinde çeşitli kabartma figürlerle süslenmiş altın ve gümüş kadehlerden içerler; gümüş ayaklı kanepelerde otururlardı, Tüm mobilyaları inanılmayacak kadar pahalıydı. Geniş salonlarında yaldızlı veya başlığı gümüş şekillerle süslü büyük kolonlar bulunur; tavan ve kapılarındaki paneller altın oymalar veya değerli taşlarla süslü olurdu".

Saba'lular ticaret kadar bilime de önem verirlerdi. Çok iyi astronomdular; öyle ki kral ve kraliçe baş astronom olacak kadar... hatta daha da ötesi: baş astrolog! Evet; Saba diyarında yıldızlara verilen önem sadece astronomiyle sınırlı değildi. Onlar astrolojiye

inanmaktan başka tüm yıldızların tanrı olduğu görüşündeydiler. Temelde Ay ve Güneşe taparlardı; çünkü rasat yaptıkları yıldızların en yakını Ay ve Güneşti. Eşdeyişle tapımlarının temelinde Ay tanrı ve Güneş tanrıça bulunurdu.

Shams Güneş tanrının adıydı. Ay tanrı ise birden fazlaydı. En önde gelen ay tanrısının adı da Ilmukah ya da Ilumguh'du ve bu tanrı Asur-babil dininin ay tanrısı Sin'den başkası değildi. Ay tanrıçası ise Astar (rahim) şeklinde isimlendirdikleri meşhur Astarte'ydi. Onu önceki sayfalarda yakından tanıdık. Astarte, bu coğrafyada tanrıların anası/yaratıcısı; göğün kraliçesi; daima gökten gelen bir ateş topu ve aslanlarla sembolize edilirdi. Başının üzerinde güneş diski ve boynuzları da vardı Astarte'nin. İlginçtir ki Mısır'ın ulu ana tanrıçası İsis ve aşk tanrıçası Afrodith'in Mısırlı karşılığı Hathor da boynuz, güneş diski ve aslanlarla gösterilirdi.

Bir de kara bir taş vardı Saba'da. Bu taşın içinde de Arap ve Aramilerce Shayba adı verilen ulu bir tanrıça oturduğuna inanılırdı. O da bir ay tanrıçasıydı ve ayın 3 safhasını gösterirdi. Kimi araştırmacı bu taş hakkında ortaya ilginç teoriler atmakta. Diyorlar ki, Saba veya Etyopyalılar bu taşı Kabeye göturdüler ve Hz. Muhammedin İslam dininde önemli bir yer verdiği kara taş budur.

Saba'yı sosyal yönden de incelediğimiz zaman artık bizi hiç şaşırtmayacak bir sonuç ile karşılaşırız,.. Toplumun matriarkal olmasıyla yani. (Belki de bu yüzden tanrıçalar daima tanrılardan güçlü ve sayıca fazladır). Kadınlar birden fazla erkekle evlenebilirlerdi Saba diyarında ve burada da soy daima kadınların tarafına doğru ilerlerdi.

Tüm bu bilgilerden öte, üzerinde durmak istediğim bir nokta var: Saba barajı. Saba'lıların teknolojik ve sanatsal dehalarını ve de gelişmişliklerini gösteren en önemli yapıtı. Yemende Balq dağının tepesinde durup Saba vadisine bakınca hâlâ izleri görülmekte. Yani bu adamlar sadece tacir olduklarından, veya topraklarının korunmalı konumundan hatta coğrafyalarında nadir bitkiler ve kıymetli taşlar çıktığı için önemli değiller... onlar tarihe gerçekte Saba melikesi kadar ünlü bir başka özellikleri ile de geçmişler... işte bu barajlarıyla. Tüm arkeologlar adı geçen barajın bir mühendislik harikası olduğu görüşünde birleşmekte. Sulama teknikleri ile su gücünden yararlanma kapasiteleri günümüzde "mucize" olarak nitelenmekte.

Baraj 8. yüzyılda sulama amacıyla yapılmış. 1000 yıl boyunca görevini başarıyla tamamlamış... hayır sadece tarlaları sulama görevini değil; eşine ender rastlanır güzellikteki 2 bahçeyi sulama görevini... nam-ı diğer İrem bahçelerini. Evet, sürekli bir yerlerden duyup -belki de nerede olduğunu pek de bilmediğimiz-İrem bahçeleri de Saba diyarındaydı.

Barajın kuruluş tarihi uzun zaman İÖ 700 sanılmış ama Alman arkeologlar onun bu tarihin gerçekte İÖ 2. bin yıla dayandığını ortaya çıkarttılar. Eşdeyişle Saba'lılar kuruldukları andan başlayarak suyu kullanma konusunda büyük yetenek sahibiymişler. Onlar geliştikçe baraj da gelişmiş.

Baraj tam olarak Dhana vadisinde. Seller Nisan ve Ağusstos aylarında dağların tepelerinden bu vadiye akar ve takribii 72 km²lik bir alana yayılmış iki bahçeyi sulardı. 15m. yüksekliğinde ve 720m. uzunluğunda olduğu ve toplam 25.000 hektar toprağı suladığı varsayılıyor. Baraj duvarlarının kalınlığı ise 60m. 2000 yıl öncesiyle tarihlenen ilk baraj ise 55m. uzunluğunda ve 30 m. genişliğinde.

Bu barajın gerçekte sanıldığından çok daha eskilere dayandığını Alman Arkeoloji

Enstitüsü Jurgen Schmidt'in raporu ile ortaya çıkardı. Rapora göre yapay sulama Marib'de ilk kez: İÖ 3000'in ortalarında başlamış ve 2000 sonunda tam kapasite yaşama geçmişti.

Çölde bahçe yaratacak nitelikte bilgilerle yapılmış bu baraj günümüzde bile görülebiliyor. Türkiye, Gezginler kulübü kurucusu prof. Orhan Kural gördüklerini şöyle dile getirmekte: "Yemen'deki ilk turumuz eskiden Saba Kabilesinin başkenti çalan Mareb'e... Saba'ya 170 kilometre uzaklıktaki Mareb, MÖ X. yüzyılda kurulmuş. O tarihlerde yapılan bir sulama barajı, bugün bile hâlâ ayakta duruyor. Çöl topraklarında tarım yapmayı amaçlayan bu proje, 3 bin yıl önce hayata geçmiş ve başarılı olmuş. Yalnız, o çöl sıcaklığında suyun buharlaşmasının nasıl önlendiği ve tarım alanlarına nasıl taşındığı bugün bile tam olarak bilinmiyor"...

Sonra ne olmuş Saba'ya dersiniz? Daima ticaret ile uğraşarak mutluluk ile yaşayıp gitmişler mi? Korkarım hayır; çünkü *Kuran'da* Sebe ile ilgili hiç de hoş olmayan bilgiler var. Bu kentin günahkar olduğu için gazab ı ilahiye uğrayarak sel ile yok edildiği gibi...

"6: Görmedin mi Rabbin nasıl etti... 7: O direk gibi İrem kavmine? 8: Öyle bir kavim ki, memleketler içinde, onun gibisi yaratılmamıştı". *Kuran*, Fecr 89:6.

Saba'lular uzun boylu otoriter kişiler olarak tanımlanırlar. Sami ırkındandırlar.

15 Sebe'lilerin yurtlarında and olsun ki Allah'ın kudretini belirten bir işaret vardı: Sağda solda iki bahçe vardı. Onlara: -Rabbinizin rızkıdan yiyin. Ona şükredin. İşte çok güzel bir şehir ve bağışlayan bir Rab- denmişti.

16 Fakat onlar yüz çevirdiler. Biz de bunun için üzerlerine Arim selini gönderdik. Bahçelerini ancak böğürtlen, ılgın ve biraz da köknar yetiştiren iki kurak tarlaya çevirdik.

17 İşte biz onları nankörlüklerinden dolayı böyle cezalandırır mıyız?" *Kuran*, Sebe 34:15.

Tarihçiler bu yıkıcı sel olayını doğruluyor ve İS. 1. yüzyılda gerçekleştiğini ileri sürüyorlar. Kimi araştırmacılar ise oluşum zamanını Hz. Süleyman'ın İsrail'de krallık yaptığı yıllar olduğuna inanıyorlar. Ama genel inanç selin İS. 100 dolaylarında cereyan ettiği yolunda.

Olayı bir de -işe lirizm katmadan- bilim adamlarının anlatımı ile özetleyerek noktalayalım:

"Adhana ırmağının Cebel Balak kayalarının arasından açtığı yolun ağzında Seba'nın başkenti Marib yer alır. Irmağın Cebel Balak'a girdiği noktanın baraj yapımına uygun olması nedeniyle Arim seddi buradaydı. Barajın çevresinde kurulmuş İslam öncesi medeniyetin yıkılmasında bu barajın çökmesi neden oldu".

Herşey bu denli kuru ve sade miydi acaba o günleri yaşayanlar için de? Hiç sanmıyorum.

"Güney Arabistan'ın yüce uygarlığı Hz. Muhammed zamanında çok az biliniyordu. Yine de kimi kabilelerde, çöle çıkmadan önce eski bir uygarlığın bulunduğunu hatırlayanlar vardı. Onlar "koşullar kötüleşmeden" çıktıklarını iddia etmekte ve görünüşe göre barajın çöküşünü ve yeniden göçebelğe dönüşlerini anımsamaktadırlar". Pritchard 1974.

Saba'lular ilahi gazab sonucu yıkılıp gitseler de bazı bilim adamları onların İslam dinini geniş ölçüde etkilediklerine inanmakta.

(*Encyclopedia off islam* ed. Eliade, pp. 303ff.; *International Standard Bible Encyclopedia*, pp. 1:219ff). Bunlardan bazıları şunlar: Kabe'de ve kabe yönüne doğru

tapınmak. Günde 5 kez (5 vakit namaz) ve tam olarak Saba'luların dua ettiği zamanlarda tapınmak. Yılın bir ayında, günün belli zamanı yemek yememek. ("The Islamic Invasion" by Dr. Robert Morey; Harvest Home Publishers, 1992)

DİŞİ ŞEYTAN LILITH

Upuzun, parlak, siyah saçlı bir kadın düşünün... Beyaz tenli, kırmızı dudaklı... Ve de “meşum” ifadeli... Karşısındaki erkeğin her dediğini yapmaya da hazır. Sınırsızca, dolu dolu, istekle, “iştiyakle”, keyifle... Eşinin bilinç altına gizli, yasak arzularını bir bir bulup çıkarmakta gün ışığına. Böylece de deli etmekte, köle etmekte seviştiği erkekleri... Hem de ta ki öldürene dek! Lilith işte böyle bir tanrıça.

Ya da öyle sanılmakta?

Genç kızlığımda -mistisizm işine ilk sardığım yıllarda- yaşadığım yaban ellerde, kız arkadaşlarımla seksi siyah elbiseler giyer, garip gümüş takılar takar, gözlerimizi simsiyah, dudaklarımızı kıpkırmızı boyayarak Lilith’cilik oynardık! Erkeklerin karşı koyamayacağı dişilerdik biz. Atak, cazip, küstah, kolay... ama tehlikeli de. Tıpkı Lilith gibi! Yani öyle olduğumuza inanırdık. Bilirdik ki gerçek zevke ancak bizim gibi kadınlarla ulaşılabilir. Ama yine de neden erkeklerin bizden köşe bucak kaçıp; tatlı, sıcak, uyumlu ve neşeli kızları kovaladığına bir anlam veremezdik. Biz seks şeytanı Lilith’dik, ama bunu erkeklere bir türlü anlatamıyorduk nedense!

Araştırmacı yazarlığa başladığım yıllarda ise Lilith’i yazmak en büyük tutkularımdandı çoğu bağımsız kadın gibi. Erkeklere anlatmalıydım kimi kovalamaları gerektiğini. Ama nedensiz arzulasam da; hangi ölçüde araştırsam da; yazamadım onun hakkında bir türlü.

Altı yıl önce, Lilith’i anlatmak için bir kez daha bilgisayarımın başına geçtiğimde, gençliğimde öğrendiklerimden yola çıktım doğal olarak. Herkesin dediğinden yani. Oysa öğrendikçe...

Önüme yığılan bilgiler birbirini giderek tutmamaya başlıyordu. Bilgilendikçe sorularıma yanıtlar bulacağıma kafam karışıyor; aklım da, kalbim de artık yadsıyordu beynimdeki önceki yapılanmayı. Sonunda kabullenmek zorunda kaldım. Hiçbir şey bilmiyordum Lilith hakkında. Sözün özü yanılmıştım.

Çalışa çalışa sonunda boğuldum. Çıkamayacağımı anladım işin içinden. Çalışmamı bıraktım. Daha kolay, düğümü daha gevşek gizlere yönlendim.

İki yıl önce bu kitaba başladığımda ise Lilith, kitapta yer alması kaçınılmaz bir konuydu. Bu nedenle ister istemez yeniden araştırmaya koyuldum. En uzun zamanı verdim onu çözmeye. Üç ay boyunca evden -neredeyse- çıkmadan; beynim kilitlenene dek okudum, okudum.

Bu arada şanssızlıklar yakamı bırakmıyordu. Bir sabah kalktığımda sağ gözümün garip bir biçimde şiştiğini gördüm. Yorgunluk?.. Allerji?.. Böcek ısırması?.. Çözemedim. Tam doktora gitmeye karar verdiğimde indi. Sonra yine şişti, yine indi! İki defa -eşimle nedenini bulamadığımız şekilde- Lilith bilgi dosyam silindi. Bir yerde bir salaklık yapmıştım kesinlikle ama ne? Oysa söylemeliyim ki bu salaklığı -o her ne ise- onbeş yıllık bilgisayar kullanma geçmişimde ilk kez yapıyordum. Hem de bir ay içinde peşpeşe!

Bir kere de, gün ışığına dek internette bilgi arama macerası sonrası yorgun argın -deyim yerindeyse sızarak uyuduğum- bir günün sabahında bilgisayarımda nasıl download ettiğimi hatırlamadığım müzikler buldum. Lilith’in bir vampir olduğunu öne süren çarpıcı ve ürkünç bir sitekaynaklı... Büyüleyiciydi müzikler de, site de. Eski Lilith’ciliğime doğru akıttı

beni dehşet müzik ve resimler. Zor toparladım kafamı.

Sözün özü garip şeyler olmaktaydı etrafta!

Bu arada -tüm olanlara karşın- sabahları yorgunluktan bunaltı ve baş ağrısı ile kalkıyor; ama beynim, bu saatlerde en dinlenmiş halinde olduğu için hemen başlıyordum yeniden okumaya. Artık bende bir tutku ve takıntı haline gelmişti bilmeceyi çözmek. Bir yandan da Lilith'in sıkıştırıldığı, bağlandığı, gömüldüğü köşeden bana elini uzattığını duyumsuyordum.

Deliriyor muydum?

Bir gün bilgiler gelmeye başladı bir başka odaktan! Thoth Tarot ile arıyordum artık cevapları. Kendi başıma çıkamamıştım kısacası... diğer çoğunluk araştırmacı gibi!

Kopuk kopuktu ama gerçeki bağlantı. Kontağın kurulabildiği nadir seanslarda birbiri ile asla çelişmiyordu söylenenler ne kadar şaşırtıcı olsa da. Kimdi bu bilginin kaynağı? Lilith mi? Bir pozitif varlık mı? Kendi bilinç altım mı? Bilmiyorum. Kim ve ne olursa olsun dostluğu belliydi; çünkü ondan öğrendiğim şeyler sonrasında, kafamdaki "karman çorman" ve çelişik bilgiler, yerine oturmaya başladı. Böylece cevapları nerede aramam gerektiğini çözdüm. İpin ucunu yakalamıştım. Kısa zaman sonra da derinlere gömülmüş parçaları bulup yanyana getirdim ve resmi gördüm.

Bu gün bile gün ışığına çıkardığım resimde yer yer dolduramadığım -ve zaman içinde dolduracağıma emin olduğum- boşluklar olduğunu bilmekteyim. Ama görüntü, anlam çıkarılacak kadar belirgin, üstelik inanılmazdır da. Yazacaklarım -belki de saklı gerçeklerin gün ışığına ilk çıkışı olduğu için- okunduğunda dudakların bükülmesine neden olacaktır, ama ben hazırım her şeye...

Bu arada -çoğunuza garip ve alışılmadık, hatta belki de komik gelecek olsa da- beni doğru bilgilere ulaştıran ve kendini bilinç altıma "İlinsler" olarak tanıtan dost varlığa teşekkürlerimi yollamak gereği duyuyorum. (İçinizden geliyorsa rahat rahat gülebilirsiniz).

1. Saba Melikesi (Arap kültüründe Lilith)

Konuya öncelikle Lilith olduğu öne sürülen bir tarihsel kişilik ile girmek istiyorum. Saba ülkesi kraliçenin Lilith olduğunu en çok ünlü araştırmacı Rivkah Kluge öne sürmekte. Birçok mistik tradisyonda da bu bilgi kabul görmüş.

Saba kraliçesini tanıtmaya onun gerçek bir kişi olduğunu söyleyerek başlayayım. Yani anlatacaklarım bir masal değil; hepsi de bir zamanlar yaşanmış olaylar. Gerçi çok eski oldukları için öykünün kimi yerleri silikleşmiş, belirsizleşmiş ama yine de okuyucuyu uzak diyarlara sürükleyecek kadar detay var elimde.

Bu egzotik hikayeyi bizlere sunan kaynak ise doğunun binbir gece masalları değil; tek tanrılı dinlerin kutsal kitapları! En başta Musevilğin kutsal kitabı Tevrat ondan söz etmiş; ardından İslamın kutsal kitabı Kuran! Ve son olarak Etyopya Hristiyanlığının İncil'i Kebra Negast. Kebra Negast (*The Glory of the Kings*) İS. 6. veya 9. yüzyıl tarihli Etyopya hristiyanlığının kutsal kitabı. Bu kitap kültürümüzde pek bilinmiyor ama son derece önemli bir yapıt. Etyopya -hatta belki de Afrika- Hristiyanlığının temeli. Ve hemen ekleyeyim ki Etyopya'da Hristiyanlık son derece yaygın ve iddialı.

Sözün özü, adı geçen kaynaklarda yer alması nedeniyle Kraliçenin -bir masal

kahramanından çok- dinsel bir kişilik olduğunu söyleyebiliriz.

Belkıs'ın orijini hakkında konunun üstadları -her zamanki gibi- bir türlü anlaşıyorlar ve herkesin kafasını -ve belki de inancını- bir güzel karıştırıyorlar. Doğaldır ki hepsi de "benim kaynağım en gerçeğidir" iddiasında. Örneğin araştırmacı Abraham Geiger, Abraham Katsch ve Professor C. C. Torrey, Kuran'daki öykünün orijinal olmadığını, Targum Sheni to Eshter adlı kitaptan derlendiğini öne sürüyorlar (Targum'lar Tevrat'ın Arami dilinde yazılmış yorumları. Targum Sheni ise bunların en önemlilerinden). Hz. Muhammed'in karılarından bazılarının yahudi olması nedeniyle peygamberin öyküyü bunlardan duyup Kuran'a kattığını söylüyorlar.

Kuran'daki bilgilerin "sahte" olduğu iddialarınaysa başta Nisar Muhammed olmak üzere birçok İslam araştırmacısı karşı çıkıyor ve Kuran'da, Tevrat'la bulunmayan bazı önemli ayrıntılar olduğunu gösteriyor. Bu kez de Musevi araştırmacılar bu ayrıntıların Tevrat'ta yer almasa da, yahudi dini midraşlarının (Museviliğin temel din kitapları) en önemlilerinden olan Midrash Mish'le, Midrash Hachefez'de yer aldığını; ayrıca Alphabet Ben Sira adlı meşhur kitapta da bunlara rastlandığını söylüyorlar. Adı geçen kitaplar kültürümüzde duyulmamış olsalar da tümü batıda yakından tanınan kutsal kitaplar, özetle Belkıs öyküsünün kime kimden yansıdığından içinden kimse çıkamıyor.

Davut peygamber'in oğlu olan Süleyman, bir kral peygamberdi. İslam dini onu hak peygamberi olarak kabul etse de aslında Yahudi dininin peygamberiydi. Öyle ki Tevrat'ın -neredeyse- beşte biri ona ait! 3000 şiirlik "Süleyman'ın Meselleri", 1005 mezmurluk "Vaiz" ve meşhur "Neşideler Neşidesi" -bizzat kendisince yazıldığı kuşkulu olsa da- hep onun adını taşıyor.

Süleyman'ın emrinde hem dalgıçlık yapan hem de bina kuran cinler vardı; hem rüzgara hükmederdi, hem de kuş dahil birçok hayvanın dilini bilirdi. (Neml 27:17-19)

MÖ 961 yılından başlayarak 39 yıl boyunca İsrail'e krallık eden Süleyman, şaşaa ve lüks içinde yaşayan zengin bir kraldı. Bağlar, havuzlar, benzersiz güzellikte bahçelerle bezeli ülkesinde, egzotik müzik aletleri çalan şarkıcılarla dolu sarayında, iki altın aslanın arasına yerleşmiş, altın süslerle işli, kol dayama yerleri som altın olan fildişi tahtında hükmederdi ülkesine (*Tevrat*, I Krallar 10.bap).

Şimdi gelelim Belkıs'a... Süleyman'ın aşkı olan gizemli kraliçeye... Aslında onun hakkında bilinenler öylesine az ki... Hatta adının Belkıs olup olmadığı bile tam olarak belli değil. Zaten bu isim Kuran'da geçmiyor, kutsal kitabımız ondan sadece Saba Melikesi diye söz ediyor.

Kraliçeden, sadece Kuran'da söz edilmiyor. Tevrat'ta Musevilerin kanun ve tefsir kitabı Talmud'da, Targum Sheni to Eshter'de, Alphabet of Ben Sira'da da yer almakta. Eşdeyişle temel olarak Musevi dininin kişiliklerinden. Fakat bu kitaplarda da adı belirsiz; tümünde Belkıs diye değil, Saba Kraliçesi şeklinde anılmış. Bizim bildiğimiz Belkıs ismi ise sadece İslam öncesi Arap kaynaklarınca kullanılıyor.

Saba Melikesi ile ilgili en detaylı bilgileri ise Kebra Negast'dan öğreniyoruz. Önceden de söz ettiğim gibi Etiyopya Hıristiyanlığının kutsal kitabından...

Kabra Negast'a göre adı Makeda olan kraliçe, İÖ. 1020'de Ofir'de doğmuş. Annesi kraliçe İsmeni, babası vezir Za Sebado -sonradan kral olmuş. Bir hikayeye göreyse kraliçe yılan tanrıya kurban edilecekken Angaboo adlı yabancı tarafından kurtarılmış.

Çocukluğunda Makeda'nın başına gelenler bu kadarla da kalmamış; bir çakal tarafından da ısırılmış ve tek ayağında -kapsamı belirsiz- izler kalmış. Kimisi sakat olduğunu iddia ediyor, kimisiyse sadece kötü yara izleri taşıdığını.

Babası İÖ. 1005'de ölünce, 15 yaşında kraliçe olmuş Makeda. 40 yıl hüküm sürdüğüne, altı yıl bakire kaldığına ve hiç evlenmediğine inanılıyor. Efsaneler çok çeşitli onun hakkında, ama çoğunun uzlaştığı tek nokta var; o da Saba melikesinin siyah derili olduğu!

Kuran'a göre günlerden bir gün kral Süleyman'ın hayvanlardan oluşmuş ordusunun arasında Hüdhüd adlı kuşu görememesi ile başlamış her şey. Yorumculara göre, gerçekte Çavuş kuşu veya İbibik adı ile tanınan bu kuş kutsal.

Süleyman çok öfkelenmiş onu görmediğinde; kendisine haber vermeden ordudan ayrılmış olmasına öyle kızmış ki, zavallı kuşu öldürmeyi bile düşünmüştü. Oysa Hüdhüd o arada Sebe diyarındaymış ve buralarda ulu musevi Süleyman'ın tanrısı yerine güneşe tapan bir kraliçenin olduğunu keşfetmekteymiş. 27 Neml; 20-24.

Bu haberi alan Süleyman, bir mektup yollamış Hüdhüd aracılığı ile kraliçeye, onu ve milletini hak dinine davet etmiş. Eğer dinini değiştirmeyi kabul etmezse güçlü ordusu ile ülkeyi yakıp yıkacağını da eklemiş. Melike de hediye yüklü yeni bir kervan düzmüş; buna ek olarak kervana kendini de dahil etmiş. Elçilerini yollayıp Süleyman'a geleceği haberini vermiş.

Öykünün buradan sonrası daha da ilginç. Haber Süleyman'a ulaştığında cinleri bir korkudur almış; çünkü Belkis'in annesinin cin, babasının insan olduğunu biliyorlar ve Süleyman onu beğenir de evlenirse kendilerine hükümdar olacağından endişe ediyorlarmış. Bu nedenle krallarına gidip önlem olarak -belki de sakat bacağını kullanarak- "Melikenin bacakları kıllıdır, ayağı eşek toynağıdır" demişler. Hem de kıllı bacakları için Arapça'da tel gibi, kıvrır kıvrır bir şeyi anlatan çok kaba bir kelime kullanarak... (Burada Lilith'in bir diğer adının da "dam with the donkey legs" yani eşek bacaklı kadın olduğunu belirteyim).

Süleyman gerçeği öğrenmek için hemen bir plan yapmış, sarayının önüne camdan su akıntısı benzeri bir gölcük oluşturmuş. Buradan geçerken kraliçenin eteklerini kaldıracağını ve kendinin de gerçeği göreceğini tahmin etmiş.

Sonunda kraliçe gelmiş saraya; karşılaştığı güzelliklerden şaşmış halde muhteşem kralın düşündüğü gibi eteklerini kaldırıp bacaklarını az buçuk açmış. Böylece Süleyman onun -erkek gibi kıllı olsa da- normal bacaklara; kraliçe de Süleyman'ın benzersiz bir görkeme sahip olduğunu anlamış. Kral onu sevmiş, kraliçe de Süleyman'ın dinini...

Öykünün Tevrat -yani ilk- edisyonu ise bazı farklılıklar da içerir, işin garibi ise Kuran'dan daha eskidir; ama çok daha gerçekçidir... ve de daha ilginç!..

Tevrat'ta Şeba kraliçesi I Krallar 10. Bapta anlatılır. Sadece 29 ayet boyunca... Ya ilerdeki bölümlerde?.. Kısacık birkaç ayet daha vardır; ama çok şey açıklayan kısacık birkaç ayet... Biz bu konuyu da ilerde incelemek için bir kenara bırakıp yine bap 10'a dönelim:

Tevrat'a göre "Şeba Kraliçesi"dir Süleyman'ın ününü duyup onun yanına gitmek isteyen melikenin adı... Tehdit altında değildir Kuran'da yazdığı gibi. Amacı, bu bilge kralı kimi cevaplanması zor sorularla test etmektir. Yani amaç aşk, meşk değil, bilgidir.

Melike, Süleyman ile karşılaştınca "yüreğindeki bütün şeyler hakkında onunla konuşur ve

tüm sorularına yanıt alır; öyle ki “kral için kadına cevap vermediği gizli birşey kalmaz” I Krallar 10:3.

Belkıs ülkesine geri döndükten sonra İbrani tanrısını yasal tanrı olarak halkına kabul ettirmiş ve bir daha “güneşe, göğün benzersizliğine, dağlara, korulara, taşlara, ormanların ağaçlarına, sulardaki derinliklere tapılmasını” yasaklamıştır. Kraliçe yeni erkek egemen dininden -Yahudilikten- öylesine etkilenmiştir ki “bundan böyle Etyopya’da kraliçe asla olmayacak, sadece erkekler hükmedecektir” şeklinde bir yasa bile çıkarmıştır.

Böylece Etyopya’ya ve Saba diyarına tek tanrıcılığı o götürmüştür. Hem de serbest aşk, bolluk ve cinsellik içeren paganizmi yıkarak. Bir kadın olduğu halde anaerkil bir dine son vermiştir.

Şimdi çoğunuzun aklına “anaerkil bir ülke kraliçesi neden tek tanrılı, baskıcı bir sistemin taraftarı oldu?” diye bir soru takıldı biliyorum. Egzotik bir güzel, doğulu kadınların gizemli karizmasına sahip bir afet, üstelik şehvet tanrıçasına tapan bir dinde büyümüş olan Belkıs, nasıl olup da erkek egemen bir dini seçmiştir?

Oysa işler çok farklıdır sevgili okuyucum; bilmelisiniz ki Belkıs’ın egzotik afetliğinin tek bir somut kanıtı yoktur biryerde! Yerine, onun savunucusu olduğu inancın seçtiği cins olan erkeklere gayet de yakın olduğuna dair bazı bilgiler vardır!

Öncelikle: Kebra Negast’a göre kraliçe Solomon’un karşısına çıktığında erkek kılığındadır! “Eh, ne de olsa onca uzun yolu kadın olarak almak tehlikelidir, bu nedenle Belkıs erkek kıyafeti giymiştir” diyenlere hemen önceki bölümleri hatırlatayım: Önceki bölümlerden anımsayacağınız gibi Süleyman’ın “cam ha-vuz”unun üzerinden geçerken kral onun bacaklarının erkek bacağı gibi kıllı öldüğünü görmüştü, ifrit olup olmadığını bilemem ama erkek hormonu açısından bolluk içinde olduğu bellidir.

Bu kadının tek tanrıcılığını gösteren bir mit daha var: “True Cross” miti. “Gerçek Haç” şeklinde tercüme edilebilir belki de. Batıda hayli yaygın olarak biliniyor ama bizlere yabancı.

Mite göre Adem ölmeden önce Şit peygamberi cennete girip bir kez daha kendileri için yalvarmaya ikna eder. Böylece Cebrail ile karşılaşan Şit baş melekten bilgi meyvası ağacının bir dalını alır. Ağaç, Havva’dan beri kararmış ama Mikail insanın yeniden kurtulacağı müjdesini verince tekrar filizlenmiştir. Ama Şit dönmekte geç kalır, geldiğinde Adem’i ölmüş bulur. O da bu dalı bir anı olarak babasının mezarına diker. Ağaç büyür, Süleyman zamanında koca bir ağaç olur. Süleyman onu keser ve kullanmak ister ama başaramaz; çünkü ne yaparsa yapsın ağaç şekil değiştirmekte ve sürekli bir köprüye dönüşmektedir. Kraliçe Şeba ise öyle bir monoteisttir ki, bu köprüyü görünce hemen secde eder ve bizim Yahudi peygamberi Süleyman’ın anlayamadığını bir bakışta kavrayıp üzerine basmaz; yerine kutsal ağacı öper ve bunun İsa’nın çarmıha gerileceği ağaç olduğunun bilgisini veriverir (Mitin kimi versiyonlarına göreyse üzerinden geçerek ördek gibi perdeli ayağını iyileştirir).

Neden melike tek tanrıcılığa bu denli yakındır? O güçlerle bir yakınlığı var mıdır?

Eğer akrabalık bir yakınlık ise -ki öyledir- kraliçe de “sağ yol” enerjileri denen bu güçlere o denli yakındır; Çünkü Belkıs’ın soyu, tek tanrıcılığın büyük piri Hz. İbrahim’e dayanmaktadır:

“1: ve İbrahim başka bir kadın aldı, ve onun adı Kketura idi. 2: Ve ona Medan’ı.....ve Yokşan’ı doğurdu. 3:Ve Yokşan Şaba’nın ve Dedan’ın babası oldu.... 4: Ve Midyan’ın

oğulları.... Ve Hanok idiler. 6: "İbrahim cariyelerinin oğullarına ise hediyeler verdi ve henüz hayattayken onları oğlu İshak'ın yanından şarka doğru, şark diyarına gönderdi". Tekvin 25:1-6

İncil'de, şark diyarı olarak isimlendirilen Saba'nın tek tanrı inancına geleceği de müjdelemektedir:

Psalms 68:31

"Mısırdan reisler gelecek; Habeş ili Allah'a ellerini çabuk uzatacak".

Kilometrelerce genişlikteki topraklara yayılmış halkları tek tanrı yapmayı kolay değil. Tüm Etiyopya ve Arabistan'ı, anaerki düzen ve serbest aştan "kurtaran" bu kadının yaptıkları Tanrı "indinde" de önemli olmalı ki İncil üç ayrı yerde onun yaptıklarının altını çizmekte ve melikenin Süleyman'dan çok daha önemli biri olduğunu söylemektedir! Öyle yüce bir şahsiyettir ki melike, ahret günü suçluları mahkum edecek bir gücü de vardır!

"Cenup kraliçesi, hüküm günü bu neslin adamlarıyla kalkacak, onları mahkum edecektir; çünkü o Süleyman'ın hikmetini dinlemek için dünyanın öte ucundan geldi; ve işte Süleyman'dan daha büyüğü buradadır" *İncil*, Luka 11:31

Bu güzel haberi verenin sadece hristiyanlık olmadığını da hemen belirteyim. Tevrat da "Şeba'dan gelecek olan"ın Rabbin yaptıklarını anlatacağını söylemektedir:

"Kalk, aydınlan, çünkü ışığın geldi ve Rab'bin izzeti üzerine doğdu. Develerin çokluğu, Midyan'ın ve Eyfa'nın hecin develeri seni kaplayacak, Seba'dan onların hepsi gelecektir, altın ve günnük getirecekler, ve Rab'bin hamtlerini ilan edecekler". *Tevrat*, İşaya 60:1/6

İşte kraliçe böylesi bir zat-ı muhterem... Kimine göre kıllı bacaklı, kimine göre sakat, kimine göreyse Lilith'in kendisi. İlginç nokta şu ki herkesin tanıdığı ve bir kimlik yakıştırdığı bu meşhur Saba Melikesinin adı Saba hakkında bilgi veren yazıtların hiçbirinde geçmiyor Sanki hiç yaşamış gibi... ondan söz eden hiçbir referansa rastlanmıyor... Tabii ki Yahudilerin tanrı kelamı Tevrat dışında...

"Cenup kraliçesi hüküm günü bu nesil ile beraber kalkıp onu mahkum edecektir; zira o, Süleyman'ın hikmetini dinlemek için dünyanın öte uçlarından geldi; ve işte, Süleyman'dan daha büyüğü buradadır", *İncil*, Matta 12:42.

2. Kerameti Kendinden Menkul Bir Kitap (Yahudi Mistisizmde Lilith)

Ülkemizde hiç de tanınmayan Lilith, batıda fırtınalar koparacak kadar popüler. Adına dergiler çıkartılıyor, forumlar düzenleniyor, gruplar kuruluyor. Kimliği ve "ne"liği hakkında kimseler tam bir karara varamasa da çoğunluk onu Yahudilik mistisizminden tanımış. Bu nedenle de tanrıya baş kaldırmış bir demoness (dişi cin, dişi ifrit) olduğunda neredeyse herkes hemfikir. Yine de onun hakkında yazılmış yüzlerce kitabın çoğu -sözleşmişçesine- şöyle başlıyor: "Lilith; kaynağı çok karışık ve içinden çıkılması güç bir konudur". Doğrusu ya; ben de o düşüncedeyim ve sizi baştan uyarıyorum: Konu karışık! Bu nedenle, iyisi mi en baştan -ya da en baş sanılandan- başlayalım incelemeye:

Onlarca kimlik yakıştırmış Lilith'e yüzyıllar boyu. Ama sanırım bunlardan en önemlisi Adem'in ilk karısı olduğu. Yani inanca göre ilk kadın Lilith, Havva değil!

Şaşırdınız mı? İş bu kadar da değil. Üstelik Lilith, Adem'e baş kaldırıp onunla eşit

olduğunu öne sürmüş, bu nedenle sevişirken kocasının altına yatmayı reddetmiş. Hani Hıristiyan misyonerlerin Afrikadaki özgür zencilere metezori kabul ettirmeye çalışıp, ora kadınlarınca bir güzel alaya alındıkları “misyoner pozisyonu”nda sevişmemiş Lilith.

Lilith'in -feministlerin pek sevmesine neden olan- bu kimliğinin en önemli kaynağı *Alpha Beth Ben Sira* adlı bir kitap. Yazarı belirsiz. 11. yüzyıldan kalma olduğu sanılıyor. Bazı yahudi midraş'larının (*Tevrat* kökenli, *Tevrat*'ı yorumlama ve aydınlatma amaçlı efsaneler) derlenmesiyle oluşturulmuş. Araştırmacılar tarafından 600-1000; bazılarınca ise 800-1000 olarak tarihlendirilen Alphabeth kimilerince pek sevilse de, genelde “şüpheli” olarak kabul ediliyor ve Yahudi hahamlarından çok, Pers ve Arap orijinli olduğuna inanılıyor.

Şimdi bir bakalım *Alphabeth Ben Sira* ne demekte: Soru: 5 (23a-b): (Tercüme: Norman Bronznick)

“Bir gün kral Nabukadnezar'ın oğlu ümitsiz biçimde hastalanınca kral, Ben Sira'ya emretti: -Oğlumu iyileştir; yoksa seni öldürürüm- (hemen bir hatırlatma: Kraliçe Belkis'in Süleyman'dan olan oğlunun da bir rivayete göre Nabukadnezzar olduğunu anımsatayım). Bu sözler üzerine Ben Sira hemen Tanrının kutsal adıyla bir tılsım yazdı; üzerine de iyileştirici meleklerin adlarını, biçimlerini, kanatlarını, ellerini ve ayaklarını kazıdı. Nabukadnezar ise talismana (tılsıma) bakıp sordu:

— Bunlar kim?

— Bunlar sağlık melekleri: Snsvi, Snsvi ve Smnglof. Tanrı evrenin yaratılış gününün altıncısında Ademi yarattıktan sonra onun hayvanlara ad vermesini emretti. Adem her hayvanının eşinin olduğunu gördü ve yalnızlık hissetti. Hayvanların eşlerini kendine eş seçti ama mutlu olamadı. O zaman yaratıcı “Adamın yalnız olması iyi değil” (Tekvin 2:18) dedi ve Adem'i yarattığı topraktan bir de kadın yaratıp adını Lilith koydu. Ama Adem ve Lilith hemen kavgaya başladılar; çünkü Lilith: -Ben senin altına yatmam, ancak üzerine çıkarsam sevişirim. İkimiz de aynı topraktan yaratıldığımız için eşitiz- diyordu. Öyle kavga ettiler ki, sonunda Lilith Tanrının “ağza alınmaz” adını söyleyip göğe kaçınca, Adem yaratıcıya Lilith'i şikayet etti. Bunu duyan yaratıcı Adem'i uyutup, kaburga kemiğinden “daha uygun” bir kadın yaptı ve de üç meleğini Lilith'i bulmak için görevlendirdi. Dedi ki: -Dönmeyi kabul etmezse her gün yüz çocuğunu öldürün-. Melekler Lilith'i denizin ortasında buldular ama o dönmedi. Dedi ki: -Beni bırakın; ben bebeklere hastalık vermek için varım. Bebek üzerinde eğer erkek ise doğduktan sonraki sekiz gün, kız ise yirmi gün gücüm olacak-. Bu sözleri duyan melekler dönmesi için ısrar ettiler. O zaman o da tanrı adına yemin ederek şöyle dedi: -Bebeklerin üzerindeki bir tılsımda sizlerin adını görürsem, ona gücüm geçmeyecek-. Aynı zamanda her gün 100 bebeğinin ölmesini de kabul etti”.

Bu sözlerden sonra Ben Sira konuşmayı sürdürür: “İşte bu nedenle bebeklerin üzerine bu tılsımı koyarız. Lilith isimleri görünce yeminini hatırlayıp çocukları rahat bırakır ve çocuk iyileşir”.

Öykü bu... Varsayımları ilginç. Lilith'in ilk kadın olduğunu, eşitlik istediğini, çocuk öldürdüğünü ortaya atıyor. Kimi gülüp geçmiş savlarına, kimisi inanmış. Oysa kesin olan bir durum var ki bebekleri öldürdüğü inancı çok etkili olmuş halk arasında; öyle ki kimi yerlerde öykü unutulmuş, ama bir cinin çocuklara musallat olduğu hep hatırlanarak bebeklerin üzerine tılsımlar takılmış. Günümüzde bile inanan çok. Hatta ülkemizde bile. Kanımca bu inancın yaşamasının nedeni yeni doğmuş bebeklerin ölümüne neden olan bir illet: SIDS (Sudden

Infant Death Syndrome; ya da halk arasındaki deyişle -beşik ölümlü-). Sağlıklı bebeklerin - görünürde ortada hiçbir neden yokken, özellikle de geceleri uykularında ölmelerine sebep olan bir hastalık bu. Nedenleri ise hâlâ bulunamamış!

3. Vampirler Dişidir Gerçekte (Yunan Mitolojisinde Lilith)

Yunan mitolojisinde adı da, işlevselliği de az buçuk Lilith'i andıran iki varlık vardır. Kimilerine göre Lilith'in ilk emanasyonlarından (görünümlerinden)'dirler; kimine göreyse ikisi ayrı mitlerin kahramanlarıdır.

Varlıkların ikisi de kadındır; Ekhidna ve Lamia.

Öncelikle Ekhidna... bakalım hikayesi neymiş Ekhidna'nın:

Ekhidna... "Azgın yürekli" ve "Güzel yanaklı, fıldır fıldır gözlü bakire" olarak nitelenen Ekhidna! Kocasını ise Typhon; mitolojide Hıristiyanlık ve Museviliğin Şeytan'ına en çok benzeyen varlık.

Adının mitolojik anlamı Engerek olan Ekhidna güzel bir kadındır, ama bir kusuru vardır: Belden aşağısı yılandır. Hemde "benek benek, amansız bir yılan". Ama aynı zamanda bir anadır o. Typhon'la çiftleştiği ve yeraltında, yeryüzünde ne kadar korkunç köpek ve canavar varsa hepsini ürettiği, örneğin Mısır'daki Sphinx'i doğurmuş olduğu söylenir.

Eski Yunan dininin temel bilgiler kitabının yazarı -kimine göre peygamberi- olan Hesiodos'a bakılırsa, Ekhidna'nın Pontos'la Gaia'nın (Denizin Dalgaları ile Yer) çocukları olan Keto'yla Phorkys'in kızı olması muhtemeldir.

295,

*Kallirhoe yenilmez bir ejderha da yarattı
Ne ölümlülere, ne de ölümsüzlere benzeyen.
Bir mağarada doğdu azgın yürekli Ekhidna.*

*Yarı bedeni bir genç kızdı onun,
Güzel yanakları ve gözleri fıldır fıldır,
Yarı bedeniyse koskoca bir yılanı, korkunç,
300,*

*her yanı benek benek amansız bir yılan
yerin gizli deliklerinde kaybolan;
mağarasında otururdu Ekhidna,*

*Aşağıda, oyuk bir kayanın ta dibinde,
Ölümlülerden ve ölümsüzlerden uzakta,
Tanrılar vermişti ona o ünlü yurdu,
Orada, yer altında, Arima ülkesinde,
Kapalı yaşıyordu kana susamış Ekhidna.*

305.

*yaşlanmadan, ölmeden, hep genç kalarak.
Derler ki Ekhidna, Typhon'la çiftleşmiş,
O fıldır fıldır gözlü bakire*

*Taşkın, yasa dinlemez Typhon'la çiftleşmiş,
Ve azgın yürekli çocuklara gebe kalmış:
Orthos'u dünyaya getirmiş ilkin,
Öküz çobanı Geryon'un köpeğini,*

.....

Hesiodos, Theogonia:

Pontos Eukseinos'un Yunan kolonileri sakinleri ise, Ekhidna hakkında oldukça farklı bir efsane anlatmışlar. Bu efsaneye göre, Skythia'ya (İskit illeri) gelen Herakles, at sürülerini otlamaya bırakarak uyur, uyandığı zaman atları bulamaz. Onları ararken, bir canavarla karşılaşır. Bir mağarada yaşayan Ekhidna, Herakles'e, eğer kendisiyle aşk beraberliğine razı olursa, atlarını kendisine iade edeceğini dair söz verir. Herakles bunu kabul eder ve böylece ikisinin üç çocukları olur; Agathyrsos, Gelonoi şehrine adını veren Gelonos ve Skythler (İskitler) ırkına adını veren Skythes.

Lilith'in ilk emanasyonlarından olduğu öne sürülen ikinci varlık Lamia ise -Diodors, Bibliotheke XX 41, 3-6'dan öğrendiğimize göre- güzeller güzeli bir kraliçedir. Kimisi Libya kraliçesi der ona, kimisiyse Frigya... Hem de öylesine güzeldir ki, günlerden bir gün Zeus tarafından sevmek bahtsızlığına uğrar. Bahtsızlığına diyorum, çünkü her biri, bir diğerinden daha garabet felaketlere uğratılmıştır Zeus'un kıskanç karısı Hera tarafından. Oysa gariptir ki Hera yüzyıllar boyunca namuslu ev kadınlarının koruyucusu olan "temiz ve hanım" bir tanrıça olarak tanınmıştır. Gerçekten de kimin eli kimin cebinde belli olmayan Olympos'da sevgilisi olmayan nadir tanrıçalardandır.

Diğer kurbanlar gibi Lamia da Hera'nın elinden yakayı kurtaramaz. Zeus ile güzel güzel sevişip, bir sürü çocuk doğuradursun, bu ilişki bir gün Hera'nın kulağına gider. Baş tanrının karısı gerçekten çok namuslu bir katildir tüm öykülerinde! Lamia'dan da intikam almak için bir plan hazırlar ve güzel kraliçenin doğurduğu tüm çocukları öldürmeye karar verir... yapar da bunu (aynı Alpahabeth Ben Sira'daki gibi, çocukları melekler tarafından öldürülen demones/kötü dişi motifinin burada da tekrarlandığının altını çizeyim). Bunu gören Lamia dayanamaz çocuklarının tümünü birden kaybetmenin acısına. Öyle bir acı çeker ki, sonunda delirir, yaşadığı çevreden kaçıp bir mağaraya saklanır ve kendisinden daha şanslı olup bebekleri yaşayan anneleri kıskanarak çocuklarını kaçırıp çiğ çiğ yemeye başlar. Bizim namuslu ev kadını Hera'mız bununla da yetinmez ve Lamia deliliği iyice yaşasın diye uyuma yeteneğini de alır elinden.

Gelgeldim, Hera höpürse de, köpürse de, Zeus hâlâ sevmektedir zavallı kraliçeyi. Ama baştanrı olsa da, onun da her erkek gibi karısı karşısında yüreği korkudan "üçbuçuk atmaktadır". Bu nedenle hesap sormaz Hera'dan; ama Lamia'ya istediği zaman gözlerini çıkarma ve böylece uyuyabilme yeteneğini verir. Lamia'cık da -özellikle çok şarap içtiği gecelerde- gözlerini çıkarıp uyur, çocukları rahat bırakır.

Lamia efsanesi çok ciddiye alınmış antik çağlarda, öyle ki Horatius, Arspoetica'sında (340) ciddi ciddi Lamia'nın karnından çocukların canlı olarak alınabileceğini anlatmış. Belki de bu nedenle kimi araştırmacılar Kırmızı Başlıklı Kız masalının temasının Lamia efsanesine dayandığını öne sürmüşler.

Çocukluğumuzda kimi masallardan korktuğumuz gibi, eski Yunan'da da çok korkulmuş Lamia'dan. Özellikle çocukları korkutmak için pek kullanılmış. Sonra çocukların kanını içtiği

söylencesi giderek, istediği biçime girerek erkekleri aldattığı, kanlarını içtiği ve cinsel organlarını koparttığı şeklini almış. Eski Roma'da da delikanlıların kanını emen dişi cinlere Lamia denir olmuş. Sonuçta asıl efsane unutulmuş ve özellikle Roma'da geceleri erkeklere yapışıp onların kanını emen ve erkeklik organlarını koparan vampir ruhların adı olarak kalmış, (Metafizik alemde vampir varlıkların olduğuna tüm okültistler inanır. Bunlar filmlerde izlediğimiz gibi, uzun dişlerini boyunlara batırıp kan emen garip giyinişli, beyaz tenli erkekler değildir tabii ki. Onlar, yaşam enerjisi denilen, hepimizin fazla fazla sahip olduğu (ama değerini hiç de bilemediği) enerjinin peşindedirler. Hem sadece varlıklar mı? Değil; hatta kimi antik çağ tanrıları da? Hatta bazı metafizikçiler kurban olayının gerisinde böylesi bir beslenme gereksiniminin olduğunu öne sürecek kadar ileri de gidiyorlar. Bu konuyu derinlemesine merak eden *3000 Yılının Sırları* adlı kitabımdan Tanrılar Kan istiyor adlı bölümü okuyabilir.)

Peki Lilith midir gerçekte Lamia? Kimileri öyle olduğunu açıkça ifade etmiş: Örneğin 4. yüzyıl yorumcularından Hieronymous... Lilith, Zeus tarafından terk edilen Lidya kraliçesi Lamia ile özdeşleştirmiş.

Ya da soruyu farklı şekilde soracak olursak, Lilith sanılmasına neden olan isminin fonetik benzerliği, işlevselliği dışında başka bir özelliği var mıdır? Lamia'nın bacaklarının eşek bacağı olduğunu söylesem? (Yoksa Süleyman'ın havuzu neden yaptığını unuttunuz mu?).

Buna ek olarak Lamia'nın da -aynı Ekhidna gibi- bir de yılan kuyruğu vardır.

Yılan bacaklı kadın, Lilith'in ta kendisidir (Hıristiyanlıkta Havva ve Adem'i "iyi ve kötüyü bilme" meyvasını yemeye teşvik eden yılanı sembolize eder. Eşdeyişle yasak meyvayı veren yılan, -ya da Şeytan- Hıristiyanlıkta bir dişi yaratıktır. Ortaçağın son yarısından başlayarak insanın cennetten atılmasına neden olan Şeytan'ın belden aşağısı yılan bir kadın -yani Liiith- olduğu görüşü doğmuştur. Oysa Lilith doğrudan İncil'de yer almaz. Bazı araştırmacılar Lilith ile yılan arasındaki ilişkiyi açıklayan bazı mitler de olduğunu öne sürmüşlerdir; ama bunlardan hiçbiri ulaşmamıştır ne yazık ki günümüze...

Lilith'in cennetteki yılan olduğu inancı -özellikle Rönesans döneminde- sanatçılar arasında da hayli işlenmiştir. Örneğin Michealangelo'nun Şistine kilisesindeki resimleri bu konuya örnektir.)

Vampir mitlerinin kaynağı olarak kabul edilen Lamia, bu işlevselliğinde yalnız da değildir.

Zeyna'nın Gabriel'i gibi, Lamia'nın da yanında -adının anlamı "zorla içeri giren" olan Empusa adında bir cin-kadın daha vardır. O da kılıktan kılığa girme özelliğine sahiptir ve genelde yolculara, kanlarını emmek için güzel bir kadın görünümünde saldırır. Onun da ayakları bir gariptir; öyle ki teki eşek pisliğinden, diğeri ise tunçtan yapılmıştır.

Çocukları çalıp yiyen Lamia'nın bir dolu rölyefi geçmiş ele. Ama bunlardan bazıları diğerlerine göre daha ilginç. Yani Lamia'yı çocuk yemekten çok daha farklı eylemleri realize ederken gösteriyor, öyle ki kimi zaman Lamia bir yolcunun üzerine ata biner gibi oturmuş olarak sevişirken gösterilmiş! Bu sevişme pozisyonunun Ortaçağda cadılar arasında çok tutulduğunu söyleyeyim; çünkü hatırlarsanız Lilith'in Adem'e baş kaldırmasına neden olan pozisyonun tersidir. Demek ki Lamia'nın, kan emmekten başka cinsellikle de ilişkisi var. Zaten filmlerde de kadın vampirler -cinsel arzuları olmasa bile- hep seksi kadınlardır. Erkekleri baştan çıkarıp sevişeceklerine kanlarını emerler. Lamia'nın rölyefinde ise bu eski

kraliçe kan emerken değil, basbayağı çırılçıplak sevişirken gösterilmiş ya neyse.

4. 5000 Yıllık Şeytan (Sümerlerde Lilith)

Bilginler Lilith'in orijinini İÖ. 3000'de Sümer uygarlığına dek sürüyorlar ve Yahudi mistisizminin, Lilith bilgisini bu kaynaklardan aldığını söylüyorlar. Yani bazıları... Bazıları ise Lilith olduğu sanılan karakterlerin başka başka varlıklar olduğunu iddia ediyorlar.

Lilith'in ilk izleri teoriye göre İÖ. 3500 tarihli Sümer-Babil inancında yer alan Lamaştu adlı bir demaneste görülüyor. Kanatları olan dişi bir ifrit Lamaştu ve bebekler ile yeni doğum yapmış kadınları öldürüyor. Bu korkunç varlık ayrıca hamile kadınların bebeklerini düşürmelerine, uyku düzensizlikleri ve kabuslara, hatta erkeklerin kanını içip, etini yemeye dek daha birçok etkinliğe de sahip! Aynı Lamia mitindeki gibi Lamaştu da şekil değiştirip erkek avlamakta birinci. Bu korkunç kimlik yaygın olarak tanınmakta eski çağlarda; öyle ki yapılan kazılarda Asur ve Kenan uygarlıklarına ait buluntularda bile böylesi korkunç bir varlığa karşı korunma tılsımları çıkmış.

Sonraki iz İÖ 3000 olarak belirleniyor... Ur kentindeki buluntularda gün ışığına çıkan bir tabletteki "Gılgamış ve Huluppu (söğüt) Ağacı" öyküsünde küçük bir karakter olarak görülmüş.

Öykü, aşk tanrıçası İnanna'nın kutsal ağacına yerleşen bir dişi cin hakkında. Unlü Sümerolog Noah Kramer adını Lillake diye okumuş ama bu konuda da spekülasyon çok. Adı doğru okunmuş olsa bile bu varlığın Lilith olup olmadığı hiç kesinlik kazanmamış.

İnanna, Göğün ve Yerin Kraliçesi: Sümer'deki Hikayeleri:

(Diane Wolkstein ve Noah Kramer tarafından yayınlanmış versiyon).

"İnsanoğlu yaratıldığında, Anum, Enlil ve Ereşkigal gök, yer ve yeraltına sahip olduğunda; Enki yeraltına indiğinde ve deniz sahibinin onuruna dalgalandığında; Euphrates kıyısında kök almış bir Huluppu ağacı vardı, ve onun sularıyla beslenirdi, güney rüzgarınca kökünden sökülüştü ve Euphrates tarafından sürüklenmişti.

Kıyıda dolaşmakta olan bir tanrıça sallanan ağacı gördü ve -Anu ve Enlil'in emriyle-Uruk'taki İnanna'nın bahçesine getirildi.

İnanna ağaca sevgiyle baktı, tahtasından bir taht ve yatak yapmak istiyordu.

On yıl sonra ağaç büyümüştü, ama bu sürede üzüntüyle gördü ki, ümitleri gerçekleşmeyecek.

Çünkü bu sürede

ağacın köküne bir canavar yuva yapmıştı,

Zu-kuşu tepesinde yavrularını büyütüyor,

ve ifrit Lillake ortasına evini kurmuş.

Ama Gılgamış İnanna'nın yalvarışını duydu,

onu kurtarmaya geldi.

Ağır kalkanını aldı, ağır bronz sopasıyla canavarı öldürdü,

Zu-kuşu yavrularıyla dağlara kaçtı,

ve Lilake korku ile evini yıkıp kaçtı."

Sonra, İÖ 2400 tarihli Sümer kralları listesinde ve semitik dil konuşan Mezopotamya halkları arasında Lil adlı yıkıcı fırtına ve rüzgarların tanrıçası olarak çıkıyor karşımıza. Babilliler arasında ise rüzgar ruhu ve şehvet demonesi Lilitu diye tanınıyor.

İÖ 2000 tarihli bir rölyefte de resmi bulunmuş Lilith'in. Bu rölyefin Lilith olduğunu Kramer de, Norman Corville de öne sürmüşler ama karşı çıkan da çok olmuş. Rölyef, kanatlı, çıplak, kuş pençesinden ayakları olan bir kadını göstermekte. Başında dört boynuzu olan bir şapka, ellerinde de Mısır sembolü "ankh"ın en eski şekillerini taşımakta. Ayrıca ayaklarının altında iki aslan ve yanında iki baykuş da var.

Lilith eski çağlarda hep kötü bir tanrıça olarak görülmemiştir. Sümerlerde tanrıça İnanna'nın sol eli olduğuna inanılmıştır. Görevi ise erkekleri tanrıçanın tapınağında, tapınak kadınlarınca yapılan Tantrik ritüellere getirmekmiş. Yani bu rolde aldatıcı ve baştan çıkarıcı bir kadın ve fahişe olarak algılanmıştır.

Etimolojik bir araştırma Lilith hakkında garip sonuçlara götürebiliyor kişiyi, inceleyelim. Sümercede:

Lil: Hava. Örneğin baş tanrı, fırtına tanrısı Enlil'in adı En (Tanrı) ve Lil (hava) sözcüklerinden oluşmuş.

Lilitu: Ruh, spirit (çoğul). Lilith ile ilgili kullanılmış en eski terim olan Lili, bu sözcüğün tekili.

Lulu: Şehvet

Lalu: Lüks ve rahatlık.

Limnu: Kötülük.

Sümer Babil inancında:

Ardatu: Evlilik çağındaki genç kız

Ardat Lili: Görevi ise erotik rüyalara neden olup, erkeklerin semenini ve gücünü almak olan genç dişi spirit.

Lilu: Çocuk hırsızları demonlar.

Bilgi öyle çok ki... Hangisi gerçek, hangisi değil ayırmak çok güç. Ama görülmekte ki eski çağlarda da Lilith'in özellikleri genelde iki başlıkta toplanabiliyor: Çocuk ve hamile kadın katili vampir; erkekleri baştan çıkarıcı şehvet demonesi. Birbirine çelişik iki kimlik...

5. Canavarların Toplantısı (Tevrat'ta Lilith)

Tevrat'ın da Lilith hakkında konuştuğunu söyleyen çok bilgin var. Her zamanki gibi kanıtlayamıyorlar savlarını, ama söylenenler yabana atılır gibi de değil. Oysa tartışıla tartışıla canı çıkarılan -hepi topu- tek bir ayetcik. Evet, yanlış duymadınız; koca Tevrat'ta sadece bir ayet Lilith'den söz etmekte... eğer ediyorsa tabii... Bence mi?... Doğrusu bence ediyor. Etmiyor olsa bile incelemeye değer; çünkü böylelikle başka gerçekler gün ışığına çıkıyor kanımca... Örneğin; Tevrat yorumlarının her birinin bir diğerinden farklı şeyler söylediği gibi!

Lilith'den söz ettiği iddia edilen ayet İşaya 34:14. Ama ben tüm babı okuyalım derim; çünkü bu bap İslam dinini “kanlı”, tanrısını ise hoşgörüsüz olarak görüp beğenmeyen, Kuran'ı eleştiren “gayri müslimlerin” kendi tanrılarının ne şefkatli, kitaplarının ise ne yumuşak ve sevgi dolu bir öğreti içerdiğini göstermesi açısından ilginç.

1: Ey milletler, işitmek için yaklaşın; ve ey kavimler, iyi dinleyin; dünya, ve onun içindekiler; yer, ve ondan çıkanların hepsi, işitin.

2: Çünkü Rabbin bütün milletlere öfkesi, bütün onların ordusuna kızgınlığı var; onları bütün bütün yok etti, onları boğazlanmaya verdi.

3: Ve öldürülmüş olanlar dışarı atılacaklar, ve leşlerinin kokusu çıkacak; ve kanlarıyla dağlar eriyecek.

5: Çünkü kılıcım göklerde kanıncaya kadar içti; işte, Edom üzerine, ve lanet ettiğim kavimin üzerine hüküm için inecek.

6: Rabbin kılıcı kana, kuzuların ve ergeçlerin kanına doydular, yağla, koç böbreklerinin yağıyla yağlandı; çünkü Rabbin Botsara'da kurbanı, ve Edom diyarında büyük kırgını var.

8: Çünkü Rabbin oç alma günü, Sion davasından ötürü karşılık yılı var.

9: Ve Edom vadileri zifte, ve onun toprağı kükürde dönecek, ve diyarı yanan zift olacak,

10: Gece gündüz sönmeyecek; dumanı ebediyen tütecek; nesilden nesle ıssız kalacak; daima ve ebediyen içinden kimse geçemeyecek.

11: Ancak saka kuşuyla, kirpinin mülkü olacak, ve orada baykuşla karga oturacak; ve şaşkınlık ipini, ve boşluk şakulunu onun üzerine gerecek.

12: Beylerini krallığa çağıracaklar, fakat hiçbirisi orada olmayacak. Ve bütün reisleri bir hiç olacaklar.

13: Ve saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve çakallar yurdu, deve kuşlarının avlusu olacak.

14: Ve çölün vahşi hayvanları ile kurtlar buluşacak, ve yaban keçisi arkadaşını çağırarak; evet, gece canavarı orada yerleşecek, ve kendisi için istirahat yeri bulacak.

15: Ok yılanı yuvasını orada yapacak, ve yumurtlayacak, ve yavrularını çıkaracak; ve kendi gölgesinde toplayacak; evet, çaylaklar orada, her biri kendi eşiyile toplanacaklar”. İşaya, Bap 34.

Sizi bilmem ama ben bu paragrafı her okuduğumda içime kasvet basar.

Ortamı dağıtmak için hemen bu bapla ilgili trajik komik bir detaydan söz edeyim: Türkçe *Tevrat*, İngilizce King James Version *Tevrat*'ı ve Today's English Version *Tevrat*'larındaki bazı önemli sözcükler birbirini tutmuyor; bambaşka? Bu başkalık belki sadece kelime bazında, ama bu kelimeler öylesine önemli ki, yerlerine başkaları konulduğunda vermesi gereken mesajın yarısı heba oluyor!

Örnekleme için 13. ayetten başlayalım:

“Ve saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve çakallar yurdu, deve kuşlarının avlusu olacak”. İşaya 34:13 (Türkçe *Tevrat*)

“Ve saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve çakallar yurdu, baykuşların avlusu olacak” İşaya 34:13 (Today's English Version)

Gördüğünüz gibi Türkçe'deki “devekuşları” sözcüğü, Today's de “baykuş” olarak kullanılmış.

Bence Today's English'in kullandığı baykuş sözcüğü doğru; çünkü anımsarsanız "5000 yıllık Şeytan" adlı bölümde, bir kazıda bulunan rölyefinde, iki yanında duran baykuşları anlatmışım.

Bu kez de Today's English ile King James versiyonunu karşılaştıralım:

"Ve saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve çakallar yurdu, baykuşların avlusu olacak" İşaya 34:13 (Today's English Version)

"Ve saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve ejderlerin yurdu, baykuşların avlusu olacak". İşaya 34:13 (King James versiyonu)

Burada da Türkçe ve Today's de yer alan "çakallar" kelimesi, "ejderler (dragon'lar)" ile değiştirilmiş. Ben doğrusunun King James'de yazan ejder olduğuna inanıyorum; çünkü ejder, birçok tek tanrılı dinde, evrenin mutlak yaratıcısı ve hükümdarı olan iyi tanrının devamlı savaştığı bir varlıktır, işte örneği:

12/3: "Sonra gökte başka bir belirti görüldü. Baktım, kocaman bir ejder; al renkli, yedi başlı, on boynuzlu. 4: Kuyruğu gökteki yıldızların üçde birini ardından sürükleyip yeryüzüne fırlattı. 7: Ardından gökte savaş oldu. Michael ve melekleri ejdere karşı savaştılar. Ejder de melekleriyle birlikte savaştı. 8: Ama üstün gelemediler. Artık gökte barınabilecekleri bir yer kalmadı. 9: Koca ejder aşağı fırlatıldı. Tüm yeryüzünü kandıran, adı iblis ve Şeytan olan şu eski zamanın yılanı yeryüzüne fırlatıldı. *İncil*; Vahiy 11.

Theogonia (Antik Yunan dininin kutsal kitabı)

"825: Yüz yılan başı yükselir omuzlarından. Çıkarıp korkunç kara dillerini. Bu ejder kafasındaki gözler de; ateş, alev saçan kaşların altından. 836: Ama tanrılar ve insanların babası Zeus, 855: Yakalayıp şimşeklerini, yıldırımlarını dikildi Olymposun başına ve vurdu korkunç canavarı". Theogonia (Antik Yunan dininin kutsal kitabı)

Yalnız bu kadar da değil; Hitit dininin ana destanında da bir ejder ve -her ne pahasına olursa olsun- onu yok etmeye çalışan bir "iyi" tanrı var. Ejderin adı Illuivyanka.

Biraz daha geri gidersek Sümer yazıtlarında da Kur adlı ejder ile, insanlığın yaratıcısı ve koruyucusu tanrı Enki arasında bir savaş geçtiğini görürüz. Yani kötülük hep ejderle bir tutulduğu için İşaya'daki ayete yakışan sözcük ejder sözcüğü.

Bu bağlamda incelemelerimiz ile elde ettiğiniz sonuçlarla ayeti toparlayalım:

Ejderlerin yurdu, baykuşların avlusu olacak ve ejderlerin saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek.

Ejder kötülük; peki baykuş kim? İlginç olan şu ki, her mitolojide uğursuz olarak betimlenen (ki ülkemiz halk kültüründe de "çatısında baykuş öttü, uğursuzluk olacak" inancı vardır) baykuş bir başka dişi enerjinin/tanrıçanın sembolü ve kutsal hayvanıdır: Athena'nın. Athena genelde akıl ilahesi olarak tanınır. Oysa basbayağı savaş tanrıçasıdır. Elinde kılıç ile, annesiz -yani cinsel ilişkisiz- doğmuştur. Ve savaş ve akıl kadar neyi sembolize eder dersiniz? Aseksüelliği. Bakire tanrıça olarak tanınıp pek bir saygı görür ama gerçekte bal gibi erkeksidir ve cinsellik olgusuna düşman gerçekleri yönetir.

Bu bilgiyi ilerde ele almak üzere bir kenara ayırıp yeniden Tevrat'a geri dönelim Lilith'i anlattığı öne sürülen ayeti inceleyelim:

Ve çölün vahşi hayvanları ile kurtlar buluşacak, ve yaban keçisi arkadaşını çağırarak; evet, gece canavarı orada yerleşecek, ve kendisi için istirahat yeri bulacak. İşaya 34:14 (Türkçe Tevrat).

Ve çölün vahşi hayvanları ile kurtlar buluşacak, ve demonlar (ifritler) birbirini çağırarak; evet, gece canavarı orada yerleşecek, ve kendisi için istirahat yeri bulacak, İşaya 34:14 (Today's English Version)

Today's de, ayetin başı Türkçe Tevrat ile aynı, ama "yaban keçisi arkadaşını çağırarak" yerine, "demonlar (ifritler) birbirini çağırarak" sözleri kullanılmış. Eşdeyişle "yaban keçisi" kelimesinin yerini, demon- Şeytan sözleri almış; çünkü keçi, Hıristiyanlıkta Şeytanın sembolü olarak algılanır.

Bu inancın şimdilerde çoktan unutulmuş kaynağı ise Antik Yunan dinidir:

Bir tanrı vardır eski Yunan'da yaygınca saygı duyulan: Pan. Görüntüsü keçi-insan karışımıdır, doğa/bolluk tanrısıdır ve sevişmeye çok düşkündür. Yanında benzer yapıda olan 'satir'lerle kırlarda dolaşır, cilveli su perilerine tecavüz edip durur. Ama yüce baş tanrı Zeus veya ev hanımı, namuslu Hera'ninkiler gibi hiçbir olumsuz miti yoktur. Hristiyanlığın yayılmasıyla eski -ve gerçekte günahsız ama şehvet kavramını yöneten- ilahların şeytan olarak ilan edildiğini Astarte'den biliyoruz. Sözün özü, İşaya ayetindeki "yaban keçisi" kelimesi Pan'ı -ya da Şeytan'ı- anlatıyor.

Bu noktada eklemek istediğim şu ki, King James versiyonunda "yaban keçisi" veya "demon" kelimeleri yerine zaten "satir" sözcüğü kullanılmış.

"Peki bu ayette Lilith'in nerede?" diye merak ediyorsanız belirteyim: Lilith Türkçe Tevrat'ta ve Today's de "gece canavarı" olarak ifade edilmiş ama Today's de bir dip notu ile bu gece canavarının bir demones -dişi şeytan- olduğu (ismi belirtilmese de) açıklanmış.

Tevrat'ın en gerçek, en özgün, en modernleştirilmemiş(!) tercümesi alan King James Tevratı ise bu kez de en doğrusunu söylüyor ve gece canavarı sözcükleri yerine "screech owl" (acı çığlık atan baykuş) tamlamasını kullanıyor. Screech owl aslında zoolojide "otus scops" adıyla, Türkçede ise "cüce baykuş" olarak tanınan bir cins baykuş.

Şimdi işin can alıcı noktasını açıklayayım: "*The Women's Encyclopedia of Myths and Secret's*" adlı ansiklopedide "screech owl"un karşılığı ise Lilith olarak verilmiş.

Türkçe Tevrat'ta "Gece canavarı", King James'de screeching owl olarak tercüme edilen ibrance sözcük, Tevrat'ın bir başka versiyonu olan Darby tercümesinde ise, doğrudan Lilith olarak tercüme edilmiş...

Kimileri ise gece canavarı ve Lilith isimlerinin birbiri yerine kullanılmasının gerisinde İbranice Laylah (gece) kelimesinin yanlış tercümesi olduğunu öne sürüyor.

Bu kadar teori içinde hangisi haklı olursa olsun, bu ayetteki gece, gece canavarı, çığlık atan baykuş veya cüce baykuşun Lilith olduğuna inanan çok.

Ve gelelim 15. Ayete... Bu ayette de önemli kelimeler, farklı tercümelerde başka başka kelimelerle ifade edilerek anlamını büyük ölçüde yitirmiş.

"Ok yılanı yuvasını orada yapacak, ve yumurtlayacak, ve yavrularını çıkaracak; ve kendi gölgesinde toplayacak; evet, çaylaklar orada, her biri kendi eşiyle toplanacaklar". İşaya 34:15 (Türkçe Tevrat).

Today's de ve King James'de "çaylak" sözcüğü yerine "akbaba" sözcüğü kullanılmış. Ha çaylak, ha akbaba, ne fark eder ki diyeceksiniz. Ama demeyin; çünkü spiral boyunlu akbaba çok derin anlamlar taşıyor:

Akbaba -kaynağı İÖ 7000'lere dek izlenebilen Ana Tanrıçanın, Mat adlı Mısırlı görünümünü, insanlıkla Birlikte Doğan Tanrıça adlı bölümde de ilkçağlarda onun akbaba ile

resmedildiğinden söz etmişim. Mesajı ise “evrendeki tüm enerjiler spiraldir”. Altını çizerek belirteyim ki bu cümle Tanrıça öğretisinin temelini teşkil eden teoriyi temsil ediyor. Doğum, ölüm, yeniden doğum olarak açıklanabilen bu teori, ana tanrıça dinin etkin olduğu tüm bölgelerdeki (bu bölgelerin başlıcalarından birinin de Anadolu olduğunu bilmektesinizdir) farklı dinlerde görülebiliyor. Dinler yöntem olarak farklılık gösterebilir de mesaj ve ilke hep aynı: Tanrıçanın, baharda doğan, kışın ölen ve bir sonraki baharda yeniden doğan ya bir kocası, ya da oğlu var. Yani denmek isteniyor ki yaşam bir döngüdür, “son” kavramı yanlıştır, her şey esnektir, katı kurallar/ hatta doğrular diye bir şey yoktur, kesin kaderler yalandır, her şey değişkendir vb... Belki de bu nedenle Ana Tanrıça dininin egemen olduğu bölgelerdeki gün ışığına çıkan yazıtlarda kutsal kurallar deklare eden hiçbir tablet bulunamamıştır. Oysa tektanrılı dinler geldikten sonra kutsal kitap kavramının ilk adımı olan nice yasa tableti bulunmuştur. Oysa ana tanrıçanın kurallar dikte eden kutsal kitabı yoktur. Bu tabletlere en bilinen örnekler ise Hammurabi kanunları ve Musa'nın tanrıdan aldığına inanılan ve on emrin yazılı olduğu tablettir.

Yeniden *Tevrat*'a dönelim... “Ok yılı” kelimesi ise Today's de yerini “baykuşlar”; King James ise “yüce baykuş” (baykuşların başı, lideri anlamında) kelimelerine bırakmış.

Şimdi Türkçe ve Today's versiyonunu bir kenara bırakıp King James'i baz alırsak, bu üç ayette kötülüğü ve günahı sembolize eden varlıkların bir arada toplandığını görürüz. Satir (Şeytan), ejder (Tanrının dövüştüğü varlık, genelde kötülüğün tanımı), cüce baykuş (Lilith), baykuşlar ve yüce baykuş...

Peki yüce baykuş olarak nitelenen varlığın Tanrıçanın kendisi olduğunu söyleyebilir miyiz? Bence söyleyebiliriz, çünkü hedef alınan düşman tüm ingilizce *Tevrat*'larda 3. tekil şahısın kadın için kullanılan şekli olan “she” kelimesi ile gösterilmiş! Düşman bir kadın yani; dolayısıyla canavar ve yüce baykuş da... hatta belki de Şeytan bile!..

12: “ ... and all her places shall be nothing”.

13: “And thorns shall come up in her places...”

14: “. .. The screech owl also shall rest there, and find for herself a place of rest”.

İşaya 34.

Son olarak King James'deki kelimeleri Türkçe *Tevrat*'a yerleştirip ayeti bir kez daha okuyalım.

12: “Beylerini krallığa çağıracaklar, fakat hiçbiri orada olmayacak. Ve onun (kadın için üçüncü tekil) bütün reisleri bir hiç olacaklar, 13: Ve onun (kadın için üçüncü tekil) saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve ejderler yurdu, baykuşların avlusu olacak. 14: Ve çölün vahşi hayvanları ile kurtlar buluşacak, ve satir arkadaşını çağıracak; evet, Lilith orada yerleşecek, ve kendisi için istirahat yeri bulacak. 15: Yüce baykuş yuvasını orada yapacak, ve yumurtlayacak, ve yavrularını çıkaracak; ve kendi gölgesinde toplayacak; evet, akbabalar orada, her biri kendi eşiyle toplanacaklar”.

Orası, her neresi ise, tüm Şeytanların toplantı yeriymiş demek ki. Yoksa Ana Tanrıça ve çocuklarının mı?

Yahudilik ve Hristiyanlık benzeri tek tanrılı dinlerce putperest olarak adlandırılan pagan dinlerin kutsal kitaplarında geçen bilgiler belki de konu hakkında daha açıklayıcı olacak:

Ovidius: *Dönüşümler* 11. Kitap: 85-94.

“Bu yetmemiş Bacchus'e (hiçbir yıkıcı miti olmayan Anadolu'nun şarap

tanrısı)

*bırakmış kırlara da,
daha iyi bir koroyla gitti Timolus'un üzüm bağlarına,
Pactolus; o çağda altın dalgalar,
imrenilen değerli kumsallar olmasa bile.*

Çevirmiş çevresini Satirler, geleneksel topluluk, Bacchus'u sevenler, yalnız Frigyalı (Frigya: Ana tanrıçaya Kibele adıyla tapıp onu dünyaya tanıtan İlkçağ kavmi) Sileneus gelmedi, çok içen, boyuna salınan yaşlı kişi, yakalanmış bağlanıp donatıldığı çiçeklerle iletilmiş Midas'a (Ana tanrıçanın oğlu olduğuna inanılan efsanevi kral) Trakyalı Orpheus, bu krala, Cecrops'a, bir de öğrencisi Eumolpus'a öğretmiş gizemli işleri”.

14. Kitap: 635-640

“korkarak kırlarda yaşayanların saldırısından kapamış bahçeleri, yemişlikleri, önlemiş insanların girmelerini, yasaktı Satyr'lere, oynayıp zıplayan gençlere, kırlarda boynuzlarıyla çam ağaçlarını yaralayan Pan'lara, yaşamı boyunca genç kalan orman tanrısı Silvanus'a hırsızlara bıçağıyla, sikiyle korku salan tanrıya, tüm yararsızlara”.

6. Mağaralardan Çıkan iskeletler... ve Kutsal Yazmalar (Ölü Deniz Yazmalarında Lilith)

Yukarıda anlattığım İşaya babı öylesine meşhur ki... Sadece içeriğinin ilginç olmasından kaynaklanan bir durum değil bu. Bir arkeolojik kazılardan çıkan el yazmalarının (arkeolojik kazıdan el yazması da çıkar mıymış diyorsanız, anlatacağım) İşaya babından söz ediyor olması konuya dikkat çekmiş. Aslında adı geçen yazmalar, bap kadar ilginç; bu nedenle üzerinde durmaya değer...

Günlerden bir gün (tam tarihini isterseniz 1947 yılının günlerinden bir gün), genç bir bedevi Ölü Deniz'in kuzeybatı kıyısında Kumran'da bir mağra keşfediyor. Hazine bulmak sevdasıyla giriyor mağaraya ama hazine yerine, üzerinde garip harflerin olduğu deri, bakır ve papirüs dokümanlar buluyor. Tabiidir ki bunların değerinden habersiz olduğu için ucuza satıyor. İşte Ölü Deniz yazmaları adı verilen yazılar ilk böyle ortaya çıkıyor.

Olayın duyulmasıyla maceraperestler ve defineciler doluyor bölgeye ve Kumran yakınlarında 11 unutulmuş mağaranın daha olduğu görülüyor. İçleri Yazmalar ile dolu mağaralar... 1950 ve 60 arasında Yazmalar çıkmaya devam ettikçe dedikodular da yayılmaya başlıyor tabii. Kim yazmış bunları, kim saklamış, hangi amaçla? Kimse yanıtlayamıyor bu soruları.

Sonunda arkeologlar el atıyor olaya. Dokümanların bir İbrani tarikatı olan ve İÖ. 2. yüzyıl ortalarından başlayarak, İS. 684'e dek filizlenen kökten dinci Essene'lerin gizlediği bilgi kağıtları olduğunu ortaya çıkarıyor. Oysa dokümanlar Essene'lere ait değil; onların İS. 67- 73 arasındaki Roma istilasından sakladığı Yahudilikle ilgili gizli bilgileri içeren kitaplar bunlar.

Zaman içinde “site” olarak isimlendirilen başka mağara toplulukları da bulunmuş

çevrede. Kumran'a 18 kilometre uzaklıktaki El-Murabba vadisinde, En Gedi'nin güneyinde, eski Jeriko kentinin 13 kilometre kuzeyinde ve Masada dolaylarındaymış bu siteler de. Ama Nahal Hever yakınlarında bir mağara bulunmuş ki... Evet, burada da diğerlerinde olduğu gibi yazmalar bulunmuş ama bu mağaraya "Dehşet Mağarası" adı verilmiş. Neden mi böyle isimlendirilmiş? Çünkü içinde yazmalardan çok daha fazla sayıda iskeletle karşılaşmış. Yazmaların anlamı çözülmüş bir süre sonra ama iskeletlerin kimlere ait olduğu, neden öldükleri asla öğrenilememiş.

Yazmaların çoğu İÖ. III. yüzyıl ortaları ile, İS. 68 arası tarihli ama İÖ. 1. yüzyıl ile İS. 1. yüzyıl arasında toparlanmış. Tevrat ile ilgili en eski ve modern arkeoloji tarihinin en önemli buluşları arasında yerini alacak kadar kayda değer. Elden geçirilip, düzenlenmeleri ile bilginler Tevrat'ın toplanma tarihinin İS. 70 dolayları sayılması gerektiğini anlamışlar; Filistin'in İÖ. 4. yüzyıl ile İS. 135 arasındaki tarihi ile ilgili önemli bilgiler de elde etmişler ve haham Yahudiliği ile ilk Hıristiyanlık arasındaki ilişkileri inceleme fırsatı bulmuşlar.

Her mağaradan farklı kategorilerde doküman çıkmış. Örneğin ikinci mağaradan parçalar, üçüncüden bakır bir yazma üzerinde tapınak hazinesi ve saklandığı yer; dördüncüden 400 dokümanlık ana Essene kütüphanesi, onbirinci mağaradan ise iyi korunmuş bilinmeyen mezmurlar ve Levitikus'un bir bölümü çıkmış. En sağlam dokümanlar ise Kumran'da 1. mağaradan çıkanlar; ki bunların arasında İşaya Yazması da var. Tahmin edeceğimiz gibi içinde de Lilith ile ilgili kısa bir bilgi.

Ölü Deniz Yazmaları; 4Q Bilgenin Şarkıları/ 4Qshir 4Q510 parç. 11.4-6a//parç. 10.If
Tercüme: Florentino Gracia Martinez

*Ve ben, Bilge olan,
onun parlaklık ve azametini açıklarım
korkutup titretmek için
tüm yıkıcı meleklerin ruhlarını
ve piç ruhları,
demonları, Lilitleri, baykuşları,
ve yoldan çıkmış bilgiye hükmetmek için
beklenmedik zamanda vuranları korkutup titretmek...*

11 QPsAp

Hepsi bu.

Uzmanlar bu pasajda üzerinde durulması gereken iki nokta olduğunu söylüyorlar:

a) İşaya bap 34'de sözü edilenler sadece çöl hayvanları değil, bu hayvanlarla sembolize edilen kötü güçlerdir (biz bunu zaten söyledik ama o güçlerin kötü mü iyi mi olduğunun yorumu size ait).

b) Eğer ki Martinez'in tercümesi doğru ise, İşaya'daki tekil Lilit ismi yerine, çoğul Lilit'ler sözcüğü kullanılmaktadır. Bunun nedeni, yazarın her kim ise (belki de mağaradaki iskeletlerden biri olan) yanlışı mıdır; yoksa kendini "Bilge" olarak tanıtan kişi orijinal olarak Tevrat'ta herkesin okuduğundan çok başka bir İşaya babı mı okumuştur? Sözün özü elimizdeki Tevrat orijinal değil midir yoksa? Değilse -ele geçmemiş olan- özgün baskıda hoşça gitmeyip çıkarılmış olan bilgiler nelerdir? Tabii özellikle de Lilith ile ilgili olan?..

7. Gecelerin Kadınları

(Kabala'da Lilith)

Lilith hakkında şimdiye dek çok da yaygın olarak bilinmeyen bilgileri inceledik. Bu bağlamda ise artık Lilith'in tanınmasına neden olan Yahudi bilgeliğinin kimi dokümanlarına göz atacağız. Tabii ki en başta da Kabala denen sistem ve onun baş yapıtı Zohar'a...

İbranice "tradisyon, gelenek" anlamındaki Kabala İS. 1. yüzyılda doğsa da, 12. yüzyılda yaygın olarak görülmeye başlamış. Musa peygamberin tanrıdan aldığı gizli bilgiler bulunduğunu; bunların Tevrat'ta kısmen yer aldığını ve bu bilgilere sahip olanların tanrıya çok daha çabuk yaklaşacağını iddia eden bir sistem. En önemli kitapları Zohar ise 13. yüzyılda Moses de Leon tarafından Arami dilinde yazılmış.

Kabala çok derin bir yöntem. Kısaca Yahudi mistisizmi deniyor ama aslında basit kelimeler ile tanımlanamayacak kadar kapsamlı. Günümüzde batıda çoğu okültist tarafından kullanılmakta. Dinsel bir öğreti olarak görülüyor ama aslında tam bir gizli ilim. Bu sistem ile maji yapılıyor, madde ötesi dünyanın varlıkları ile ilişki kuruluyor, meditasyon kılavuzu olarak kullanılıyor. İşte Lilith ile -hem de adıyla sanıyla- en çok bu Kabala uğraşmış.

Lilith'e ne denli korkunç özellikler yüklenmeye çalışılsa da; onun hakkında gerçek bilgileri veren dokümanlar ne ölçüde "hasır altı" edilse de; dikkatli bir göz bu kara -ya da karalanmış tanrıçanın aslında kimi zaman hiç de kara olmadığını sezer. Ve önemlisi: bu durumu da en fazla Kabala yardımıyla görür! Tabii seks kara bir kavram ise o başka... Ama eğer ki değilse; eğer ki cinsellik bu dar-ı dünyada insan oğlunun en kolay bulabileceği ve en sık yaşayabileceği mutluluk ve hazlardan ise; o zaman bu mutluluğu Lilith'in "şıpınışi veriverdiği" de bilinmelidir. Hem de en kısır koşullarda -hatta eşsiz kalındığında- bile... Lilith'in bu özelliği öyle ön plandadır ki, tertemiz ve aseksüel hahamlar dahi istemeye istemeye de olsa, ıkına sıkına, çamur ata ata bu niteliğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır... çünkü çok kez başlarına gelmiştir adı geçen facia!

Bakalım rabbiler birbirlerini seksten korkutmak için 13. yüzyılda yazılmış olan ve Kabala'nın baş yapıtı sayılan Zohar adlı kitap ve diğer Kabalistik dokümanlarda Lilith'in cinselliğini -bir yandan itiraf ederken- diğer yandan da nasıl karalamışlar:

Zohar Sitrei Torah 1:147b-148b

Yakubun Yolculuğu

"Kendini her çeşit mücevherle süsler,

tıpkı erkekleri aldatmak için köşe başında poz verip bekleyen fahişe gibi.

Ona yaklaşan aptalı yakalar ve öper,

şarabın tortularını, engereğin zehirlerini döker.

(Vampirler Dişidir Gerçekte adlı bölümde Lilith'in görünümünde Ekidna'nın engerek şeklinde betimlendiğini anlatmıştım).

Bunu içtiği anda, onun peşinden sürüklenir.

Gerçeğin yolundan dışarı sürüklenir.

Aptalın önünde şıkırdattığı süslerini çıkarır,

erkekleri aldatmak için takıp takıştırdıklarını:

bir gül kadar kırmızı ve süslenmiş saçlarından,

kulaklarından sarkan altı süsünden."

(Bu nokta da sevimli(!) Hesiodos'un "felaket tellalı" eserlerinde, kadınlar için nasıl da

benzer tanımlamalar kullandığını kitabın Önsözünde okumuştuk. Aradaki acayip benzerliği bir kez daha görmek için baş sayfalara bir göz atıverin)

*Yatağı Mısır'dan gelmiş kumaşlarla kaplıdır,
boynunda doğunun mücevherleri vardır,
dudakları ayrılmış,
ne güzel bir tuzaktır!*

*Dili kılıç gibidir, kelimeleri yağ gibi kaygan,
güzel dudakları gül kırmızısı,
dünyanın en tatlı şeyleri kadar tatlı.*

Öte yandan bu demones sadece cinselliğini dekor olarak sergileyen biri de değildir. O karşısına çıktığı erkekler için arzudan yerinde duramayan bir kadındır da:

Bacharach, 'Emeq ha Melekh, 84b, 84c, 84d

"Ve o erkekleri en beklemedikleri zamanlarda boşaltarak yaptığı zinalardan kızışıır".

Ne kötü bir kadınmış şu Lilith, nasıl da mutsuz etmiş erkekleri...

Eğer siz, okuyucum olan beyler, için için "Öff ne kadın... Ama ben nereden bulacağım bu Lilith'i?" diye düşünüp üzöldünüzse bilin ki o sizin yatağınızın yanı başındadır... hem de en çok eşsiz ve yalnız kaldığınız gecelerde!

Zohar I 19b

"Lilith geceleri etrafta dolaşır ve insan erkeklerini taciz ederek onların kendilerini kirletmelerine sebep olur. O ne zaman evde yalnız uyuyan birini görse, önce etrafında dolaşır, sonra yapışarak arzu uyandırır... ve bunların hepsi ayın küçölmesi yüzünden olur".

Yani kısacası Lilith yalnız erkekler ile rüyalarında, en arzuladıkları şekilde ve en özledikleri kişi olarak sevişerek onların erotik rüyalar görmelerine neden bir güç. Boşalan meniler inanca göre Lilith'i döllüyor ve canavarların doğmasına neden oluyor. Bu nedenle çoğu din adamı geceleri cinsel organlarının üzerine haç koyarak uyurmuş zamanında! Aslında çağdaş insan kolayca anlar Lilith'in gerçekte erkekleri rahatlattığını ama cinselliği Şeytan icadı gören -İslam dışı- tek tanrılı dinlerin gözünde Lilith tabiidir ki canavar olmuş.

Lilith -yalnız (eşsiz) erkeklerle sevişme- işlevini ise ilk kez olarak Adem üzerinde gerçekleştirmiş:

Zohar 3:76b-77a

"130 yıl Adem karısı Havva ile sevişmedi. Kabil, Habil'i öldürdükten sonra karısı ile olmak istemedi. Haham Yose der ki: Ölüm onun ve dünya üzerine geldikten sonra, o -ben korku için mi çocuk yapacağım?- dedi. Ama iki dişi spirit onunla sevişip çocuk doğurdular."

Zohar 1:54b-55a

"Kabil, Habil'i öldürdükten sonra Adem kendini karısından ayırdı ve iki dişi spirit onunla birleştiler ve demonlar doğurdular. 130 yıl sonra Adem yeniden Havva ile sevişti ve Şit doğdu".

Bu iki spiritin Lilith ve Naamah olduğu öne sürölüyor, ama gece erkek ile sevişmekte başı çeken aslında Naamah

Zohar 3:76b-77a

"Bir dişi çıktı ondan (Kabil'in ruhundan) ve yaratıklar onun ardınca süröklendiler, adı

Naamah idi. Ve o Naamah -ki bu gün bile vardır- ikamet ettiği yer Yüce deniz'dir (Esoterik bilgelikte Binah olarak geçen bu kavrama ilerki sayfalarda değineceğim). Ve oradan gelir, insanın oğullarıyla düşüp kalkar, onlarla rüyalarında kızıdır, erkeğin arzusu neyse ona yapışır ve ona arzu duyar."

Bu arada çok çok önemsiz -daha doğrusu hahamlarca olabildiğince önemsizleştirilen- bir bilgi de vereyim: Naamah adının anlamı "zevкли ve zarif olan". Doğrusu korkunç bir ifrite hiç de yakışmayan bir isim. Bu arada yine kıyı bucak saklanmış bir bilgiden daha söz edeyim: Kabalada bu demonesin tanrılara çok hoş şarkılar söylediği de yazılı.

Lilith sadece erkeklere musallat değil; saf saf sevişen karı-kocaların da arasına girdiği için Yahudiler ciddi ciddi uyarılmış. Aman dikkatli olun, aklınızda bulunsun ki, sizi de yatağınızda bekleyen büyük bir tehlike var diye:

Bacharach, 'Emeq ha-Melekh, 19c

"Lilith sevişen her kadın ve erkeğin çarşaflarının arasındadır. Dökülecek her bir damlanın bile boşa gitmemesine çalışır. Çünkü o bunlarsız olamaz, bunlardan demonlar yaratır. Ve kutsal Zohar'da Lilith'i yataktan uzak tutmak ve aziz ruhları getirmek için gerekli bir tılsım da vardır."

Bacharach, 'Emeq ha-Melekh, 84d

"Lilith'in -yüce Tanrı bizi korusun- bazı çocuklar üzerinde de hükmü vardır; kim ki karısı ile mum ışığında veya karısı çıplakken sevişsin".

Şu seks sırasında çıkan enerjinin metafizik dünyadaki bazı varlıkların canını fena sıkıldığını görüyorsunuz sevgili okurlar. Öyle ki, varlıklarını sürdürebilmek için kendilerine ters olan bu enerjiyi doğan canavarlar olarak nitelemişler.

Lilith'den korunmak için -aslında gerçekte cinsellik sırasında boşalan enerjiyi minimize etmek, engellemek için- önerilenler bu kadar da değil:

Zohar 3:19a

"Lilith'e karşı çare şudur: Bir adam karısıyla beraber olacağı zaman aklını sadece efendi'nin kutsallığına vermeli ve şunu demelidir:

"Sen, kadifeye sarılı olan, sen göründün!

Bırak, bırak! Gelme de, gitme de! Ne sen, ne de seninkiler!

Git, git! Deniz köpürüyor, dalgalar seni çağırıyor.

Ben Tanrıya yapıştım, kendimi Kral'ın kutsallığına sardım".

Bunları söyledikten sonra kendi ve eşinin başını bir saat örtüp beklemeli ve işleri bitince de yatağın çevresine temiz su serpmelidir."

Kötülükten korunma yöntemi bu... Bence denemeyin bile!

Olayı okültizm açısından birazcık deşersek -yukarıda da söylediğim gibi- kimi negatif enerji yüklü metafizik varlıkların, saf pozitif enerji olan cinsellik enerjisinin yaygın olduğu diyarlarda var olamadığı gerçeğini buluruz. Tüm realiteleri bir çeşit enerjiler (klasik anlatımıyla tanrılar) savaşı olarak gören okültizm, Lilith gibi varlıkların, aslında cinsel enerjiyi açığa çıkarmaya -yani insan oğlunu uyarmaya- uğraşan, insan dostu güçler olduğuna inanır. "Peki, bu varlıklar cinselliği savundukları için neden insan dostu sayılmalıdır?" diye bir soru soranınız varsa benden öğüt ya eşini deşitirsin veya hemen terapi seansına başlasın!

Şaka bir yana, bilim adamları insan beyninin üç işlev sırasında -sadece mutluluk

hormonlarını salgılamakla kalmayıp, bunun yanı sıra bir çeşit ışık da oluşturduğunu saptamışlar. Bu işlevler ne mi? Hemen yanıtlayayım: Yemek, müzik ve tahmin ettiğiniz gibi seks...

8. Uzun Uzun Saçlar (Talmud'da Lilith)

Talmud bir diğer yahudi bilgeliği kitabı. Sözcük anlamı musevice “çalışma, ilim” anlamındaki Talmud, 3. yüzyıl başlarında son şeklini almış bir kitap. İçine sözlü olarak yayılan gelenek ve inançlar da katılmış. Çok saygı görmekte bazı dinsel-mistik çevrelerde. Alphabeth Ben Sira gibi azbiraz “cavaloz” değil.

Talmud Lilith'den de söz ediyor, Havva'dan da. Ama Lilith'in ilk Havva, yani ilk kadın olduğu bilgisi yok burada. Talmud'un Havva'sı, bizim bildiğimiz Havva ile aynı.

Lilith'in seksiliği Talmud'da da yer alıyor; ve de Havva yokken Adem ile yattığı...

b. Erubin 18 b

“Haham Yeremeye ben Eleazar dedi ki: - Cennetten atıldıktan sonraki yıllarda, Adem Havva'dan ayrı kaldığında birsürü cin ve demon'un babası oldu- Haham Meir dedi ki: - Adem, dünyaya ölümü getirdiğini anlayınca çok dindar oldu ve 130 yıl karısından ayrı kalıp perhiz yaptı; incir yaprağı ile örtündü. Islak rüyalar görünce de kötü cinlerin babası oldu”.

b. Erubin 100b

“Lilith'in uzun saçları vardır”,

b. Nidda 24b

“Lilith insan görünümünde bir demoness'dir ama kanatları da vardır”

b. Shabbat 151b.

“Haham Hanina dedi ki: -Kimse evde yalnız uyumamaya çalışmalıdır, çünkü kim evde yalnız uyursa Lilith ona hakim olur”,

b. Bava Bathra 73a-b

“Haham bar bar Hana dedi ki: -Bir keresinde Lilith'in oğlu Hormin'i görmüştüm, Mahoza savaş alanında koşuyordu. Şeytanların meclis bunu duyunca, kendini gösterdiği için onu öldürdüler”.

Görüldüğü gibi Lilith Talmud'da uzun saçlı, kanatlı ve sekso-manyak bir varlıktır. Çocuk katiliğinin ise adı bile yoktur ortada. Havva ise bildiğimiz gibi Ademin karısı olan ilk kadındır. Büyük Günah'dan sonra Adem'den ayrı düşmüştür.

9. İlk Kadın Kimdi? (Midraşlarda Lilith)

Midraşları detaylı olarak tanımlamak istersek Tevrat'taki tutarsızlıkları gidermek amacıyla. 2. Yüzyılda doruğa ulaşan karmaşık bir yorum sistemi olduğunu söyleyebiliriz. Kelime anlamı “izah ve araştırma” olan midraş, araştırma anlamındaki “daraş” sözcüğünden türemiş. Kimi yerde kutsal kitabın klasik yorumuna ters düşmek pahasına da olsa,

yazılanların görünür anlamından çok, içindeki “ruhu” araştırma gayretinde. Tevrat tutarsızlıklarını çözümlene ve böylece yeni anlamlar oluşturma metodu olarak kabul ediliyor. Talmud da midraş koleksiyonlarından ve yorum kanunlarından türemiş zaten.

Midraş'lar, Talmud'dan farklı olarak bir “ilk kadının” varlığından söz ediyorlar; ama bu kadının Lilith olduğu konusunda herhangi bir bilgi vermiyorlar. Tekvin Rabba midraşlarında Haham Hiya'ya göre tekrar “toz” olmuş (22:7). Hiya'nın oğlu Yahuda ise Adem'in ilk kadını kanlar içinde yaratılırken görüp iğrendiği için yeniden yok edildiğini ve Adem'e yeni bir Havva yapıldığını öne sürmekte (18:4) 37.

10. Yarıya Bölünen İlk İnsan

Tevrat'ta insanın yaradılışı iki ayrı bölümde, iki farklı şekilde tanımlanır. *Tevrat'ın* ilk bölümünde, yani Tekvin'de iki ayrı bap'ta anlatılan “yaratılış”, gerçekten de iki ayrı kadının yaratıldığından söz eder gibidir:

“Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı, onu Allah'ın suretinde yarattı; onları erkek ve dişi olarak yarattı”. Tekvin Bap 1:27

Bu ilk anlatımdır. İkincisi ise hayli farklı:

“Ve Rab Allah yerin toprağından Adamı yaptı, ve onun burnuna hayat nefesini üfledi; ve adam yaşayan can oldu”. Tekvin Bap 2:7.

“Ve Rab Allah adam'dan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı ve onu adama getirdi”. Tekvin Bap 2:22.

Daha geniş olarak özetlersek Tanrı ilk anlatımda insanı kadın ve erkek olarak, ayrı ayrı ve kendi görünümünde yaratmakta; birkaç satır sonra gelen ikinci anlatımda ise önce Adem'i çamurdan yaratıp sonra uyutmakta ve o uyurken aldığı kaburga kemiğinden kadını yaratmaktadır. İşte midraşlar ve Alphabeth Ben Sira bu ayetler ve düşüncelerden yola çıkarak tek erkek, iki kadın olduğunu öne sürmüşlerdir.

Şimdi iki kadın teorilerini bir kenara bırakıp dikkatimizi yine Talmudi ve midraşi yazılara ve bu iki kitapta söz edilen “ilk yaratılan insan” ile ilgili çok önemli bir bilgiye çevirelim...

Bu bilgi hayli garip. Şimdiye dek duyduklarınızdan bile... çünkü yazılanlar ilk insanın iki yüzlü bir yaratık olduğunu (Brachot 61a, Erubin 18b) ve de bu yaratığın tanrı tarafından ortadan ikiye bölünmesiyle kadın ile erkeğin yaratıldığını öne sürmekte:

“Adem yaratıldığında iki göğüslü, tek sırtlıydı; yüce Rab onu yandan ikiye böldü, böylece kadın ve erkek oldu”. Lev. Rab. 14:1.

Biraz rahatsız edici, biraz da inanılmaz değil mi? Ne kadar garip olsa da, tüm Midraş'çı Rabbî'ler bu teoriyi tümüyle benimsemişler zamanında...

Oysa adı geçen inancın kökeni Yahudilikten daha eskilere dayanıyor, “ikiye ayrılan insan” düşüncesi rabbilerden önce Aristophanes'in *Şölen* adlı yapıtında ortaya atılmış:

“Androgynos denilen bir insan çeşidinin adı gibi biçimi de hem erkek, hem de dişiydi. Boyun üzerinde birbirine tıpatıp eşit ama ters yöne bakan iki yüzlü tek bir kafa, dört kulak; cinsel organları ve her şeyleri de ona göre hep ikişer ikişer. Ama bunlar bir gün göğe tırmanmaya, tanrılara karşı koymaya yeltendiler.

Bunun üzerine Zeus ve öbür tanrılar görüşmüş, konuşmuşlar, ne yapacaklarını pek bilmemişler. Bir yandan insanları yok etmek, devler gibi soylarını yıldırımla yakıp, kül etmek istemiyorlarmış (çünkü o zaman insanların kendilerine sundukları kurbanları

bulamayacaklardı), öte yandan da küstahlığın bu derecesine göz yummazlardı. Zeus uzun uzun düşündükten sonra, “Galiba bir çare buldum” der, “insanlar hem kalsın, hem de kuvvetten düşüp hadlerini bilsinler, ikiye böleceğim onları, böylece hem zayıf düşecekler, hem de sayıları artıp, bizim için daha faydalı olacaklar. Yine de hadlerini bilmez, uslu durmazlarsa yeniden ikiye bölerim”. *Şölen* 189e, 190, 191a.

Böyle der Zeus ve der demez de insanları tutar ikiye böler.

“İnsanın yapısı böylece ikileşince, her yarı öbür yarıyı özleyip, üstüne atlıyor, kollarını birbirine sarıp, yeniden bir bütün haline gelmek arzusuyla kucaklaşıyor”.

En başta yaratılan çift cinsiyetli varlığın adı olan “androgynos”un da; iki yüzlü ilk insan manasına gelen “diprosopon”un da Yunanca sözcükler olması bu “ilk insanların özgün anlatımının Yunanlılar olduğunun kanıtı. Plato’nun da bu görüşe inandığı biliniyor. Yani ikiye ayrılarak yaratılan insan teorisi tek tanrılı dinlerden önce de yaygınmış.

Bilginler (bu -bilginler- sözcüğünün kullanımının genelde büyük usta Azra Erhat’a ait olduğu için belirtmeden geçemeyeceğim), *Tevrat*’taki kaburgadan türeyen kadının, aslında “ikiye bölünen insan” gerçeğinin daha farklı bir ifadesi olduğunu öne sürüyorlar.

Yunanlılara ait özgün anlatımda Zeus’un insanları ikiye ceza olsun diye, acı vermek amacıyla böldüğü bilgisi var.

Ben bu bağlamda biraz daha ileri giderek bazı gözlemlerimi de aktarayım:

Kadının yaratılışı ilk kez 1:27’de “onları kadın ve erkek olarak yarattı” sözleri ile anlatılmakta. Aynı ayrı, birbirine eşit iki varlık yaratıldığı anlamı çıkmıyor mu buradan?

2:22’de ise ikinci kez, Adem’in kaburgasından, Ademin bir uzantısı, bir parçası olarak yaratıldığı anlatılıyor... yan yana üç tane “2” rakamı ile... “2” rakamı ise, tanrıçanın sayısı. Ya 7 rakamı? 7 rakamı esoterik bilgelik ve numeroloji ilminde hep geçiş sayısıdır... İyilik ve kötülük, negatif ve pozitif enerjilerin birbirine dönüşme kapısı... Bir diğer deyişle iki enerjinin de girebildiği bir değişim kapısı. Hayır... Erkeğin, erkekliğin veya erkek tanrının sayısı değildir 7 rakamı ama erkek 7 rakamı ile gösterilmiştir. Hemen bir noktayı anımsatmak isterim: Hıristiyanlık ve Museviliğin kutsal kitapları hep erkeklere hitaben eril sözcükler ile - 3. tekil şahısın erkek hali ile- yazılmışlardır

Adem’in yaratılışı da iki yerde gösterilmiş ama hep 27 rakamı bazında! İlki 1. Bap. 27. ayet; diğeri 2. Bap, 7. Ayet. İkisi de 27.

“Kadın ve erkek olarak” yaratılan (1:27) ile, kaburgasını veren (2:7) ile gösterilmiş.

Bir ilginçlik daha var bu rakamlarla ilgili: Hatırlarsanız biraz yukarda Tekvin Rabba midraşlarında Haham Hiya’ya göre tekrar “toz” olmuş kadından söz etmişim. Bu bilginin ayet numarası da 22:7.

Birileri ciddi ciddi bir şeyler anlatmaya; ama bunu çok da uluorta söylememeye çalışmışlar. Tanrının kendi mi? Tevrat yazarları mı? Kim? Ne söylemek istemekte acaba?

Çoğunuzun ne düşündüğünüzü biliyorum; “kadın ve erkek olarak” yaratılan, 27 kadınının özgürlük ve eşitlik isteyen Lilith; kaburgadan “türetilen” 2 kadınının ise Havva olduğunu sandınız değil mi? Belki de haklısınızdır. Ama bir de aşağıdaki paragrafı okuyarak yeniden düşünmenizi öneririm:

Ademin çamurdan yapılıp, uyutulması, sonra kaburgasından Havva’nın türetilmesinin anlatıldığı (yani eğer doğruysa insanın güçsüzleştirilmek için ikiye bölünme cezasına uğradığı) ayetlerin rakamları hayli ilginç:

Bu olay 2. bapta, 7. ayetten 22. ayete dek anlatılıyor. Yan yana yazalım: bap2'de; 7. ayet ile 22. ayet arasında...

Toplayıp yazalım: 2:7-22. Eşdeyişle 27 ve 22. Erkek ve kadın. Gerçek erkek ve kadın mı desem? Peki, 1:27'de, tanrının kendi benzeyişinde yarattığı kadın kim acaba?

11. Yaratılışın Bilmek İstemeyeceğiniz Yanları

Dişi ve erkeğin başta bütün olarak yaratıldığını, fakat sonra -ya tanrının öfkesi veya Adem'in arkadaş istemesi sonucu- bölündüğü teorisinin Tevrat ve midraşlardaki göstergelerini inceledik. Bu bilginin Yunanlılardan geldiğini de gördük. Şimdiki bölümde ise aynı savın Kabala'nın da temelini oluşturduğunu anlatacağım. Ama bilin ki iş çok karışık; zaten kimse çıkamamış içinden yüzyıllardır. Yine de okuyacaklarınız sizin bireysel bilgi dağarcığınızı gıcıklayarak kimi düşünceleri uyandırabileceğini sanmaktayım. Hoş belki de kibarca bir küçümsemeyele tebessüm ettirecek...

Kabalistler, androgynous efsanesini çok ciddiye almışlar (sanki kim almamış ki; evlilik kurumu tüm çekilmezliğine karşın neden binyıllardır sürüyor sanıyorsunuz?), öyle ki Adem ve Havva'dan başka, Lilith'in de en başta androgynous yaratıldığına inanmışlar; Adem ve Havva yerde, Lilith ve diğer erkek yarısı madde ötesi evrende. (Burada hemen Vampirler Dişidir Gerçekte bölümünde anlattığım Lilith olduğuna inanılan yılan-kadın Ekhidna ve kocası Typhon'u hatırlayın). Lilith'in erkek yarısının adı -sol yön ve kötü anlamındaki- Samael.

"Samael, Adem'e benzer; Lilith de Havva'ya. Hepsi androgynous biçimde doğmuşlardır. Aşağıda ve yukarıda, iki ikiz biçim." R. Ya'aqov and R. Yitzhaq.

Zaten ünlü usta Hermes Trismegistus ne demiş? "Yukardaki, aşağıdakinin aynıdır... tabii aşağıdaki de yukarıdakinin."

Zohar (Kabala'nın ünlü kitabı) Sitrei Torah 1:147b-148b

"İşte sırların sırrı;

İshak peygamber'den,

şarabın tortusundan,

bir mantar gibi biten bir şey doğdu, salkım salkım bir şey,

dişi ve erkek beraberdiler,

bir gül kadar kırmızı,

her yöne doğru dağıldılar.

Erkeğin adı Sama'el idi,

dişisi de daima içindeydi.

.....

erkek ve dişi birbirini kucaklamış.

Sama'el in dişisine yılan dendi,

Fahişeliğin Kadını, Tenin Sonu, Günlerin Sonu.

İki kötü spirit birbirine karıştı:

erkeğin ruhu;

dişinin ruhu birçok yöne dağıldı,

ama hep erkeğine katıldı".

Kabalistler, aynı görüşün Tevrat'ta -dolaylı olarak da olsa- bir ayet ile söylendiğini öne sürüyor. Söyledikleri, sıradan insana saçma gelebilecek bir şey; ama altyapısı olan bir kimse için...

Moses Cordovero, Pardes Rimmonim 186d

“Biz bulduk ki, kötü Samael ve kötü Lilith birbirlerine akıyorlar. Bu gizem ise İşıya 27:1'de yazılmıştır”. (Yine 1'li 27)

“O gün Rab, Levyatan'ı, tez kaçan o yılanı; ve Levyatan'ı, dolambaç giden o yılanı, çetin ve iri ve zorlu kılıcı ile yokluyacak; ve denizde olan canavarı öldürecek”. İşıya 27:1

(Levyatan bir deniz şeytanının adı. Bu ayet ile iki ayrı (ikiz) Levyatan olduğu öne sürülmüş).

“Hem demonlar kralı Samael, hem de Lilith androjenik (çift cinsiyetli) olarak metafizik bir doğumla doğmuşlardır (burayı biliyoruz zaten). Cennetteki Bilgi Ağacı ise Samael ve Lilith'in lakabıdır”. Moses b. Solomon of Burgos

Cennetteki bilgi ağacı için yine Tevrat'a dönelim.

7: Ve Rab-Allah, yerin toprağından adamı yaptı, ve onun burnuna hayat nefesi üfledi; ve adam yaşayan can oldu. 8: Ve Rab-Allah şarka doğru bir bahçe dikti; ve yaptığı adamı oraya koydu. 9: Ve Rab-Allah görünüşü güzel ve yenilmesi iyi olan her ağacı, ve bahçenin ortasında Hayat Ağacı'nı, ve iyilik ve kötülüğü bilme ağacını yerden bitirdi. 15: Ve Rab-Allah adamı aldı, baksın ve onu korusun diye Aden bahçeye koydu. 16: Ve Rab-Allah adama emredip dedi: Bahçenin her ağacından istediğin gibi ye. 17: Fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin. 21: Ve Rab-Allah adamın üzerine derin uyku getirdi, ve uyudu; ve onun kaburga kemiklerinden birini aldı, ve yerini etle kapattı. 22: Ve Rab-Allah adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı, ve onu adama getirdi. 23: Ve adam dedi: şimdi bu benim kemiklerimden kemik, ve etimden ettir; 25: Ve adam ve karısı, ikisi de çıplaktılar, ve utançları yoktu. 2. bap.

1: Ve Rab-Allah'ın yaptığı bütün kır hayvanlarının en hilekar olanı ylandı. Ve kadına dedi: Gerçek, Allah: Bahçenin hiçbir ağacından yemeyeceksiniz dedi mi? 2: Ve kadın yılanı dedi: Bahçenin ağaçlarının meyvasından yiyebiliriz; 3: Fakat bahçenin ortasında olan ağacın meyvası hakkında Allah: ondan yemeyin, ve ona dokunmayın ki, ölmeyesiniz dedi. 4: Ve yılan kadına dedi: katiyen ölmezsiniz; 5: Çünkü Allah bilir ki, ondan yediğiniz gün, o vakit gözleriniz açılacak, ve iyiyi ve kötüyü bilerek Allah gibi olacaksınız. 6: Ve kadın gördü ki, ağaç yemek için iyi, ve gözlere hoş, ve anlayışlı kılmak için arzu olunur bir ağaçtı; ve onun meyvasından aldı ve yedi; ve kendisiyle beraber kocasına da verdi; o da yedi. 7: İkisinin de gözleri açıldı, ve kendilerinin çıplak olduklarını bildiler; ve incir yaprakları dikip kendilerine önlükler yaptılar.” 3. bap.

Olay bu. Genelde çoğunlukça bilinmekte. Ama bilinmeyen birşey var ki, o da cennet ağacının ne olduğu... Kabalistler sırrı çözdüklerini iddia ediyorlar ve diyorlar ki bu ağaç aslında bir kavramdır ve Lilith/Samael bütünlüğünün adıdır!

Kabalistik bilgi kitapları bundan sonra iyice ilginçleşiyor. Okuyalım:

“Yılanın Havva'yı aldatması aslında onunla sevişmiş olmasıdır. Kabil böylece doğmuştur; yani Havva'nın Yılan'dan -Şeytan'dan- doğan oğludur”.

“Yılan, Havva'ya binip, içine pisliğini bıraktıktan sonra, Havva, Kaabil'i doğurdu. Bundan sonra da dünyanın tüm kötü kuşakları dünyaya indi”. Zohar 3;76b-77a.

Yine Kabala'ya donelim:

“Ve Yılan, Fahişeliğin Kadını, Havva'yı kışkırttı ve aldattı. Ve Yılan, kutsal Havva'yı aldattı. Bu yıkım geldi, çünkü ilk adam Adem, Havva ile regl kanaması varken birleşti. Ama bu pislik aslında Yılan'ın tohumlarıydı, Adem'den ewel Havva'yla sevişmiş Yılan'ın”. Bacharach, “Emeq haMelekh 23c-d.

Bu sözlerin yorumunu ise size Alan Humm ustadan yansıtmak istiyorum. Öyle açık şekilde özetlemiş ki, artık bundan sonra ben ne desem boş:

“Burada Yılan'ın aldatmasının akılsal değil, cinsel olduğunu anlıyoruz. Ve de Yılan'la sevişmesi sırasında bakire olduğunu. Yılan'ın menisi de regl kanaması olarak sembolize edilmiş. Sonunda Adem, karısı ile birleşiyor ama bu sırada Havva, Yılan'ın menisi ile kirli durumda.

Fakat burada bir sorun var: Eğer Lilith dişi ise (ki öyle olduğunu biliyoruz) ve Lilith de Yılan ise (bu da bize söylendi), Havva ile nasıl yatmış olabilir? Çünkü bu lezbiyen bir sevişme değil, Havva'ya meni dökülüyor. Bu durumun tek açıklaması ise Havva ile sevişen Yılan'ın Lilith ve Samael bütünlüğü -yani iki cinsiyetli- olduğudur”.

Tüm bu anlatılanlar gerçek olmayabilir... ama olabilir de. Gerçek olsunlar, ya da olmasınlar; bilinmesi gereken, bu bilgilerin sizlere tek bir kaynaktan yansıdığıdır: Cinselliği en büyük suç olarak görüp, sevişme sırasında çıkan enerjiyi yok etmeye çalışan kişiler olan hahamların kaynaklarından... Doğaldır ki temel gerçekler bu görüşteki kişilerin yorumlarıyla etkilenmiştir.

Bir kez de -aynı gerçekleri- farklı bir ekolün yorumlarıyla kısaca yansıttayım; museviliğe taban tabana zıt bir öğreti olan Gnostiklerin görüşlerini aktarayım.

Gnostikler 2. yüzyılda ortaya çıkmış bir dinsel-felsefi hareket. Adını “gnosis (gizli bilgi)’e sahip olanlar anlamına gelen Gnostikler sözcüğünden almış. Herkesi aralarına sokmadıkları için öğretilerin içeriği tam olarak öğrenilememiş. Daha çok kendilerini göstermek istedikleri yönleriyle tanınmışlar.

Günümüzün aydınlık ortamındaysa gerçek düşünceleri az-biraz da olsa ortaya çıkmış. Enteresan şeyler söyledikleri de kesin. Örneğin Hıristiyan ve Musevi Tanrısının asıl kötü varlık, Şeytanın ise eski ana tanrıçanın çamur atılmış hali olduğuna inanmışlar. İnsanları korkutup ondan uzaklaştırmak isteyen negatif enerji yüklü, insana düşman varlıklarca... Hani önceden söylediğim gibi cinsel enerji ortamında yaşayamayan metafizik varlıklardır bunlar. İnsan ise cinsel enerji odağı... düşman olmayıp ne yapacaklar? Eski Ana Tanrıça ise bereket ve doğum tanrıçası. Bu yüzden ritüelleri cinsellik ve içki dolu. İnançlarına göre gerçek kötü tanrı -ki insanlara sönmez bir nefreti varmış- yaratılışın başında bir üçkağıt ile kendini iyi olarak tanıtmayı başarmış Bu yüzden insanlara en mutluluk verecek özelliklere günah demiş ki, insanoğlu mutlu olamasın. Örneğin içkiye, örneğin sekse...

Gnostiklere göre Adem ve Havva -yani gerçek insan, bütün insan- güçlerinin azalması için ikiye bölündükten sonra ayrı yaşamışlar bir süre. Birbirlerini ve eski tamlıklarını bilmemişler. Cennet bahçesinde önceki bütünlük ve gerçeklerini unutmuş yaşamışlar.

(2:25: “Ve adam ve karısı, ikisi de çıplaktılar, ve utançları yoktu”).

Ama aslında iyi olan Şeytan -yani Lilith ve Samael; bir diğer deyişle dişi ve erkek içiçe olan güç- Havva'ya gerçekleri anlatmış ve onunla cinsel ilişkiye girerek eskiyi hatırlatmış. Havva da Adem'e anlatmış tabii... Ve böylece gerçeklerin anlaşılması sonucu savaş

başlamış.

(3:6 "... onun meyvasından aldı ve yedi; ve kendisiyle beraber kocasına da verdi; o da yedi. 7: ikisinin de gözleri açıldı, ve kendilerinin çıplak olduklarını bildiler; ve incir yaprakları dikip kendilerine önlükler yaptılar").

Bu gelişmeden sonra insan savaşmak üzere dünyaya inmiş; sözün özü kötülüğü yenmek savaşını kazanmak için dünyasal yaşamına başlamış. Arap boşuna "La rahate fid-dünya" dememiş.

Şimdi Gnostikleri bir kenara bırakıp yeniden Kabala'ya dönelim. Ne de olsa Kabala dokümanlarını bulup okumak daha kolay. Kabala yazarları, çok çekmiş Gnostikler gibi "Aman başıma bir şey gelir, susayım" korkusu yok! Sistem onların sistemi.

Kabala bu bağlamda bize çok çarpıcı bir bilgi veriyor. Alışılmadık, inanılmaz ve devrim yaratıcı. Aslında adı geçen bilgiyi Gnostikler söyleye söyleye dillerinde tüy bitirmişler ama dinleyen kim onları? Anlı şanlı Tevrat'çılar varken, kim takar Gnostikleri? İşin garibi bu devrim yaratacak bilgi, Kabalistler arasında da çok yaygın değil; "zülf-ü yare dokunmuş" diğer bilgiler gibi buna da sıklıkla yer vermemişler öğretilerinde. Yine de içlerinden biri konuşmuş... tüm "sonsuzluğa kadar susacaksınız" buyruklarına karşı gelmiş. Peki ne mi diyor bu bilgi? Neden mi devrim yaratıcı? Hayır, abartmadım bilgi devrim yaratıcı derken; çünkü Zohar dip kenar sözlerinde Lilith'in Havva'nın bizzat kendisi olduğunu söylüyor!

"Ne zamanki Adem'in isminin harfleri indirildi, kadın ve erkek, tam bir bütünlük içinde, birlikteydiler. Ta ki Tanrı ona derin bir uyku verip uyutana dek. Adem aşağıdaki Tapınağın yerinde yatıyordu. Ve yüce Tanrı -o kutsal olan-; dişiye ondan ayırdı". Zohar 1:34b.

Asıl devrim yaratacak kelimeler ise bundan sonra geliyor:

"Ama ben buldum ki; çok eski bir kitapta buldum ki, ilk Lilith, onunla olan, onun yarısı olan ama yardımcılığı kabul etmeyen kadındır".

"Androgynous; veya hermafrodit Adem-Lilith birlikteliği insanoğlunun ilk biçimidir. Lilith, Adem'in öteki yarısıdır, Adem bütün olabilmek için onu içermelidir". Jeffery Smith (*Lilith, Malkah ha-Shadim*).

12. Lilith'e Karşı Lilith

Lilith'in karakteri garip biçimde çelişiktir demiştim önceden. O hem çocuk katili vampirdir, hem de erkekleri deli eden fahişe...

Çelişkiler Musevilik öncesi kültürdeki kimliğinde de izlenebilir. Örneğin eski Yuna dininin Lilith'i Lamia'yı ele alalım; Lamia'yı kundaktaki çocukları kaçıtırken gösteren rölyefler çoklukla ele geçmiştir; ama bazı rölyeflerde ise Lamia bir yolcunun üzerinde ata biner gibi oturmuş şekilde -yani Hristiyanlığın yasakladığı pozisyonda- kadın üstte sevişirken görülmektedir. Yılan-kadın Ekhidna ise hatırlayacağınız gibi Typhon'un karısıdır; ama Vampirler Dişidir Gerçekte bölümünde anlattığım gibi Pontos Eukseinos'un Yunan kolonileri sakinleri, Ekhidna hakkında oldukça farklı bir efsane anlatırlar: Bu efsaneye göre, Skythia'ya gelen Herakles, at sürülerini otlamaya bırakarak uyur, uyandığı zaman atları bulamaz. Onları ararken, bir canavarla karşılaşır. Bir mağarada yaşayan Ekhidna, Herakles'e, eğer kendisiyle aşk beraberliğine razı olursa, atlarını kendisine iade edeceğini dair söz verir. Herakles bunu kabul eder ve böylece ikisinin üç çocukları olur; Agathysos, Gelonoi şehrine adını veren Gelonos ve kanlı bir soy olan Skythler (İskitler) ırkına adını

veren Skythes.

Öte yandan Sümer- Babil inancının çocuk katili Lamashtu'su bazı rölyeflerde aynı bedene sahip iki başlı bir yılan olarak gösterilir, ama yılanların başlarından biri bir yöne, diğeri başka yöne bakmakta ve sanki ortak vücudu iki ayrı yöne çekmeye çalışmaktadırlar.

Etimolojik bir araştırma da Lilith hakkında garip sonuçlara götürebilir kişiyi: Önceki sayfalarda söz ettiğim gibi Sümerce "Lil" hava demektir. Örneğin baş tanrı, fırtına tanrısı Enlil'in adı, En (Tanrı) ve Lil (hava) sözcüklerinden oluşmuştur. Lilith ile ilgili kullanılmış en eski terim olan Lilinin çoğulu ise "ruh, spirit" anlamındaki Lilitudur. Enteresan nokta ise Sümerce bazı zıt anlam taşıyan kelimelerin Lilith ismi ile olan fonetik benzerliğidir. Örneğin şehvet sözcüğünün karşılığı "Lulu"; lüks ve rahatlık anlamındaki kelime ise "Lalu'dur. Öte yandan kötülük, "Limnu" şeklinde söylenir. Yani şehvet ve kötülük... Lulu ve Limnu... İlginç değil mi?

Sümer- Babil inancında ise Ardat-Lili adı ile görülmüştür Lilith. Ardatu, evlilik çağındaki genç kız, Ardat Lili ise genç dişi spirit anlamına gelmektedir. Görevi ise erotik rüyalara neden olup, erkeklerin semenini ve gücünü almaktır.

Belit- tseri, yeraltı tanrıçası korkunç Ereshkigal'in önünde eğilen kötü güçtür.

Beletseri ise yeraltında insan aktivitelerinin kaydını tutan ve ölümden sonraki yargı gününde öğüt veren bir tanrıçadır. Ona "Çöl Kraliçesi" de denir ve Saba melikesi kimliğinde görünüp tüm Etyopya ve Arabistan'a tek tanrılı dini götüren kadındır.

Belili, eski Ana Tanrıça'nın oğlu Tammuz -diğer bir kültürdeki adıyla Dumuzi'nin- kızkardeşidir. Ningishzida'nın karısıdır ve diğeri adı "her zaman ağlayan"dır. Belki de bu nedenle araştırmacılar onu Niobe ile eş tutarlar. Niobe'yi bir sonraki bölüm olan Fahişe Ana'da anlatacağım.

Mylitta adıyla -Babil ve Asur'a yansımış şekli ile- verimlilik ve çocuk doğumu tanrıçasıdır.

Belet-lli olarak ise Sümer'de rahim tanrıçası olarak saygı görür.

Neden birbirine zıt özellikler taşıyor Lilith? Ama her kültürde aynı zıt özellikleri? Hiçbir zaman -diyelim- çalışkan ve tembel; ya da cesur ve korkak gibi nitelikler değil? Zıtlık daima cinsellik+ kötülük ile sınırlanmış.

Her zaman değil! Ana tanrıça "göğün kutsal fahişesi" lakabı ve İnanna adı ile anıldığı dönemde yine ana tanrıçanın kendine zıt özellikler taşıyan bir kız kardeşi vardı. Ama o zamanlar henüz cinsellik karalanıp "suç" olarak ilan edilmediği için İnanna'nın kız kardeşi Ereškigal iyiliği, erdemi veya temizliği değil; ölümü ve acıyı yönetmekteydi! Yer altında yaşardı... korkunçtu Ereškigal... Kimse onu sevmez, kimse tapmazdı.

Yine Kabalaya göz atarsak, bu ikiliğin nedenini çözenin Kabala içinde de mümkün olduğunu görürüz, çünkü Kabala adı geçen zıtlığın nedenini -yine kıyı bucak da olsa- açıklamaktadır.

Moses Cordovero, Pardes Rimmonim 186d.

"Eskiler iddia ettiler ki iki tane Lilith vardır. Büyük ve Küçük. Büyük olan Samael'in karısıdır, fahişe olan odur; küçük olan ise Ashmodai'nin karısıdır".

"Tüm demonların büyük kralı Samael, Büyük Lilith ile; demonların kralı Asmodai ise Küçük Lilith ile sevişmiştir" R. Ya'aqov and R. Yitzhaq.

Böylece androgynous olanın; yani Samael ile bütün doğanın; ve de Havva'nın benzeri

yapı taşıyanın “Büyük Lilith” adını aldığını görmüş olduk. Hemen ekleyeyim ki seksi yapısı nedeniyle fahişe olarak anılan da o.

Kabala Büyük Lilith’in erkekleri baştan çıkaran Lilith olduğunu itiraf ediyor kendi ağzıyla. Peki o zaman neden biz de vampirlik ve çocuk katiliğinin Küçük Lilith’in işi olduğunu düşünmeyelim? Büyük Lilith cinsel enerji ile beslenen bir ortamın varlığı ise, diğerine de çocuk canı ile beslenen bir ortamın varlığı olmak kalır. Yani vampir tanrılar ortamının.

Aslında bu düşünce de eski yazılarda -asla doğrudan itiraf edilmese de- dolaylı olarak kabullenilen bir gerçektir; çünkü Kabala’ya göre bu iki Lilith birbirine ölümcül düşmandır:

“Ve onlar savaştılar; Küçük Lilith ile Büyük Lilith arasında savaş”. R. Ya’aqov and R. Yitzhaq.

“Yargı günü geldiğinde çöle savaş durumunda çıkacaklar ve o acı çığlıklar atacak, çünkü çığlık atma prensesidir. Ve onlar kutsal yargı günü karşılaştıklarında çölde çarpışacaklar; her ikisi de çabalayacak, ta ki sesleri göğün en yükseğine ulaşana dek, ve toprak feryatlarından titreyecek”. Moses Cordovero, Pardes Rimmonim 186d.

İÖ. 6 veya 7. yüzyıl olarak tarihlendirilen -ve türünün tek örneği olan- bir plaka sanırım bu “iki ayrı Lilith” düşünceleri doğrulamakta. Kuzey Suriye, Arslan Tash’da bulunan bu kabartmanın koruyucu bir tılsım olduğuna inanmakta arkeologlar... yeni doğan bir bebeği korumayı hedefleyen bir tılsım. Ve de içinde Lili kelimeleri geçmekte.

Tılsımın tek yanında adı çözülememiş bir tanrı var. Elinde bir asa ile yürümekte. Diğer yandaki şekiller ve yazı ise çok ilginç: Kabartmada birbirinin üzerinde iki yaratık görülmekte; altta kadın-kurt karışımı bir varlık, bir çocuğu yemekte. Bunun üzerinde ise sfenks’e benzeyen bir kadın, sanki altındaki yaratığı kontrol etmeye çalışmakta.

Yazılar da -üzerinde biraz düşünülecek olursa- çok şey açıklıyor.

Sfenksin üzerindeki yazı şöyle:

“Ey karanlık odadaki uçan demones;

Hemen yola çık, ey Lili!

(Rosenthal’ın tercümesine göre “tekrar tekrar yola çık”)

Dişi kurtun üzerindeyse şunlar yazıyor:

Ey, hırsız dişi katil,

Defol git!

Tılsımın çevresi boyunca da yazılar yer almakta ama bunun hamile kadına hitaben yazıldığı sanılıyor:

“Rahmi açılacak ve doğum yapacak!

Güneş yükselirken, doğum sancısı çekecek ve doğum yapacak!”

Görüldüğü gibi tılsımda anne ve bebeği ilgilendiren iki varlık var; katil dişi kurt ve koruyucu sfenks. Yani yine ikilik. Bu arada Mısırlı sfenksin sanıldığı gibi piramitlerle yaşıt - ortalama 5000 yıllık- olmayıp, çok daha eskiden kalma olduğunu Boston üniversitesi jeologlarından Robert M. Schoch ortaya atmış bulunmakta. Bu savın tartışmaya açtığı soru ise şu: İÖ. 5000 öncesindeki ilkel insanlar bu eseri nasıl yaptı? Bu konuda tüm bilim adamları her nasılsa aynı noktada uzlaşıyor ve böyle bir şeyin gerçek olamayacağını kabul ediyorlar. R. M. Schoch’un teorisi eğer kanıtlanabilirse, o devirlerde bizlerin bilmediği uygar toplumların yaşadığı gerçeği ortaya çıkmış olacak ve tüm tarih kitapları baştan yazılmak zorunda kalacak!

Bu minik nottan sonra yine konumuza dönelim: Peki bu varlıklardan her ikisi de Lilith ise -daha doğrusu Büyük ve Küçük Lilith ise- işler biraz daha çatallaşüyor... Şimdiye dek Büyüğün fahişeliğini, yok efendim erkek düşkünlüğünü, semen avcılığını öğrendik. Peki insan sormaz mı “bu bebek koruyuculuğu ne iş?” diye.

Önümüzdeki bölümde biraz da Lilith’in bebek sevgisine ve anneliğine değinelim ve bakalım fahişe-anne nasıl oluyor?

13. Fahişe Ana

Lilith’in ismi çok... Sadece ismi mi? Tezahürü de... Her kültürde farklı farklı görünmüş... gibi geliyor insana. Oysa hiç de değil. Sadece iki kimlik olarak çıkıyor karşımıza; fakat yıkıcı kimlik ön planda, olumlusu ise -nedense- gölgede olduğundan Lilith daima kötü olarak tanınmış.

Örneğin eski Yunan dininde Lilith, çocuk hırsız Lamia ve yılan-kadın Ekhidna’dan başka Eileithya veya Llithya olarak tanınıyor. Belki şaşacaksınız ama Eileithya da, Llithya da doğum tanrıçası!

Öte yandan Ekhidna da bir ana; her ne kadar canavarlar doğurduğu söylense bile öyle üretken bir ana ki, yeryüzündeki tüm canavarları onun doğurduğu söyleniyor. Önceden de söylediğim gibi çocuklarının biri ise tanıdık: Mısır’daki Sfenks! (Hesiodod Theogonia: 326; Apollodoros Bibliothek: II, 5,8; Sophokles Kral Oidiphus: 391; Diodoros Sicilicus: IV, 63; Pausanias: IX, 26,2). Bazı kaynaklarda Orthros’tan, bazılarında ise Typhon’dan olan çocuğu. Geçen bölümde, Arslan Tash’da bulunan tılsımda çocuğu kurt- kadına karşı koruyan Lili adlı sfenksi ve verdiğim kısa bilgiyi de hatırlayın. Demek ki Ekhidna her zaman bildik canavarları değil, çocuk koruyucusu olan alışılmadık bir canavar da doğurmuş!

Lilith’in Mezopotamya’daki görünümünün adı Belit-ili. Şu işe bakın ki Belit-ili de çocuk doğumunu yöneten bir ana tanrıça. En önemlisi de adının anlamı “Tanrıların Hanımı”.

Kabala bile –“bile” dediğim için kusuruma bakmasınlar- Lilith’in tüm çocuklarla ilişkili olduğunu kabul etmiştir. Ama tabii her zamanki gibi üzerine kara çalınmış hikayelerle. “Tabir caizse” böylesine korkmuşlar Lilith’den Tevrat’çılar.

“Lilith doğduktan sonra hemen “küçük yüzlere” doğru gitti (küçük yüzlerin doğmamış bebeklerin ruhları olduğu sanılıyor). Kendini onlara yapıştırmayı, onların şekline girmeyi ve onlardan ayrılmamayı istedi. Ama kutsal olan -o çok kutsansın ki- onu onlardan ayırdı ve aşağılara yerleştirdi.

.....

Sonra kutsal olan -o çok kutsansın ki- Lilith’i denizin derinliklerinden çıkarttı (denizin ne anlama geldiğini de bir sonraki bölümde anlatacağım) ve tüm çocuklar üzerinde güç verdi, kim-ki babasının günahı yüzünden cezalandırılmaya mahkumdur”. Sevgili Yahweh’imiz (Tevrat tanrısı) babasının yüzünden çocukları cezalandırmayı pek sever zaten. Çıkış 20:5 “... babalar günahını çocuklar üzerinde, üçüncü nesil üzerinde ve dördüncü nesil üzerinde arayan... kıskanç bir tanrıyım”). Zohar 1:19b.

“Lilith çocuklarla ilişkili, tamam, ama belki de onları öldürmek için?” diyeceksiniz, biliyorum. Ama karar vermekte acele etmeyin, çünkü Lilith’in çocukları sevdiği üzerine bazı bilgiler de bulunmakta!

Eski musevilerin bir inancı varmış; bir çocuk uyurken gülerse Lilith’in onun yanına geldiği

ve bebeği okşadığına inanılmış. Bilmem bebeklerin kimilerinden daha akıllı olduğunu söyleyebilir miyiz? Ama çocuk aklına uymayan ebeveynler, bu durum karşısında hemen hahamların laflarını hatırlar ve Lilith'i kovmak için çocuğun burnuna vuruverirlermiş (Alan G. Hefner ve Christeos Pir).

“Ve işte bir bebeğin uykuda gülmesinin sırrı budur, çünkü Lilith onunla oynuyor demektir. Ve ben işittim ki bir bebek Sabbath gecesi (Ibranilerin kutsal bir günü) veya ay büyürkenki gecelerden birinde de gülerse; annesi veya babası veya onu gören biri burnuna vurup demelidir ki: -Git buradan, sen lanetli olan, burada duracak yerin yok senin-”. 78 Bacharach, ‘Emeq haMelekh, 84c.

Çocukları sevmesinin gerisinde kendinin de bir ana olmasının etkisi olabilir mi? Sanırım evet, çünkü hatırlayacak olursanız Lilith doğurgan bir anadır da:

“Ve dişilerin en altındaki dişi. O tüm demonların anası Lilith'dir”. Zohar 2:267b.

Zaten Lilith ana olmasının ötesinde çocuklarını kaybetmiş bir anadır da. (Burada bir kez daha Kerameti Kendinden Menkul bir Kitap adlı bölümde sözünü ettiğim Alphabeth Ben Sira'daki öyküyü okumanızı öneririm. Ayrıca çocuklarını kaybetme teması Zohar da geçmişti:

“Haham bar bar Hana dedi ki: -Bir keresinde Lilith'in oğlu Hormin'i görmüştüm, Mahoza savaş alanında koşuyordu. şeytanların meclis bunu duyunca, kendini gösterdiği için onu öldürdüler”; b. Bava Bathra 73a-b.

Lamia'nın da çocuklarını namuslu Hera'ya kurban verdiğini anımsayın.

Belki de Lilith bu yüzden insanların çocuklarını sevmeye beşiklerinin başına gelmektedir -ya da gelmeye çalışmakta- çünkü Alphabeth Ben Sira'da, Lilith'in, Adem'den kaçmasının cezasını her gün 100 çocuğunun öldürölmesi olarak göreceğini öğrenmiştik. Peki, demonlar doğuran Lilith değilse, kim çocuk katilidir burada?

Gariptir ki Lilith ile -Lilith'in her gün 100 çocuğunu öldürecek olan üç kutsal melek- Sni, Snsvni ve Smnglof arasındaki olayı anlatan mite (hatırlamak için Lilith'in -Kerameti Kendinden Menkul Bir Kitap- adlı 2. bölüme göz atın) çok benzeyen bir diğer mit eski Yunan dininde de bulunmaktadır. Bu kez olayın canavar kadın kahramanı demones Gello; üç kutsal erkek ise Sinisius, Sinies ve Sinodorus adlı kutsal kişizadelerdir. Öyküyü bize ünlü antik çağ ozanı Sappho anlatıyor; oysa ilginçtir ki, bir başka yazısında da tanıdıklarından birini tanımlarken “çocukları Gello'dan bile fazla sever” diyor. Oysa Gello öyküde yine iğrenç bir çocuk hırsızı görünümünde.

Gello'nun pedofiliyak olduğunu da öne sürüyor Sappho. Çocukları cinsel yönden uyardığını yani... Yoksa dolaylı olarak cinsel enerjiyi bebeklikten bilinç altında uyandırdığını mı?

İşte burası çok önemli; çünkü eğer Lilith Gello ise -ki böyle olduğunu az sonra göreceksiniz- Lilith'in de çocukların yanına sadece “bıcı bıcı” yapmak için değil, basbayağı cinsel yönden uyandırmak için yaklaştığını öne sürebiliriz. Bir diğer deyişle insanoğluna daha yaşamının en başındayken belli enerjileri tanıttığını...

Cinsel enerjinin yoğun olduğu ortamda var olamayan bir diğer enerjiyi düşünün; o ne yapacak? Doğal olarak cinsel enerjiyi yayan gücün önünü kesmeye çalışacak. Lilith'i çocuklardan uzak tutmak için insanların gözünü akıl almaz hikayelerle korkutacak. Zaten araştırmacı Alejandro Arturo Gonzalez Terrizia, Gello'yu şu sözlerle özetlemektedir:

“Gerçekte Gello, Lesbos adasında yaşayan, çocukları çok sevse de anne olamadan ölmüş bir hanımdır. Halk inanışlarına göre bazı geceler büyütemediği çocukların yanına gelip onları karanlıkta kollarına alır”.

Gello’yu kısaca tanıdıktan sonra öyküye geçelim:

“İmparator Trajan zamanında Meletine adında bir kadın yaşardı. Altı çocuğu kötü ve pis Gylu tarafından çalınmıştı. Yedinci defa hamile kaldığında kendini bir kuleye kapatıp doğumu beklemeye koyuldu. O günlerde Meletine’in kardeşleri olan aziz Sinius, Sines ve Sinodorus onu ziyarete geldiler. Kadın kapıyı açınca kötü Gylu içeri fare şeklinde girip yedinci çocuğu da çaldı. Azizler fena halde üzüldüler bu duruma, tüm güçleri ile Tanrıya yakardılar. Tanrı da bir melek yollayıp Gylu’yu “Lybanum”a kadar kovalattı. Melekleri gören Gylu da kendini denize attı (Lilith’i de Kızıl Deniz’de yakaladıklarını anımsayın). Ama melekler Gylu’yu yakalayıp işkence ettiler ve yedinci çocuğu geri vermesini emrettiler”.

Öykü böylece sürüyor ama sonunda melekler çocuğu alıyorlar. Öykünün sonundaki Gylu’nun sözleri ise çok aşına...

“Ey azizler, beni taşlamayın, güneşin dairesi ve ayın boynuzları adına yemin ederim ki, neredeki sizin adlarınız yazılıdır, ama benim oniki buçuk adım, ben o eve yaklaşmayacak, 3000 mil öteye kaçacağım”.

Bu arada, o unutulmuş eski ana tanrıçanın kutsal sayısının da “13” olduğunu belirteyim! Ne tuhaf... bu da en uğursuz sayı diye tanınır. Hele ayın 13’ü Cuma’ya gelirse... Az mı film vardır “13. Cuma” diye. Şimdi hatırladım; Cuma da tanrıçanın günü diye tanınırdı eskilerde. Bilmem Cuma gününün astrolojide mutluluk ve güzellik planeti Venüs’ün günü olduğunu söylememe gerek var mı?

Ah o Tevrat’çılar... Ah o İncil’ciler... Ah o eski Yunan dini izleyicileri; Theogonia’cılar...

Neler neler yaptılar cinselliği yok etmek, ya da cinsel enerjinin yaygın bulunduğu ortamlarda nötralize olan/yok olan bir diğer enerjiyi güçlendirmek için. Katolik papazlarını bu dünyada aseksüel yaşatmaya dek... Oysa söylemeden geçemeyeceğim; dinimizde -usturuplu olmak kaydıyla- cinsellik yasaklanmadığı gibi teşvik bile edilir. Peygamberimizin az mı hadisi vardır seks ve sevişme üzerine.

Lilith’in başına gelen çocuklarının “temize havale edilme işlemi” önceden de tekrarlandı Zeus’cular arasında. Kim miydi o zamanki ki kurban? Niobe, Hekabe ve daha kim bilir bilmediğim, hatırlayamadığım kimler? Zaten Lamia da çoğu bilgine göre Libyalı değil, Lidya’lıdır. Anadoludaki anaerkil Lidya için söylenecek ne çok şey var bilerseniz. Yılan-kadın Ekhidna’nın da Kilikya’lı -yine Anadolulu- olduğunu da duyunca artık eminim şaşırmayacaksınız.

Niobe ve Hekabe’nin kimliğini bilgin Azra Erhat’dan dinleyerek bu bölümü kapatalım:

“Niobe, babası Tantalos ve kardeşi Pelops gibi Anadolu’ya özgü efsanelik bir tiptir. Bu üç kişinin efsanesi de Anadolu’da kaynak bulur, oradan Yunanistan’a yayılır ve yerli Yunan efsanesi gibi gösterilir.

Niobe, babası Tantalos’un kral olduğu Sipylos (Manisa) dağının yöresinde doğmuş ve yaşamaktadır. Ama efsaneye göre Niobe, Thebai kralı Amphion’la evlenmiş ve ondan birçok çocukları olmuştur. Dramı da çok çocukları olmasından ileri gelir”

Homeros, *İlyada* XXIV, 603 vd.:

*Güzel saçlı Niobe,
Oysa on iki çocuğu ölmüştü sarayında,
Altı kızı, ergen altı oğlu.
Apollon öfkelenmişti Niobe'ye,
Öldürmüştü oğullarını gümüş yay ile,
Kızlarını da okçu Artemis öldürmüştü,
Niobe güzel yanaklı Leto ile bir tutuyordu kendisini,
Diyordu Leto iki çocuk doğurdu, bense bir düzine.
İki kişi, Apollon'la Artemis, öldürdü hepsini.
Ölüler yatıp kaldılar kanlar içinde,
Kimsecikler yoktu onları gömecek,
Herkesi taşa çevirmişti Zeus.
Göklü tanrılar gömdü ölüleri onuncu günü,
İşte o gün yemek geldi Niobe'nin aklına,
Göz yaşı dökmekten yorgun düşmüştü.
Bugün Sipylos kayalarında ıssız doruklarında,
Akheloos ırmağı kıyısında oynaşan su perilerinin
Yatakları var derler ya, işte oralarda,
Tanrı buyruğuyla taş olmuştur Niobe,
Yüreğine sindirir durur acılarını”*

Yine Erhat'a dönelim:

“Bugün de Manisa'da kadın yüzü biçiminde bir kaya vardır, göz yerindeki oyuklarından su sızar; ağlar durur yaşlı ana yitirdiği bunca çocuklarına. Ama birkaç kilometre ötede, Sipylos dağının yamaçlarında, çalılıklar arasında başka bir kaya, Ana Tanrıça Kybele'nin anıtı vardır Manisa'da. Kybele anadır; Niobe Anadır; analıkta her ölümlüden üstün olduğunu açığa vuran Leto. Bunlar hep aynı inanç ve efsane zincirinin halkalarıdır. Niobe kayasının biraz ötesinde Mesir bayramı kutlanır bugün de Manisa'da, bir bahar ve bereket bayramıdır bu, camiden aşağı halka atılan kutsal macunlar kısırlığı önler, doğurganlığı kamçılarmış.

.....

Anadolulu Ana Tanrıça kültü anaerkil bir toplum düzenine dayanır, üretilen varlığın babası aranmaz, üretme önemlidir ve anaç varlık taşır çocuğun yaşamı boyunca sorumluluğunu ve gururunu.”

İşte Niobe bu...

Şimdi onu birde Ovidius'tan dinleyelim

Ovidius, *Dönüşümler*, VI, 300:

“En genci kalmış birçok kızından, onu isterim diye, bağırılmış; ölmüş uğruna yalvarıp yakardığı kızı da. Birçok oğlu, kocası, kızı gittikten (öldükten) sonra yapayanlız kalmış ortada Niobe! Onu da acı uyuşturmuş, kıpırdatamıyor artık saçlarını esen yeller, kansız yüzü renksiz, gözleri de oynamaz olmuş üzüntüden. Candan iz kalmamış, kaskatı kesilmiş dili damağında, kan dolaşmaz artık damarlarında. Ne boynu bükülüyor, ne kolları deviniyor, ne ayağı yürüyebiliyor, taşa dönüşmüş bağırsakları bile. Korkunç bir kasırga kavrayıp götürmüş onu yurduna. Orada, bir dağın doruğunda durur ıslak, bugün bile gözyaşı döker

orada bu mermer”.

Hekabe ise yine anaerkil Anadolu krallıklarından Truva kralı Priamos'un karısıdır. Priamos onu ondokuz çocuğunun anası olarak tanıtır.

İlliada XXVI, 492

*“Oysa benim bahtım ne kadar kara,
Yiğit oğullar yetiştirdim yaygın Troya’da,
Ama kalmadı bana onların hiç biri.
Geldiği gün Akhaoğulları buraya
Oğullarım vardı benim elli tane,
On dokuzu bir ana karnından doğurmuştu,
Ötekileri saray kadınları vermişti bana”.*

Azra Erhat:

“Hekabe çocuklarını bir bir yitirdikten, korkunç yıkım ve işkencelerine tanık olduktan sonra, gözü dönmüş, köpek gibi kudurup saldıran anaç varlığın simgesi olmuştur, Kimi efsanelerde onun evlat acısına dayanamayarak gece, gündüz uluyan bir dişi köpek haline dönüştüğü de ileri sürülür”.

Zaten bu Ana Tanrıça tapınıcısı -Anadolulu- kadınlar çok çekmiş Zeus'culardan. Bir örnek de Arakne. Lidya'lı Arakhne... Genç kızların seks yaşamlarına fahişelikle başlamalarının doğal sayıldığı; bu “sanat” ile topladıkları parayla çeyiz düzdükleri; kraliçelerinden Omphale'nin Herkül'ü bile yanında seks kölesi olarak tuttuğu; krallığın babadan oğula değil, kraliçenin evlendiği erkeğe geçtiği (anaerkil); tarihe yakıp yıkmalarından çok “özgür” yaşamlarıyla geçmiş olan ve yakıp yıkıcı Persler elinde yıkılan Lidya'lı! Güzel bir kızmış Arakne; -güya- “dokumacılıkta benim üstüme hiçbir tanrıça bile yok” dediği için Athena tarafından örümceğe çevrilmiş. Psikolojideki örümcek korkusu “arach-nophobia”ya isim annesi olmuş zavallı.

Yalnız kadınlar mı? Arakhne'nin kardeşi Phalanx da erkekegemen tanrıların hışmından kurtulamamış. Bir “rivayete” göre kız kardeşine aşık olup onunla seviştiği için... bir diğer inanışa göreyse tanrılardan çok daha iyi silah yaptığı için...

Niobe'nin babası Tantalos, kendine özel “dizayn” edilmiş bir işkenceye uğratılmış. Günümüzde bile kişiyi canından bezdiren durumlar için kullanılan “Tantalos işkencesi” sözcüğü buradan doğmuş.

Yine anaerkil krallıklardan Truva'lı Ganymedes de kötü bir “akıbeta” uğramış. Zeus onu kaçırıp “oğlanı” yapmış.

Son Truva veliahtı Triolos ise Truva katili -pardon- kahramanı Akhilleus tarafından tecavüze uğramış.

Niobe'nin erkek kardeşi Pelops da Zeus'un kardeşi Poseidon tarafından kaçırılıp, “kötü emellerine” alet olmuş.

Marsyas adlı satir (satirin keçi ayaklı seks düşkünü Anadolu tanrısı olduğunu önceden anlatmıştım) Apollon'dan güzel kaval çaldığı için derisi yüzülmüş...

Örnek öyle çok ki Yunan dininde. Kurbanlar genelde (ana, annelik dolu) Anadolulu ve Anatanrıça dinine inanmış kişiler! Gerçekte böylelikle anlatılan erkekegemen tek tanrılı dinlerin yavaş yavaş yayılarak paganizmi yok etmeye koyulmaları.

Son olarak belirteyim ki, Diodors, Bibliotheke XX 41, 3-6'da Lilith ile eştutulan Lamia'nın

güzeller güzeli Libya veya Lidya kraliçesi değil; Frigya kraliçesi olduğunu yazar. Frigya ise Anadolu'da Afyon-Karahisar bölgesinde kurulmuş çok önemli bir krallıktır. Anaerkil bir krallık... Ana tanrıçaya tapan ve ona -dünyaca tanınan- Kibele ismini veren krallık... İnsanlık tarihinin en ünlü anatanrıça tapınıcıları... Ve hemen belirteyim ki Niobe, Tantalos, Pelops ve Marsya da Frigya'lıdır!

14. Dügümler Çözülürken

Lilith ile ilgili tarafsız olabilmek -en azından hakça davranabilmek için- söylenmesi gereken herşeyi, tanıtılması gereken her kaynağı sizlere sundum. Şimdi biraz da kendi inançlarımızdan söz edelim izniniz olursa.

Önce kadın diyelim... Günahın odağı kadın... Yani kimilerine göre!.. Ya da cinselliğin kaynağı kadın. Neler de çektik bazılarının ellerinden. Günahkar dediler, cadı dediler, fahişe dediler. Yetmedi... Yeri geldi Şeytan da dediler. Nasıl mı? Meraklanmayın... artık anlatacağım her şeyi.

Denizden başlayayım derseniz. Tevrat'ta her kötülüğün odağı olarak görülen denizden... Şeytanların, kötülük prenslerinin -hatta anlattığım gibi- Lilith'in yurdu denizden.

Sonra da saçtan, kadın saçlarından söz açalım. Günümüzde hâlâ kapatılıp kapatılmaması gerektiği konusunda uzlaşamayan kadın saçlarından.

Ardından bunları bir sonuca bağlayalım; görelim bakalım neymiş koca plan, nasıl işlemekteymiş... Ürkelim biraz da belki... Önce Gnostiklerden başlayalım anlatımıza. Şu günahkar gnostiklerin kaynaklarındaki bir bilgiden:

"Lilith'in Kızıl denize kaçması eski İbrani inancında suyun demon'ları cezbedtiği düşüncesine dayanır". The Gnosis Archive, Gnostic Studies, Christeos Pir.

Birde Kabala'ya doğru göz atalım:

"Lilith'i besleyen sudur ve etkisini güney rüzgarı yayar". Zohar 1:34 a.

"... bunu (Havva İle Adem'i) gören Lilith kaçtı. O şimdi denizdedir, hâlâ oradan dünyanın oğullarına zarar vermeye uğraşıyordur. Zohar 3:19.

"Fakat cennetin kapıcıları onu içeri bırakmadılar. Ve kutsal olan -ki kutsansın- onu azarladı ve denizin derinliklerine attı; o oraya mekan kurdu, ta ki Adem ve karısı günahı işleyene dek". Zohar 1:19b.

Şimdi de bir erkeğin karısı ile sevişmeden önce, Lilith'den korunmak için okuması gereken duayı anımsayalım:

.....

"Git, git! Deniz köpürüyor, dalgalar seni çağırıyor.

Ben Tanrıya yaptım, kendimi Kral'ın kutsallığına sardım".

Ünlü araştırmacılar Robert Graves ve Raphael Patai "*Hebrew Myths*" adlı kitaplarında Lilith'in denizdeki mekanını da detaylandırmaktadırlar: "Lilith, Zmargad adlı su altındaki şehirde, akuamarin'den (aqua:su; marin:deniz) yapılmış sarayında yaşar. Saba melikesine karşı, Lilith de bu şehrin kraliçesidir".

Vay vay vay... Yine geldik... neye mi geldik? Neye gelmedik ki? Saba melikesine geldiğimizden mi söz edeyim, yoksa yine iki ayrı Lilith ile karşılaştığımızdan mı?

Önceki sayfalarda birbirine düşman iki Lilith olduğunu gördük. Birbirine bakışumlu

konumda... Büyük ve küçük... İlk bölümde ise Saba melikesinin Lilith olduğunu da okuduk. Evet, Saba melikesi Lilith; doğru; ama bir Lilith! İkinci Lilith ise başka. Peki bunlardan hangisi Büyük Lilith dersiniz? Yani hangisi fahişe olan Lilith? Tabii ki hangisi su ve denizle ilgili ise o, çünkü su ve deniz günah demek. Sudaki sarayında, Saba melikesine karşı yaşayanın kötü sayıldığına göre, iyisi Saba olmalı. Zaten onun Yahudiliği yaymaya istekli bir kadın olduğunu hatırlıyorum, ya siz? Ve tabii daha başka özelliklerini de!

Lilith'den başka, Lilith ile ilgili olan diğer varlıklar da denizle ilgilidir. Örneğin eski Yunan dininin temel bilgiler kitabının yazarı -kimine göre peygamberi olan- Hesiodos'a (Sabahattin Eyüboğlu Theogonia önsözünde ondan söyle söz eder: "Hesiodos peygamber- ozan işlevini görmektedir") bakılırsa, Ekhidna (önceden anlattığım gibi Lilith'in Grek versiyonu), Denizin Dalgaları (Pontos) ile Yer (Gaia)'in çocukları olan Keto'yla Phorkys'in kızıdır.

Üç azizden kaçmaya çalışan çocuk katili Gylu, kurtulmak için kendini denize atar.

Diğer yandan Naamah da denizde oturur:

"Bir dişi çıktı ondan (Kabil'in ruhundan) ve yaratıklar onun ardınca sürüklendiler, adı Naamah idi. Ve o Naamah -ki bu gün bile vardır- ikamet ettiği yer Yüce deniz'dir. Ve oradan gelir, insanın oğullarıyla düşüp kalkar, onlarla rüyalarında kızışır, erkeğin arzusu neyse ona yapışır ve ona arzu duyar." Zohar 3:76b-77a.

Genelde kötülük hep deniz ile bir tutulmuş, örneğin Tevrat'ta bir canavar daha var. Rahab. Tanrının bu düşmanı da denizden çıkıyor, üstelik de bir yılan:

"12: (Rab) Kuvvetiyle denizi fetheder. Ve anlayışı ile Rahabı delip geçer. 13: Onun ruhu ile gökler süsler, kaçan yılanı onun eli deldi". Eyüp 26:12.

Tevrat'ın "Today's English Version" adlı baskısı bu ayet için "denizin, tanrıya karşı savaş açtığına dair eski bir hikaye vardır" şeklinde bir açıklama yapmış.

Richard Cavendish, *Powers of Evil* adlı kitabında düşen meleklerin denize düştüğünü yazmıştır. İsa ise havarilerine balıkçılar der (balığın denizde yaşadığını, balıkçının da balığı yakalayıp öldürdüğünü anımsayın). *Tevrat*'ta ise Tanrı'nın denizle kavgası olduğu açıkça belirtilmiştir:

"Sen denizi, kuvvetli sular yığınınını atlarıyla çiğnedin" Habakkuk 3:15.

"8:Yahut denizi kapılarla kim kapadı?"

11; Buraya kadar geleceksin ve öteye geçmeyeceksin,

Mağrur dalgaların burada duracak" Eyub 38:8/11.

Tüm bu saydıklarına ek olarak artık "yakinen" tanıdığımız Lilith'in kocası Samael de denizden çıkmış bir canavardır.

"Biz bulduk ki, Samael ve kötü Lilith birbirine akar. Ve bu sır hakkında yazılmıştır ki: -O gün Rab Levyatan'ı, tez kaçan o yılanı; ve Levyatanı, dolambaç giden o yılanı; çetin ve iri ve zorlu kılıcı ile yoklayacak; ve denizde olan canavarı öldürecek- İşaya 27:1" Moses Cordovero, Pardes Rimmonim 186d.

Bu bilgi ile hem Samael ve Lilith'in Levyatan adlı *Tevrat*'ın korkunç canavarı olduğu açıklanmış olmaktadır; hem de her ikisinin denizden çıktığını. Ayrıca aynı bilgi Zohar I 34a'da da yazmakta. Zaten Levyatan genelde Tanrıya isyan etmiş bir deniz prensi olarak tanınır.

Bu bağlamda biraz daha enteresan gerçeklere geçelim... örneğin Samael'in tanrı tarafından cinsel organının kesildiği gibi!

“Tanrı erkeği keserek dışısını soğuttu. Bu nedenle dışı erkekler ile zina yapmaktan kızıştı”. Bacharach, Emeq haMelekh, 84b, 84c, 84d,

“O hadım edildi ki, engereğin yumurtaları dünyaya yayılmasın” Bacharach, Emeq haMelekh, 140b,

Buraya kadar anlattığım garip tiplere ek olarak birçok eski uygarlığın mitlerinde her zaman bir Ejder vardır. Önceki bölümlerden hatırlayacağınız gibi ejder birçok mitolojide Tanrıya karşı olan güçtür. Bakın Kabala nasıl anlatıyor ejderi:

“Bu nedenle o çifttir: Tez kaçan Samael’e, dolambaç giden ise Lilith’e tekabül eder. Yukarıda olan canavar Kör Ejder’dir, ki bu Samael ve Lilith arasında sağdıçtır, ve adı da Tanin’iveri Kör Ejder’dir. Ve o kör bir ejdere benzer. Ve o Samael ve Lilith arasındaki birleşmeyi sağlayandır. Bir bütün olarak yaratılmıştır, dünyayı bir dakikada yok edebilir”. Moses Cordovero, Pardes Rimmonim 186d.

Demek ki Samael hadım edilmiş ki Lilith ile birleşip dünyayı canavarlarla doldurmasın. Onları birleştiren İse Kör Ejder.

Kabala’da bir detay daha var, o da Kör Ejderin de hadım edildiği:

“Ve Kör Ejder hadım edildi ki dölleyemesin, tohumu dünyayı yok edemesin”. Bacharach, Emeq haMelekh, 121b.

Şimdi kiminizin “Kim ya bu Kör Ejder?” dediğini duyar gibi oluyorum. Cevabım ise kısa ve öz: Bilmiyorum. Ama bildiğim eski mitolojisinde de hadım edilmiş iki tanrının daha olduğudur. Hem de ikisi de kötülük ile ilintili görülmüş tanrılardır bunlar.

Öncelikle Mısır baştanrısı Osiris’in İsis’den olma oğlu Horus, daha önce babasını öldürmüş olan Seth’in cinsel organını kesmiştir. Horus kimi zaman İsa ile; Seth ise her zaman Şeytanla eş tutulan güçtür.

Cinsel organını kaybetmiş ikinci tanrı ise Yunan mitolojisinin Uranüs’ü -yani yıldızlı gök’tür-. Onu daha yakından tanımak için eski Yunan dininin kutsal kitabı sayılabilecek olan Theogonia’ya bakalım:

Hesiodos, Theogonia

“Böylesine korkunçtu Gaia (toprak) ve Uranos (gök)’un oğulları.

Babaları ilk günden iğrenmişti onlardan

Doğardoğmaz gün ışığına çıkaracak yerde

Toprağın bağına saklamıştı onları

Ve Uranos sürdürürken bu korkunç oyunu

Koca toprak inim inim inliyordu zorundan.

Kurnazca bir düzen kuruyor o zaman

.....

Kışkırtıyor oğullarını kızgın yüreği ile

“Benden ve bir azılı varlıktan doğan oğullarım

Suçlu bir babanın cezasını verelim.

.....

Böyle dedi korktu herkes tek ses çıkmadı

Yalnız ard düşünceli koca Kronos:

.....

Anne ben göreceğim bu işi sözüm söz

*Böyle dedi ve koca toprak için için sevindi.
Sakladı onu pusuya yatırdı
Bir tırpan verdi eline keskin dişli.*

.....
*Koca Uranos geldi geceye
İndi yere arzudan yanıp tutuşarak*

.....
Ama pusuda bekleyen oğlu

.....
*Koskoca, upuzun sivri dişli tırpanla
Bir anda kesti babasının hayalarını”*

Zavallı Uranos, oğlunun gadrine uğramış anlayacaksınız.

Bundan sonra Theogonia bize kopuk cinsel organın bile nelere kaadir olduğunu anlatıyor; çünkü organın bir kısmı toprağa, diğer kısmı ise denize düşüyor ve bu parçalardan bazı tanrıçalar doğuyor. Ama enteresan olan o ki Kronos sağ ve sol eli ile iki ayrı şey kesip atıyor. Bilmeyen için söyleyeyim: sağ yön patriarkal (erkek egemenliğini ön plana çıkaran, erkeği üstün tutan, cinsellik ve içkiyi genelde yasaklayan, tek tanrılı dinlerin) dinlerce kutsal sayılan; sol ise anaerkil dinler, cadılar ve Şeytan'ın yönü olan yöndür:

180:

*Uzattı sol elini ve sağ elindeki tırpanla
Koskoca, upuzun, sivri dişli tırpanla
Bir anda kesti babasının hayalarını
Ve kaldırıp attı arkasından bir yere.
Kanlar fışkırdı saçıldı içinden
Ve hepsi gömülü kaldı toprağın bağrında,
Ve bundan gebe kalan Toprak yıllar sonra
Doğurdu yaman Erinysleri, öç alma tanrıçalarını,
(sağ eli ile öç alma tanrıçalarını doğurmuş yani)*

188:

*Ak çeliğin kestiği hayalara gelince,
Dalgalı denize atar atmaz onları
Gittiler engine doğru uzun zaman.
Ak köpükler çıkıyordu tanrısal uzuvdan:*

Fallus'un denize düşmesinden -bir anlamda denizi döllemesinden- ise ortaya bir tanrıça doğar, Popülaritesini hâlâ sürdüren bir tanrıça hem de... “Kötülerin beşiği denizden ne doğar ki?” diyorsanız şaşkırmaya hazır olun: çünkü doğan; aşk, güzellik ve gülüş tanrıçası Aphrodith'dir!

192:

Bir kız türeyiverdi bu ak köpükten

.....
Yürüdükçe yeşil çimenler fışkırdı

*Narin ayaklarının bastığı yerden
Aphrodith dediler ona tanrılar ve insanlar.*

Zaten, hepsi biribinin akrabası olan Olymposlular arasında onlarla akraba olmayan (farklı bir orijin olan denizden doğmuş) tek tanrıçadır Aphrodith. Öte yanda cennette Adem'in yiyerek, Havva'nın yedirerek günah işlediği bilgi ağacının sembolik görüntüsü olan elma, Aphrodith'in kutsal meyvasıdır!

Belki kiminiz denizin sadece musevilikte lanetlendiğini düşüneceksiniz; ama o zaman ben de yanıldığınızı söyleyeceğim; çünkü Babil inancında bile deniz, kötü güçlerin odağı olan tanrıça Hamat ile gösterilir. Hem de denizlerin hakimi olan bir yılan, bir ejderdir o. Bunlara ek olarak Tiamat da bir ana tanrıçadır ve birçok çocuğu vardır (bir sonraki bölümde daha detaylı anlatacağım Tiamat'ı).

“Deniz, deniz deyip duruyoruz; peki nedir bu deniz?” diye merak edenler olduysa eğer aranızdan, belirteyim ki yanıt hem çok kolay, hem de çok zor. Çok kolay; çünkü biliyoruz ki deniz kötülük. Yani kimi dinlere göre... Oysa hiç düşündünüz mü ki:

— İlk yaşam denizde başladı, oradan karaya çıktı;

— Deniz suyu, vücut sularına şaşırtıcı bir benzerlik gösteriyor; bu nedenle dr.lar denizden çıkınca bir süre duş alınmamasını öğütlüyorlar.

— Vücudumuzun dörtte üçü su, (belki de yaşam denizde başladığı için);

— Cenin başlangıçta su dolu bir kesede oluşuyor ve yaşıyor;

— Yemek yemeden on beş gün dayanan insan organizması, su içmeden sadece üç gün yaşayabiliyor;

— Bilim adamlarına göre özel havuzlarda gerçekleştirilen doğumlar sonucu dünyaya gelen bebekler, doğar doğmaz baş aşağı sallanarak beyin hücrelerinin ölümüne neden olunan bebeklerden daha zeki ve sağlıklı olmaktadır ve su içinde doğduklarında hiç ağlamamaktalar!

İnsanın özü, yaşam kaynağı su yani... suya karşı olan yaşama ve hatta insana karşı demek belki de.

Zaten deniz, her antik dinde kötülenmemiştir; bazen de -tıpkı yaşamın kaynağı olduğu gibi-ölümsüzlüğün de kaynağı sayılmıştır. Örneğin Babil miti Gılgamış'da kahraman Gılgamış'ın aradığı Ölümsüzlük otunun da denizin dibinde yetiştiği bilgisi bilmem bir anlam ifade eder mi size?

Denizin ne olduğunun, ya da neyi sembolize ettiğinin zor açıklaması için ise Kabala ve Hayat Ağacından söz etmek gerek. Okuyalım:

“Kabalistik terminolojide ilahi yayılmanın her bir safhasına “sefira” ve hepsine birden toplu olarak “sefirot” denir. Sefiraların uygunluğunun tradisyonel diagramı (şeması) ise Hayat Ağacı olarak isimlendirilir”. T.. grubu bilgi kağıtları Master Ritüel, Sephiroth.

Daha açık bir söyleyişle Hayat Ağacı, tüm evren ve evren ötesi enerjilerin bir planı. En altta madde evreni Malkuth var; yukarı doğru dal dal, safha safha gidiyor. Üst düzey adeptlerin -yani üst düzey büyücülerin (ne yazık ki “adept” kelimesinin Türkçe'si büyücü gibi niteliksiz bir sözcük) ağacın yukarı katlarına astral yolculuk yaptıklarını iddia ettiklerini de ekleyeyim. Zaten Kabalistik büyü de bu ağacın isteğe uygun yapıdaki sefiralarından enerji çekip arzulanan hedefe yollaması becerisi, işte bu ağacın en üst katında evrenin temel iki

gücü olan erkeklik ve dişilik sefiraları var. Binah ve Hokmah. Binah dışı; ulu ana, Taoizm'deki Yin, anlayış sefirası. Binah'ın tanımı nasıl yapılır sanıyorsunuz? Hep iki kelime ile: Ulu deniz; Sakin Deniz; Karanlık Sular!

İşte şimdi anlıyor musunuz deniz, deniz diye kotülenen, şeytanların doğduğu kavram nedir?... Hâlâ anlamamış olan için ben söyleyeyim: Dişiliğin, kozmik dişilik prensibinin -daha da açığı ana tanrıçanın- kendisi. Neden mi dişilik? Neden mi Ana? Çünkü doğuran yön! Var eden! Fazla söz, fazla söylenmiş sözdür... Her şey yerinde olmalı, yeri gelince susmalı.

İşte sevgili okurlarım; Lilith bölümünde temel olarak anlatmak istediğim Lilith'in aslında Ana Tanrıça'nın emanasyonlarından olan Aphrodith'in ta kendisi (hatta Havva'nın da astral yansıması) olduğu! O güç... Yunan geleneğinde kendini Zeus olarak gösteren, aslında her ne ise o olan, giderek güçlendikçe maskelerini bir bir çıkararak kendini en sonunda Yahweh olarak tanıtan, o güç; İbrani dini ile egemenliğini iyice pekiştirince Ana Tanrıça'yı, şeytanlar kraliçesi yapmaktaki sakınca görmemiş.

Aslında biraz sağı solu kurcalarsak bu konuya kanıt olacak o ipuçlarının bolluğuna da ulaşabiliriz.

Örneğin Lilith'in bir görünümü olan tanrıça Baalat, Byblos şehrinin tanrıçasıdır; oysa bilir misiniz ki Baalat Aphrodith'in Mısırlı karşılığı Hathor'dur. Yine bilir misiniz ki Lilith'in isimlerinden olan Belit, baştanrı hava tanrısı Bel'in karısı; Asur'lularda aşk tanrıçası İştar'ın karşılığı; Sümerlerde Belit-ili olarak yine baştanrı Marduk'un karısı; Kenanlarda Baalat yani "kutsal hanım" dır. Peki Lilith'in isminin kökü olan Lily veya Lili -yani lotus- sözcüğünün binlerce yıldır ana tanrıçanın cinsel organı ile eş tutulduğunu söylesem ne dersiniz? Öte yandan Lilith'in -fakat suda yaşayan Büyük Lilith veya seksli Lilith'in- Aphrodith olduğu teorisini kanıtlamak için Lilith ile Aphrodith'in resimlerini karşılaştıralım:

Önce 1 numaralı resim, yani Lilith'in illüstrasyonuna bakalım. Bu şekli batı büyük geleneğin peygamberi sayılan ve gerçekten okültizmde derin bilgiye sahip ve de son sadece orijinal bir adam olan Alister Crowley tarafından karısına çizdirilmiş. Şimdi söyleyin bana saçları neye benziyor?

Yılanla değil mi? Zaten Lilith'in yılan ile eş tutulduğunu gördük.

Şimdi bir de iki numaralı resme bakalım. Bu resim ise pagan ressam Boticelli çizmiş ve bildiğiniz gibi Aphrodith'in sudan çıkışını gösteriyor. Aphrodith'in diğer adının Venüs olduğunu hatırlatabilir miyim? İki resim arasında büyük benzerlikler var: uzun saçlar, arka plandaki deniz, büyük midye/küre, dökülmekte olan güller... Hemen ekleyeyim; bir numaralı resimdeki Lilith'in tepesinde parlayan da yedi köşeli yıldız Venüs gezegeni. Yedi sayısı zaten mistik ilimlerde Venüs'ün sayısı. Tevrat tanrısının İşaya ayetinde zorlu kılıcı ile öldüreceğini söylediği Levyatan'ın bir adı da "sudan çıkan yedi başlı ejder". Tevrat tanrısı Yaratılış bölümünde yedinci gün dinlendiğini -ne dinlenmesi canım, hiçbir şey yapamadığını- söylemekte. Öte yandan taraftarlarına da yedi sayılı günlerde hiçbir şey yapmamalarını buyurmuştur (Yaratılış 2:3); böylelikle Lilith -ya da Venüs'den- enerji çekmelerini engellemek için mi acaba? Ayrıca İlkçağ'ın İnanna, İştar ve Astarte'si hep elleri ile göğsünü tutarken gösterilmiş. Aphrodith'de öyle!

Sonra saçlar... Aphrodith'in meşhur saçları ile Lilith'in meşhur saçları:

"Lilith'in uzun saçları vardır". Talmud; b. Erubin 100b

Zaten kadın saçları hep yılanla ve kötülükle eş tutulmuştur. (Oysa bildiğiniz gibi tababet

ve eczacılığın simgelerinde hep yılanlar bulunmaktadır). Dikkat edecek olursanız Meryem Ananın tüm tasvirlerinde saçları örtülüdür. Hem de Katoliklerde saç örtme koşulu olmadığı halde. Yine de rahibeler saçlarını kısacık kestikten sonra rahibe olmaya hak kazanırlar. Oysa cadılar uzun siyah saçları ile tanınır Hani Ortaçağda iyi/namuslu/erdemli Hıristiyan rahiplerce dinsizlik suçu ile diri diri yakılan kadınlar...

Antik Yunan dininin kadın yüzlü kuşları olan ve kundaktaki bebekleri kaçıran Harpya'lardan Hesiodos, Theogonia adlı eserinde onlardan "gür saçlı Harpyalar" diye söz etmektedir (Theogonia 269). Harpya'lar ejderler soyundan gelirler ve Okeanos (okyanus)'un torunlarıdır. Görülmekte ki, saç, deniz, bebek kaçırma yine bir arada.

Şimdi tekrar Lilith resmine dönelim ve ellerinin duruşunu 3 numaralı (3a, 3b, 3c) resimlerdeki semazenlerin elleri ile karşılaştıralım: Hepsinde sağ kol yukarda, sağ avuçiçi göğü gösterir pozisyonda, sol kol ise aşağıda, sol avuçiçi toprağa bakar şekilde! Aleister Crowlev böylece Mevlevilikle, Ana tanrıça tapımı arasındaki benzerliği vurgulamakta. Zaten İlkçağ'de, Anadolu'nun Afyonkarahisar bölgesinde kurulmuş olan Frigya'da Ana Tanrıça'ya Kibele adıyla taparlardı. Kibele rahipleri Gallus'lar ise yere bakar uzun bol etekler giyerler, ayinlerde fülüt, davul ve tef aracılığı ile çalınan özel bir müzik eşliğinde, kollarını yana açarak, kendilerinden geçene dek tek yöne dönerlerdi. Mevleviliğin, İslamın hiçbir tarikatında görülmeyen orandaki hoşgörüsü zaten herkesçe bilinmektedir.

a. Erinys

Erinys'ler (intikam tanrıçaları) de yılan saçlı bir diğer kötü varlıklardır.

Ovidius, *Dönüşümler*; IV, 490:

"Tutmuş kapıyı mutsuz Erinys önlemiş onu. Uzattı yılan gibi dolanan kollarını, başını salladı, gürültüyle kımıldandı yılanlar. Kimi omuzlarından, kimi göğsünden aşağı süzöldüler, ıslık çaldılar, ağı döktüler, dillerini çıkardılar. Çıkarmış ortasından saçlarının iki yılanı, atmış ileri uğursuz eliyle".

Erinnys'ler Uranüs'ün koparılmış cinsel organından akan kan damlalardan doğdular ve Olympos tanrılarının otoriterlerini tanımadılar. (Bu noktada Uranüs'ün koparılan cinsel organından da -gerçekte ana tanrıçanın bir görünümü olan- Aphrodith'in doğduğunu anımsayın).

Theog. 276 Vd.

Koca Uranos geldi, kara geceyle,

İndi yere arzudan yanıp tutuşarak,

Yaklaşıp sardı toprağı boydan boya.

Ama pusuda bekleyen oğlu

Uzattı sol elini ve sağ elindeki tırpanla

Koskoca, upuzun, sivri dişli tırpanla

Bir anda kesti babasının hayalarını

Ve kaldırıp attı arkasından bir yere.

Ama boş değildi elinden savrulup giden:

Kanlar fişkirip saçıldı içinden

Ve hepsi gömüldü kaldı toprağın bağrında,

Ve bunlardan gebe kalan toprak yıllar sonra

Doğurdu yaman Erinys'leri, öç tanrıçalarını.

Erinys'ler suçu işleyen ve özellikle adam öldürenin peşine takılan köpekler diye düşünülür; bu köpekler, kan kokusunu hemen alıp koşarlar ve peşine takıldıkları suçluyu sonsuzca kovalayarak çıldırtırlar.

Erinys'leri biraz da Azra Erhat'dan dinleyelim:

“Aiskhylos'un “Agamemnon”, “Khoephoroi” ve” Eumenides” trilogia'sında son oyun Erinys'lerin adını taşımaktadır, ne var ki burada Erinys'lere “Eumenides” yani “İyi niyetliler” adı takılmıştır.

Eumenides tragedyasında babası Agamemnon'u öldüren anası Klytaimestra'dan öç alan Grestes'in peşinde takılan Erinys'ler sonunda birer af tanrıçasına dönüşürler, Orestes de böylece suçtan ve çektiği vicdan azabından arınmış, kurtulmuş olur.

Oysa dikkatle incelenecek olursa Erinys'lerin herhangi bir adamı öldürenin peşine takılmadıkları, onların babasını ve özellikle anasını öldüren suçluyu kovaladıkları görülür:

Orestes, babasının kanına giren annesi Klytaimestra'yı öldürünce davası Athena'nın tapınağı önünde görülür. Sonuçta Orestes, Athena tanrıçanın verdiği bir oy fazlasıyla beraat eder. Athena'nın nasıl bir tanrıça olduğunu ise uzun uzun anlattım. Erinys'ler öfkeyle çekilmek üzereyken, Athena onları Atina'nın koruyucuları olarak şehirde kalmaya çağırır, buna karşılık Atina halkından sonsuz saygı görecektir. Erinys'ler değişir, iyi niyetliler diye çıkarlar ortaya, bunun simgesi eski hukukla yeni hukuk anlayışının birleşmesi olsa gerek. Aiskhylos'un Atina din ve devlet anlayışını yüceltmekte ve yeni yeni kavramlar kurup, onları canlandırmaktaki ustalığı bu üçlüde en yüksek zirvesine erişmiştir”.

b. Medusa

Ve yılan saçlı canavarların belki de en önemlisi Medusa... Bakışları ile erkekleri taşa çeviren, saçları bütünü ile yılan olan iğrenç varlık.

Ovidius, *Dönüşümler*

X, 21: “Yalansız, dolansız bir dille gerçeği söylüyorum size, ne Tartarus'un karanlığı görmek, ne Medusa denen hayvanın boynuna üç katlı yılanlı saçlarıyla bağlanmak isterim”.

Medusa -tahmin edeceğiniz gibi- Zeus'cuların en şanlılarından Perseus eliyle ölmüş. Eh, iyi olmuş, diyeceksiniz... dünya bir iğrençlikten kurtulmuş... Oysa Medusa her zaman öyle değilmiş ki! Bir zamanlar anlatılamaz güzellikte saçları olan bir kızcağızmış. Saçları Athena tarafından yılanla çevrilmiş. Kimi anlatımlara göre Athena tapınağında Poseidon'un tecavüzüne uğradığı için gerçekleşmiş bu lanet:

Vergilius, *Metamorfozlar*:

IV: 795-804

“Sevenler bölüşemiyordu güzelliği ile ünlü Medusa'yı, bütün güzellikleri içinde saçları göze batardı. Kızlığını deniz tanrısı bozmuş derler Minerva tapınağında; utanmış Jüpiter'in kızı, örtmüş yüzünü kalkarıyla. O da karşılıksız kalmasın diye bu suç, korkunç yılanlara dönüştürmüş Gorgon'un saçlarını”.

“Sevenler bölüşemiyordu güzelliği ile ünlü Medusa'yı. Bütün güzellikleri içinde saçları göze batardı. Gören biri anlatmıştı bunları. Kızlığını deniz tanrısı bozmuş derler Minerva tapınağında, utanmış Jüpiter'in kızı, çevirmiş başını, örtmüş yüzünü kalkarıyla, o da karşılıksız kalmasın diye bu suç korkunç yılanlara döndürmüş Gorgo'nun saçlarını”. IV-795

Kimi anlatımlara göre ise Gorgo Medusa, güzelliği -özellikle de saçlarının güzelliği- ile övünen bir kız olduğu için!..

Saçları yılanı çeviren bir karakter daha var: Antigone. Truva kralı Priamos'un kızkardeşi olan, üstün güzellikteki Antigone saçlarından çok gururlanmakta ve bunların Hera'ninkilerden bile güzel olduğunu iddia etmektedir... Hera'da bu saçları hemen yılanı çevirir. (*Metamorfozlar* VI:93; Vergilius Geor.II 320) (Önceki sayfalarda Truva veliht Ganymedes'in Zeus tarafından kaçırılıp oğlanı yapıldığını; Truva'nın son veliht Triolos'un ise Truva katili -pardon- kahramanı Akhilleus tarafından tecavüze uğradığını anımsayın).

Bu bölüme yılan saçlıların en ünlüsü Medusa ile ilgili bir bilgi vererek noktalayayım
Theog. 274 Vd.

Gorgo'ları da doğuran Keto'dur
Ünü büyük Okeanos'un ötesinde,
Geceyle gündüzün sınırlarında otururlar
İnce sesli Batı kızların yurdunda;

c. Demeter

Yine tanrıçanın emanasyonlarından olan Yunan mitolojisinin tanrıçalarından Demeter'in (ve onun Roma'daki karşılığı Ceres'in) saçları da başaktan yapılmadır. Adlarının anlamı "buğday veren toprak"tır. Ona iyi yürekliliğinden oturur "Eubouleus" da denirdi. Orhan Hançerlioğlu ve Azra Erhat'a göre bütünüyle Anadolu paganizminin tanrıçasıdır ve Yunan dinine sonradan geçmiştir.

Önceki satırlarda söz ettiğim gibi, bir enerjinin/tanrıçanın gücünü yitirip yerini bir diğer enerjiye bırakması mitlere onun rakibi ile evlenmesi şeklinde geçer. Demeter'de Yunan pantheon'una geçince evlenmiştir... Zeus'la! Birde kızı vardır: Persefone. O da Zeus'un tanrısı Hades tarafından yeraltına kaçırılır ve böylece Tanrıçanın temel prensibi olan döngüyü (Baharda doğum, sonbaharda ölüm) yönetmeye başlar.

Demeter bir de İksion adlı ölümlü ile birleşir ve zenginlik tanrısı Plüton'u doğurur. Plüton'un adının anlamı ise "toprağın içinde saklı olan buğday" anlamındadır. Tanrıçanın bu mitlerinin en önemli amacı buğdayın önemini vurgulamaktır. Bu eski bilgi ise günümüze kadar yansımış, ekmek "nimet" olarak nitelenir olmuş ve atılması günah sayılmıştır. Birçok kişi çöpe yemek döktüğü halde asla ekmeği atmaz ve kuşlara, sokak hayvanlarına atar. Önceki sayfalarda Şeytanlaşan Cinsellik bölümünde söz ettiğim tanrıça adına pişirilen ekmek ve pideleri anımsayın!

"Ve bizler gökler kraliçesine buhur yakarken ve ona takdimeler dökerken kocalarımızın haberi olmadan mı ona tapınmak için pideler yaptık ve ona dökülen takdimeler döktük?"
Yeremaya 44:19.

Ana tanrıçanın lanetlenme sürecinde bu durumdan İksion da nasibini almıştır: Zeus onu bir suçu nedeniyle önce ölümsüz kılmış, ardından sonsuza dek dönecek bir yanar tekerleğe bağlamıştır. (Bu sonsuzca süren işkenceler genelde anaerkil Anadolu krallarına -örneğin Tantalos'a-verilen bir cezadır).

EJDER ANA TIAMAT

1. Kaos Ejderi

Suyu ve denizi anlattım geçen bölümde. Bu arada Tiamat adlı canavardan da kısaca söz ettim. Şimdi biraz daha detaya girelim; bakalım Tiamat da bazı gerçekler gizlemekte mi gerisinde... Bazı gerçekler mi? Ne diyorsunuz? Her şey şimdi anlaşılacak! Önceki sayfalarda azar azar görmekte olduğumuz planın ne eski, ne köklü olduğunu anlayacağız. Bakalım negatif enerjiler sadece modern insanı ele geçirmekle mi sınırlı kalmış? Yoksa şimdilerde çoktan unutulmuş zamanlarda da cinsel enerjiyi yok etme planı tam gaz etkin miymiş?

“Mezopotamya; Dicle ve Fırat nehirlerinin arasında kalan bölgenin coğrafi adıdır. Eski çağlarda bu bölgenin kuzeyinde Asur’lular, güneyinde Sümer’ler ve Sümer’lerin kuzeyinde de Akad’lar yaşamaktaydı. Bölgede genelde şehir devletleri vardı Sümer’ler İÖ. 2000’de yıkılınca içlerinde Babil de ve Asur da olmak üzere birçok küçük krallığa bölündüler” demekte Chris B Siren.

İÖ. 1895-1595 yılları arasındaki 1. Babil hanedanına dek Babil ufak bir taşra kentiydi. Mezopotamya’da Asur Ninive Kiş Şıpar, Nippur, Ur, Uruk gibi başka merkezler de vardı Kimisi Sümer, kimisi Asur- Babylonia -yani Sami- uygarlık geleneğini sürdürürlerdi. Hamurabi başa geçtiğinde (İÖ. 1792-50) ise giriştiği atılımla Babil’i başkent yaptı ve tanrı Marduk’u inanç sistemine temel oluşturdu, baş tanrılığa yükseltti.

Bölgenin coğrafyası böyle... Peki tahtını -birazdan öğreneceğiniz gibi- Marduk’a kaptıran Tiamat kim?

Şimdi de ondan söz edeyim size, diğer bir deyişle onun için söylenenleri bir de ben tekrarlayayım. Ama biliyorum ki, önceki sayfalarda anlattıklarımın ışığında, eğer ki sizi gösterdiğim kanıtlara inandırabilmişsem, birçok gerçeği yoruma gerek kalmadan çözeceksiniz artık.

Babil mitlerine göre Tiamat çok başlı korkunç bir dişi ejderha. Evrenin düzenini yıkmaya çalışan bir ejderha hem de. Yani tüm diğer ejderler gibi. Karmaşa yaratan karanlık bir güç.

Din bilimciler onun doğanın kaotik, düzensiz gücü olduğu konusunda uzlaşıyorlar. (Doğanın gücünün düzensiz ve kaotik olduğunu öne süren bu bilimcilere burada saygılarımı sunarım. Batılı dostlarımız o düzensiz güçleri, kutsal düzenleriyle düze düze -pardon, çok pardon- uygarlaştıra uygarlaştıra yüzecek deniz, yiyecek balık, soluyacak hava bırakmadılar ya neyse).

Tiamat hep bu yıkıcı/kaotik/düzensiz nitelikler ile ön plana çıkarılmış. Örneğin hem ülkemizdeki, hem de batıdaki bazı metalci müzik toplulukları, ne korkunç, ne kötü ve ne tehlikeli adamlar olduklarını vurgulamak için kendilerine hop diye Tiamat adını takıveriyorlar.

Tiamat hakkındaki bilgileri veren kaynak -ilerki sayfalarda kapsamlı olarak söz edeceğim- Babil yaratılış destanı Enuma Eliş. Bu kaynak “doğanın düzensiz gücü olan bu canavarın” kimsenin pek üzerinde durmadığı bir özelliğini daha söylüyor: Tiamat bir deniz ejderi... Denizin tuzlu sularının tek hükmedicisi, hem de kendisi. Hani suları insanın özularına doğadaki en yakın sıvı olduğu için birçok doktorun “denizden çıkınca birkaç saat duş almayın” diye çırpındıkları denizden...

Gerçek içeriği unutulup, sağdan soldan birtakım “uzmanların” söylediği laflarla bilinen

Enuma Eliş, Tiamat ile ilgili daha çarpıcı bir gerçek de sunuyor ki, o da Tiamat'ın evrendeki her şeyin yaratıcısı ve annesi olduğu. Bir diğer adı Hubur Ana olan Tiamat, gökler ve yer dahil tüm evreni yaratmış olan güç/Tanrıça. Hepsi bu kadar değil. Çünkü o kara el -her kimse, her neyse- onun da çocuklarını canavarlar olarak yazmış veya yazdırmış binlerce yıllık tabletlere bile (Bu noktada Lilith'i, Ekhidna'yı, Niobe'yi, Lamia'yı ve daha hatırlayamadığım bebekleri öldürülmüş; çocuklarına şeytan denmiş ve deniz ile ilgili ana tanrıçaları hatırlayın).

Enuma Eliş'e göre her şeyden önce var olan deniz tanrıça Tiamat (yoksa arketipsel dişilik prensibi mi diyeyim), tatlı su tanrı (illa da su) Apsu ile birleşip diğer tanrılar dahil her şeyi doğuruyor. Ama anlatacağım öyküden sonra Marduk tarafından öldürülüyor. Hani Hamurabi'nin yerel, önemsiz bir tanrıyken baş tanrılığa yükselttiği, düzenin temsilcisi Marduk tarafından.

O zaman biraz bu Marduk'u tanımaya çalışalım.

Babil kentinin baş tanrısı Marduk, başlarda hiç de popüler bir tanrı değilmiş insanlar arasında. Sonradan Babil şehrinin önem kazanmasıyla baş tanrı olmuş. İlginçtir ki Enuma Eliş'de de böyle yazmakta. Marduk yaratıcı filan değil, ama sonrada tüm tanrıların onayı ile hepsinin mutlak lideri oluyor.

Bir fırtına ve rüzgar tanrısı olan Marduk, Sümerlilerin Enlil'inin karşılığı. Karısının adı ise Sarpanitu.

Marduk'un ışık ve düzen tanrısı olduğuna da inanılıyor. Tam 50 tane de ismi var. (Burada bir bilgi notu düşeyim: bildiğim kadarı ile birden fazla ismi olan bir tek İslam'ın tanrısı Allah. Allah'ın 66 esması -güzel ismi- var). Marduk, bazen sadece "efendi" anlamına gelen "Bel" adı ile çağrılıyor.

Bu tanrının Tiamat ile çarpışması ise -mite boş verin- çok doğal çünkü Tiamat "doğanın düzensiz gücünü" sembolize ederken; Marduk'un kendisi kanun, düzen ve nizamdan yana. Bu Marduk'u insanoğlunun başına saran Hammurabi'nin de ilk yazılı kanunları yapan zat olması rastlantı değil yani. Tencere kapak hesabı, insanoğlunu bu denli zapt-ı rapt altına alma heveslisi Hamurabi tutupta Anadolulu şölen, içki ve orji tanrıları Pan'a, Baküs'e tapacak değildi tabii.

Aslında Enuma Eliş'de anlatılan olay görünüşte çok basit. Yüce Marduk, iğrenç ejderi yenip insanlara mutluluk getiriyor, kanunlar koyuyor. Kitap kapanıyor, herkes ölene kadar mutlu yaşıyor.

Oysa ne yazık ki bu bir masal değil. Çok derin gerçekleri; zamanla insanoğlundan giderek gizlenen sırları açıklayan bir mit.

O yüzden Enuma Eliş okuyup, gizlerini söküp almak lazım gibi gelmekte bana.

2. Pek Kutsal Bir Kitap

Büyük bilgin Azra Erhat'dan öğrendiğimize göre "Bir Zamanlar Yukarda" şeklinde tercüme edilen Enuma Eliş adındaki mit, Babil kaynaklı bir yaratış destanı. Yedi kil tablet üzerine şiir olarak yazılmış; daha doğrusu kazınmış. Tüm yapıtın 1050 dize olduğu sanılıyor ama sadece 910 dizesi farklı yerlerden gün ışığına çıkan, farklı tarihler taşıyan, farklı parçalardan toplanmış. Şiirin ilk kaleme alınış tarihi 1. Babil hanedanı dönemine rastlıyor.

Babil'in baş tanrısı Marduk'un ne müthiş, efendime söyleyeyim, ne yenilmez, ne güçlü

bir tanrı olduğunu anlatmak için yazıldığını düşünüyor Azra Erhat, (Belki detıpkı Tevrat ve İncil gibi). Marduk tapımının başlıca din merkezlerinde okunan resmi metin olarak kabul edilmiş; yılbaşı bayramlarında milletin toplaşıp bir ağızdan okuduğu bir kutsal metine dönüşmüş. Yani aynı kilise usulü... Aslında insanların -bir diğer insanın yazdığı bir metni- "aman ne müthiş bir şeymiş bizim tanrı" diye okumaları ilk başta garip geliyor, ama *Tevrat* ve *İncil'in* vahiy yolu ile mi yazdırıldığını sanıyordunuz yoksa?!

Oysa yine de birçok okültist Enuma Eliş'in, Yaratılış üzerine Tevrat ve İncil'de anlatıldığından daha net bilgiler içerdiğini öne sürmekte. Sanki bazı gerçekler yıllar ilerledikçe altlarına gizlenecekleri kılıfları giderek daha dikkatli dokuyarak anlatılmaya başlanmış gibi!

Enuma Eliş ile ilgili bu kadar girizgahtan sonra şunu bir de biz okuyalım. Ama bilin ki bir dolu okültist, okuyacağınız dizeleri, ne değişmez kutsal gerçekleri yansıtan kutsal bir metin, ne de ilkel bir ilkçağ adamının kısır hayalinden yazdığı şiir olarak görmekte. Bilin ki çoğu araştırmacı bu metnin çok zararlı bir gücün; kendine taptırarak ve böylece de çıkan beyinsel enerji ile beslenmek zorunda olan bir gücün, insanoğluna beyinsel bilgi transferansı denilebilecek bir yöntemle gerçekleri çarpıtıp yansıtması olduğunu düşünmekte. Dikkatle okuyun bu satırları, önyargılarınızı geride bırakarak... kim bilir belki bu kez bilinç altınızda binyıllardır uyuyan gerçekleri uyandırabilirsiniz.

TABLET I

"Bir zamanlar yukarda, gökler daha isimlendirilmemişken
Aşağıdaki toprağın da ismi telaffuz edilmemişken,
Apsu, İlk Olan, ve onları taşıyan eden
Ve ana Tiamat, onları doğuran,
Birlikte sularını karıştırdılar,"

diye başlıyor şiir.

Ve ilk başta sadece Apsu'nun ve her şeyi doğuran Tiamat ana'nın var olduğunu söylüyor. Apsu, tatlı sular; Tiamat ise deniz tanrıça. Bunlar sularını karıştırıyor ve "kırları ve sazlıkları oluşturmuyor fakat tanrıları yaratıyorlar".

Önce Lahmu ve Lahamu doğuyor, isimleri söyleniyor, onlar bütünüyle geliştikten sonra Anshar ve Kishar doğuyor ve "onları geçiyor". Ardından Anshar ve Kishar in ilk oğulları Anu doğuyor ama atalarına rakip oluyor.

Anu da kendine benzer Ea(Enki)'nin babası oluyor ve o da atalarından daha üstün. "Kolları çok güçlü", akıllı, büyükbabası Anshar Han da üstün. Tanrılar arasında rakibi yok.

Anlatacaklarımın daha kolay anlaşılması için babadan oğula sıralayayım:

(Tiamat/Apsu)-(Lahmu/Lahamu)-(Anshar/Kishar)-(Anu)-(Ea). Buraya dek tanrılar oluştu.

Ve özetlemeye başlayayım.

Bu son kuşak tanrılar toplaşıp gürültü yapmaya ve Tiamat'ın "göbeğini karıştırmaya" başlarlar:

"Apsu onları susturamadı, Tiamat ise onların karşısında sessiz kaldı,

Tavırları ne kadar kötü olsa da, onlara çok düşküdü."

Çok şefkatli bir "iğrenç ejder" ile karşı karşıyayız. Öyle ki ejder olmayan kocasından

bile sabırlı.

Sonunda Apsu “ulu tanrıların babası”, veziri Mumu’yu çağırıp, Tiamat’a gitmeyi ve “onun karşısına oturup” şikayet etmeyi söyler. Çocuk sever Tiamat, diğer yandan da kocasını karşısına ricacı kimliğinde getirebilecek kadar güçlü bir tanrıça.

Apsu, Tiamat’a der ki:

“Yaptıkları ve yolları beni çok üzüyor, gündüzleri dinlenemiyorum, geceleri uyuyamıyorum,

Yollarını bozacağım ve onları dağıtacağım, böylece huzur sağlayıp, uyuyabileceğim”.

Bunu duyan iğrenç ejder ise kocasına çok kızar, “çocuklarını öldürmeyi nasıl düşünürsün?” diye bağırır. Ama diğer yandan da kötülüğü göbeğine gömer. Canavar değil, sanki öfkeli kocası ve yaramaz çocuklarının arasını bulmaya çalışan ev kadını! Ve ekler “Kendimize, kendi yarattıklarımızı öldürmeye nasıl izin verebiliriz? Yolları çok acı verici de olsa sabırla çekmeliyiz”,

Oysa vezir, Apsu’ya bu gürültüye bir son vermesini, böylece Tiamat’ın da rahatlayacağını söyleyerek Apsu’yu etkiler ve onun kötülük planlamaya başladığını görünce -gariptir ama- kucağına oturup onu dudaklarından şehvetle öper! Neyse, iyisi mi burayı fazla karıştırmayalım ve okumaya devam edelim.

Genç tanrılar ise bu planı haber alırlar. Başları büyük derttedir, ne yapacaklarını şaşırılmış durumda kalakalırlar. Bilgili Ea ise bir büyü yapar, Apsu’yu uyutur, vezir Mummu’yu da burnuna ip geçirip boğazlar.

Burdan sonrası ise anlaşılmaz, çünkü Ea, Apsu’nun özel odasına girip sessizce dinleniyor, orada kendi yerini buluyor, karısı ile görkem içinde orada oturuyorlar. Büyük olasılıkla sevişiyorlar, çünkü:

“Kaderler odasında, projeler holünde, akıllıların akıllısı Marduk doğdu”.

Sonrası ise daha anlaşılmaz:

“Apsu’nun içinden Marduk yaratıldı, Apsu’un saf hali içinden Marduk doğdu (Babası Ea ama Apsu’nun içinden doğuyor), babası Ea, Marduk’u yarattı, annesi Damkina doğurdu, tanrıçalar emzirdi”. İşin içinden çıkmak zor.

Marduk öyle bir tanrıdır ki onu her gören etkilenmektedir. Gururlu bir görünümü, dik bakışları vardır. İlk baştan güçlüdür. Büyükbabası Anu onu kucağına alınca büyük sevinç duyar, öyle mükemmel yapar ki, tanrısallığı katlanır. Her bakımdan süperdir bu tanrı; dört gözü, dört kulağı vardır, dudakları oynayınca ağzından ateş fışkırmaktadır (bu özelliklerin ejderde olması gerekmiyor mu?) Anu dört rüzgar yaratır ve onları oynasın diye Marduk’a verir.

Önceki gürültülere aldırmamış olan Tiamat artık rahatsız olmaya başlamıştır. Diğer tanrılar da dinlenemiyor, acı çekiyorlardır. Sonunda annelerine gidip, onu “gaza getirmeye” uğraşırlar:

“Onlar aşkını öldürdü, sen sessiz kaldın,
dört rüzgarı ile bile isteye göbeğini karıştıırıyor,
Apsu kalbinde değil mi? Sen ne biçim annesin?
Ya biz ne olacağız, böyle dinlenemedin?
Bizi de mi sevmiyorsun?
Bir savaş başlat ve intikam al.”

Tiamat onları dinleyince savaşmaya karar verir.

“Ve Hubur ana, her şeyi yaratmış olan,
dayanılmaz bir silah yarattı: dev yılanlar doğurdu
vücutlarını kan yerine zehir ile doldurdu...”

diye sürüyor şiir ve Tiamat'ın doğurduğu canavarları detaylı olarak anlatıyor. Kimler yok ki bunların arasında: boynuzlu yılan, Mushussu-canavarı, Ugallu şeytani, akrep adam, Ummu şeytanları, balık adam, öküz-adam... Son olarak ise bu orduya bir baş komutan doğuruyor: Kingu. Onu tahta oturtuyor, büyü ile tanrıların en güçlüsü kılıyor, açığı yapıyor ve kader tabletlerini göğsüne bağlıyor.

TABLET II

Ea, yine bir şekilde bu hazırlıkları haber alıyor ve soluğu büyükbabası Anshar'ın yanında alıp, her şeyi anlatıyor. Bu genç kuşak tanrılar grubunun dışında kalan tanrıların Tiamat çevresinde toplandığını ve savaşa hazırlandıklarını söylüyor. Bunu duyan Anshar'da da şafak atıyor ve göbeği dinlenemiyor. Apsu'yu onun öldürdüğünü ve kendinin savaş açması öğüdünü veriyor; ama Ea, Tiamat'ın ordusunu görünce geri dönüyor. Görev bu kez Anu'ya veriliyor. O da korkuyor gördüklerinden. Ve sonunda iş Marduk'a kalıyor.

Marduk memnun, görevi sevine sevine üstleniyor, fırtına arabası ile Tiamat'a saldırmaya karar veriyor ama bir koşulu var.

“Büyük tanrılar, eğer gerçekten ben sizin şampiyonunuzsam, eğer Tiamat'ı yenip sizin hayatınızı kurtaracaksam, bana özel bir kader yapın, öyle ki ben kendi kaderimi kendim yapayım, benim yarattığım yıkılamasın, dudaklarımdan arasından çıkan geri alınmasın”

TABLET III

Tanrılar canlarını kurtarmak için bu teklifi kabul ediyorlar. Marduk'a özel bir kader hazırlıyor ve yiyip içmeye koyuluyorlar.

“Yüce tanrılar arasında onurlandırıldın, kaderin benzersiz, kelimelerin güçlü.

Bu günden sonra emirlerin değiştirilemeyecek.

Senin gücün hem yücelten, hem indiren olacak.

Sözün kanun olsun, sözün yalanlanamasın.

Hiçbir tanrı senin sınırını geçemeyecek.

Tanrıların tapınaklarının bağışları senin olsun.

Ne zaman tapınakları olursa, seninki için yapılacak.

Marduk bizim başkanımızsın!

Sana tüm evrenin hükümdarlığını veriyoruz.

Silahların hedeften şaşmasın, düşmanlarını parçalasın.

Ey Tanrımız, sana güvenenlerin hayatlarını koru.

Kötü olan tanrının yaşamını em!

Yıkılmak için emret, yeniden yaratmak için emret.

Emret yıldızlar yok olsun.

Tekrar emret, yıldızlar yeniden görünsün.

Kelamını etti, yıldızlar yok oldu.
Kelamını etti, yıldızlar yeniden görüldü.
Tanrılar onun sözünün -kelamının- ne güçlü olduğunu görünce
Çok sevindiler ve dediler: Marduk kralımızdır.
Ona asa verdiler, ona taht verdiler.
Ona düşmanlarını paralayacak yenilmez silah verdiler.
Git ve Tiamat'ın yaşamdan kes.
Rüzgarların onun kanını getirsin bize.”

TABLET VI

Marduk, Anu'nun verdiği dört rüzgarını Tiamat'ın hiçbir şekilde kaçamayacağı gibi sıraya koyar. Ama bununla yetinmeyip bir imhullu-rüzgarı (kötü rüzgar) yaratır. Bunlar Tiamat'ın “içinde” karmaşa yaratacaklardır. Bu hazırlıklardan sonra korkunç fırtına arabasına biner ve Tiamat'a birebir çarpışma teklif eder. Bunu duyan ejder ihtirasla bağırır.

“Yüzyüze geldiler, tanrıların ulusu Tiamat ve Marduk.

Tanrı bir ağ attı, Tiamat'ın çevresine, yüzüne de imhulu-rüzgarını, dudaklarını kapatamasın diye,

Vahşi rüzgarlar göbeğini şişirdi, içi sıkıştı ve ağzını çok büyük açtı,
Marduk da göbeğine okunu attı.

İkiye böldü, kalbini böldü, hayatını aldı

Cesedi aşağı attı, üzerine çıktı.

Onun topluluğunu da dağıttı, onun yardımcısı tanrılar, onun yanında yürüyenler,
panikle kaçtılar.

Kingu'yu da yendi, onu da ölü tanrılara kattı

Ondan kader tabletlerini aldı, onları kendi mühürüyle mühürledi, göğsüne bastırdı.

Tanrı Tiamat'ın alt kısmını çiğnedi

Müthiş kargısı ile kafasını parçaladı ve kanını kuzey rüzgarına verip,
iyi haber olarak tanrılara yolladı.

Tanrı dinlendi, cesedi inceledi,
canavar şekli bölüp ondan harikalar yarattı.

Onu kuruyan bir balık gibi ikiye dilimledi:

yarısını göğün tavanına koydu,
sularını öyle ayarladı ki kaçamasın.”

Marduk ayrıca tanrıları üst ve alt diye böler, güçleri dağıtır. Anu, Enlil ve Ea'ya tapım merkezleri kurar. Tanrılar da bu eşsiz yardım nedeniyle Marduk için Babil şehrini inşa ederler ve ona kendi güçlerinden “yaratan ve yıkan” ve “affeden ve cezalandıran” benzeri 50 tane isim verirler.

Tablet şöyle biter:

“Nabu-belshu, Nald-Marduk oğlu, demirci oğlu, bunu kendi yaşamı ve evinin yaşamı için yazdı”.

Bu laflardan sonra bana da “Amen” demek kalıyor!

Bir diğerk tablette yukarıdaki bilgilerin kimisi eksik, ama bu 146 satırlık şiiirde olmayan bilgiler de var. Şimdi de onu inceleyelim:

Marduk, Ea'ya planından söz etti.

“Bırak kanlarını toplayayım, kemikler de yapayım.

Bırak bir canlı yapayım: adı insan olsun.

Bırak bir canlı yapayım.

Tanrıların işleri üzerine yüklensin, onlar dinlensin,

Bırak tanrıların yolunu mucizeyle değıştireyim,

Onlar da “bir” olsunlar ama ikiye de bölünmüş.”

Bu tablet, onun varlığını onurlandırmak için gizli talimatla yazıldı, yaşlı adamlar varlığını nakletsinler ve gelecektekilerin okusun diye.

Tanrıların yarattığı Marduk halkı, hikayeyi görsün, ve onun adını yüceltsin

Marduk'un anısına söylensin,

o ki, Tiamat'ı yenip, krallığı aldı”.

Bu da ikinci bir Enuma Eliş.

Bu kutsal metinlere bir diğerk kutsal metinden alıntı yapayım:

“Sen kudretin ile denizi böldün;

Deniz canavarlarının başını sular içinde kırdın”. *Tevrat* Mezmurlar 74:13.

3. O mu? Değıl mi?

Biliyorum; çoğunuzun ilk kez karşılaştığı Marduk, bir kısmınıza göre “morardık” veya “yamuk” kelimeleri ile fonetik benzerliği olan unutulmuş bir tanrıdan başka bir şey değıl. Belki de böylesi eski bir hikayenin üzerinde durmayı da anlamsız buluyorsunuz. Hak veriyorum aslında size; çünkü bazı şeyleri başından anlatmalıydım. Sanırım o zaman Marduk'un neden bu denli önemli olduğunu anlardınız.

Öncelikle söyleyeyim ki Marduk, geniş bir grup bilim adamına göre Sümer dininin baştanrısı Enlil'in ta kendisi. Hatta hatta Yunan dininin baştanrısı Zeus! Metafizik-din-tarih üçgeninde araştırma yapan uzmanlar, aynı bilinçli metafizik enerjinin farklı uygarlıklara, “araziye uymak için” kamuflej giysisi kuşanıp farklı adlarla çıktığını iddia ediyorlar; çünkü aşağıda anlatacağım gibi bu üç tanrının kimlikleri de, mitleri de üç aşağı, beş yukarı aynı!

Üstelik hepsi bu kadar da değıl. Marduk/Zeus/Enlil -kabullenilmesi zor olsa da- çok yakından tanıdığınız bir tanrıya daha benziyor. O olup olmadığı konusunda gümbürtülü tartışmalar oluyor batıda.

Kime mi benziyor? Hemen söyleyeyim: *Tevrat*'ın Tanrısı Yahweh'e! İsmi, Türkçe *Tevrat*'ta dilimize Rab- Allah olarak -eşdeyişle İslam'ın Tanrısının adı ile- tercüme edilmiş olsa da, orijinal *Tevrat*'ta ya Yahweh veya Elohim olarak geçen farklı bir güç bazı din tarihçilerine göre o.

Ekleyeyim ki Yahweh'in özellikleri ve mitleri de diğerk üç tanrıyla çok benzer. Bu noktada bir saptama yaparak geçen bölümleri anımsatayım: Önceki sayfalarda Lilith'in de farklı zamanlarda farklı isimler ile tanındığını (çoğunlukla da kötülendiğini), ama gerçekte Ana Tanrıça'nın tezahürlerinden başka birşey olmadığını anlatmaya çalışmıştım.

Şimdi baş tanrıların garip benzerliklerini göstermek için, elimizdeki bilgileri sıralayalım.

İlkin şu “baş tanrılık” işine kısaca göz gezdirelim; çünkü adı geçen üç zat-ı muhterem tek ve de baş olmaya çok önem vermekteler:

“Marduk, 26. yüzyılda kral Buhtunnasr tarafından tektanrı sayıldı, böylece tektanrılarının ilki oldu, 14.yüzyılda Mısır’lı Amenotep IV’ün tektanrısı Aton, 12. yüzyılda Musa’nın tektanrısı Yehova onu izledi. İnançsal tarihi 4000’e dek iner. Eski Mezopotamya inançlarında özdeğe biçim veren ve detayı yaratan tanrıdır, insanı balçıktan yaratan odur, Jüpiter gezegeni ile simgelenir. “ *İnanç Sözlüğü*, Orhan Hançerlioğlu, Marduk.

Bir not düşeyim: Zeus’un bir adı da Jüpiter’dir, ve Roma imparatorluğunda Zeus yerine Jüpiter adıyla tapılırdı.

“Kral Nabukadnezzar, tanrı Sin, Enlil ve Şamaş’ı birleştirip tek tanrı saydı. Bu tek tanrılarının ilkiydi. Sonra Amenotep IV’ün Aton’u var. Musa’nın Yehova’sı XII. yüzyıl” *Antik Zaman İlahları* (yazan belirsiz).

Öncelikle bilinmelidir ki Zeus, Enlil ve Marduk’un üçü birden hava (bulut, rüzgar ve fırtına) tanrılarıdır; ama yağmurla, karla ilgileri yoktur. (Tiamat mitinde yağmur, ölü Tiamat’ın gözyaşlarından yapılmıştır. Yani ölü olsa da su elementi illa Ana Tanrıçayla ilgilidir), Bu yağmursuz hava tanrıları sadece fırtına koparıp, şimşek atarlar. Zaten antik dinlerin çoğunda baştanrılar fırtına tanrısıdır; örneğin -Zeus, Enlil ve Marduk’tan başka, Hitit’lerin baştanrısı Teşup da fırtına tanrısıdır.

Enlil, Sümerlerin fırtına ve rüzgar tanrısıdır. Baştanrıdır. Kader tabletlerini elinde bulundurur.

Marduk da fırtına ve rüzgar tanrısıdır. Daha çocukluğunda oynasın diye büyükbabası Anu tarafından ona dört rüzgar verilmiş, o da kendinden “kötü rüzgarı” yaratarak oyuncaklarına eklemiştir. Tiamat’ı, ağzının içine rüzgar sokarak öldürdüğünü ve kader tabletlerini Tiamat’ın baş komutanını öldürerek göğsünden çaldığını anımsayın.

Zeus’un lakabı ise “bulut toplayan” Zeus’dur (Zeus Nephele-gereta). Sık sık da “Zeus Asteropetes” (şimşek savuran) ve “Zeus Erigdoupos” (yüksekte kuvvetle gürleyen) isimleri ile anılır.

Şimdi gelelim Yahweh’e... Bazı ayetleri yorumsuz okuyalım kitabından:

“Ve işte bulutlarla geliyor”. *İncil*, Vahiy bölümü 1:7.

“Ve işte buluttan bir ses: Sevgili oğlum budur (İsa için), ondan razıyım, onu dinleyin dedi”. *İncil*, Matta 17:5.

“Dinleyin gürlemesini dinleyin. Onu bütün göklerin altına, şimşeğini de yerin uçlarına salar. Onun ardınca bir ses gümbürder, haşmetinin sesiyle gürlür. Ve sesi işitilince şimşekleri alıkoymaz. Allah sesi şaşılacak surette gürlür”. *Tevrat*, Eyüp 37:3-5 (Burada Allah kelimesinin islam dininin Tanrısına özgü ve çok derin bir içeriği olan bir isim olduğunu; ilk ve tek olarak sadece Kuran’da yer aldığını; bu nedenle de Tevrat’taki Yahweh ismi yerine kullanılmasının doğru olmadığını belirtmek isterim).

“Gök gürültüsüne ilkçağlarda Yahudiler Yehova’nın sesi derlerdi.” *İslam İnançları Sözlüğü*, Orhan Hançerlioğlu, sayfa 709.

Ve üzerinde durmadan geçemeyeceğim üç benzerlik daha:

Homer, *İlliada* VIII-130

“(İnsanların, tanrıların babası o sıra)

Korkunç gürültülerle savurdu ak şimşeği,

Diomedes'in atları önünde saptı toprağa,
yanan kükürtten korkunç bir alev çıktı”.

Homer, *Odyseia* XIV-305

(Odysseus anlatıyor)

“Zeus hem gürledi, hem yıldırımlar yağdırdı gemiye.

Altüst oldu kükürtlü yıldırımla çarpılan gemi”.

“Ve Rab Sodom üzerine ve Gomorra üzerine Rab tarafından göklerden kükürt ve ateş yağdırdı”. *Tevrat*, Tekvin 19:24

Sadece rastlantı mı? Belki... Oysa kükürtlü silah işini bir tarafa bıraksak bile, yukarda gördüğünüz gibi tüm baş tanrılar rüzgar ve hava ile ilgili.

Peki nedir bu hava? Sanırım hava ile sembolize edilen niteliği çözmek için Tarot bilgeliğine başvurmak zorundayız. Aynı denizin anlamını önceki bölümlerde Kabala aracılığı ile çözdüğümüz gibi.

Tarot, aynı iskambil kağıtları gibi, dört kart grubu üzerine kuruludur. Ama kupa, sinek, karo ve maça yerine dört elementi temsel eder: Ateş, hava, toprak, suyu. Ateş yakıcıdır ve eylemciliği, içgüdüsellliği gösterir. Toprak, değişmezdir ve maddeyi sembolize eder. Su; hisler, mutluluk ve aşktır. Hava ise akıl ve kavga... Tarot ve tüm esoterik tradisyonlarda Hava kartı ve hava elementi en belalı kart grubudur. Bu noktada Athena'nın da zeka ve savaş tanrıçası olduğunu, cinsellikle ilgisi olmayan bakire bir tanrıça olarak kabul edildiğini, bir annenin cinsel organı yerine, babası Zeus'un kafasından doğduğunu, annesiz olduğunu, eşdeyişle cinsel ilişki olmaksızın oluştuğunu anımsayın! Yani savaş ve akıl -ki okültizmde hava grubu ile temsil edilir- hep cinselliğe yabancı bir kavramdır.

Dört Tarot elementinin sembollerinden de hava grubunun ne menem birşey olduğunu anlayabilirsiniz: Ateş grubu asa, toprak grubu metal para, su grubu kap ile gösterilirken, entelektüellik ve zekayı anlatan hava grubu kılıç ile şekillendirilir! “Akıl ile kavganın ne ilgisi var?” diyeceksiniz. Ben de size “buna kişisel bazda yorumlayın” diye cevap verecek olsam da bir bilgiyi hatırlatmadan da geçemeyeceğim; akıl tanrıçası, erkek düşmanı Athena, babasının kafasından üzerinde zırh ve elinde kılıçla doğmuştur. Ve yine hatırlayın ki sadece akıl değil, akıl ve savaş ilahesidir; Homeros'un *Odyseia*'sında “Talan tanrıçası Athena” diye anılır XVI-208.

Okültistler bu elementleri söyle tanrılaştırır:

Şeytan ateştir, içgüdülerdir; dünyanın ateşi magma da, Şeytan da yerin altındadır.

Tanrıça sudur, topraktır (toprak ana) duygulardır; denizler ve karalar ise magmanın üzerindedir. (Bu arada minik bir not: bazı tradisyonlarda deniz tanrıçasının kendi olduğu halde tatlı sular -irmaklar, nehirler ve yağmur- toprak tanrıçasının dölleyicisi -kocası- erkek eleman olarak nitelenir. Biz de bu şekilde yorumlarsak Tanrıça toprak (toprak ana)/denizler ve kocası nehirler yanyana ve magma üzerindedir diyeceğiz. Zaten Tiamat'ın kocası Apsu'nun tatlı sular, Tiamat'ın da tuzlu sular -deniz-tanrısı olduğunu görmüştük. Düşünecek olursanız toprak, ancak su ile sulandığında bitki ve meyva verir; bir diğer anlatımla döllendir ve doğurur, insanlarda da doğum yapan dişinin rahmi ancak bir diğer su -semen/meni- ile sulanırsa döllenebilir).

Marduk/Zeus/Enlil havadırlar, akıl ve kavgadırlar; gök, magmadan da, sulardan da yukarıdadır.

Hava tanrısı Zeus'un, diğer adıyla Jüpiter'in astrolojik rengi mavidir. Gök de güneşten aldığı ışığın atmosferde kırılması nedeniyle mavi renktedir. Tanrıça ise denizdir, sudur; oysa deniz de mavidir... diyecekseniz yanılmış olacaksınız; çünkü su ve deniz renksizdir. Deniz sadece göğün rengini aldığı için mavidir. Bir diğer deyişle gök ne renkse, deniz de o renktir. Madem ki deniz tanrıça Tiamat hava tanrısı Marduk'a yenilmiştir; bu sonuç doğaldır. Zaten maji ve astrolojide de su elementinin rengi (ve de tüm antik dinlerde tanrıçanın simgesi ay planetinin rengi) gümüş rengidir. Ana tanrıçanın doğayı temsil ettiğini söylemiştim. En yaygın emanasyonunun ise Afrodit olduğunu... Afrodit'in diğer adı olan Venüs'ün astrolojideki rengi ise doğanın rengi yeşildir.

Bu inancın vücuda yansıması da şöyledir: Şeytan cinsel organları (seksi), Tanrıça kalbi (sevgiyi), Marduk, Zeus ve Enlil beyni (mantığı) yönetmektedir. Zaten cinsel organlar en aşağıda, kalp ortada, beyin en yukarıdadır. Bu gerçek psikoloji biliminde de şemalaştırılmıştır. En üstte sadece kurallar koyarak kısıtlayan süper ego, altta sadece iten hayvanca içgüdüler vardır... ve bunların dengelenmiş hali olan ego ise ortadadır!

Anlatılanlardan şöyle bir sonuca varılmaktadır: Tanrıçanın yönettiği mutluluk olgusu ancak cinsellik ve mantık arasında denge kurulduğu zaman gerçekleşebilir. Zaten babaerkil Yunan dininde fahişelikle bir tutulan, aslında Ana tanrıçanın tezahürü olan ve denizden çıkan Afrodit, gerçekte güzellik, aşk, gülüş vs. tanrıçası olmaktan öte, temelde uyum tanrıçasıdır. Ya da uyum ve mutluluk... Eşdeyişle uyumdan gelen mutluluk. Tanrıçanın diğer adı olan Venüs ise -astrolojide dengede duran bir terazi ile sembolize edilen- Terazi burcunun yöneticisidir.

Dört element ve onları yöneten güçler... ve de tabiidir ki niyetler, amaçları... İşte birçok mistik grubun en gizli sırrı bu bilgidir.

4. Garip Benzerlikler

Peki, hepsi aynı güç ise, Marduk/Zeus/Enlil'i incelersek, Tevrat tanrısı Yahweh'le ilgili kimi -pek de ortada olmayan-özellikleri deşifre etmiş olur muyuz? Bilmiyorum, belki... Dilerseniz biz bu soruyu yanıtızsız bırakalım ve teori gereği -dört maskeli de olsa- sadece tek bir metafizik enerjinin farklı görünümlerinin ortak noktalarını incelemeye koyulalım.

Söz konusu 4 maskeli tanrı:

a) Ejdere karşı egemenlik savaşı vermiştir.

b) Savaşı doğal gücü ile kazanmamış, diğer tanrılardan aldığı silahlar yardımıyla galip gelmiştir.

c) Yaratıcı değildir; diğer tanrılarca baştanrı yapılmıştır.

d) Bütün'ü böler (yoksa siz hiç -böl ve yönet- diye bir söz duymadınız mı?).

e) Baştanrı olduktan sonra kendini başa geçiren tanrıları da bölerek tümüne egemenlik alanları vermiştir.

f) İnsanı yaratmıştır.

g) İnsanı hizmetinde kullanmak için yaratmıştır.

h) Beğenmeyince insanı yok eder.

Şimdi bu özelliklerin Marduk/Zeus/Enlil'e ait olup olmadığını inceleyelim.

a) Ejdere karşı bir egemenlik savaşı vermiştir:

Marduk'un Tiamat ile yaptığı savaşı önceki bölümde okudunuz. Bilin ki Zeus'un da, evren oluşurken girdiği böylesi korkunç bir egemenlik savaşı olmuş ve baş-tanrılığı böyle ele geçirmiştir. Savaşı Typhon adlı bir yaratıkla yapılmıştır... bu arada söylemeyi unuttum; Typhon da çok başlı bir ejderdir!

"825: Yüz yılan başı yükselir omuzlarından. Çıkarıp korkunç kara dillerini. Bu ejder kafasındaki gözler de; ateş, alev saçarak kaşların altından. 836: Az kalsın kıyamet kopacaktı o gün, Typhon kralı olacaktı ölümlü ve ölümsüzlerin; Ama tanrılar ve insanların babası Zeus, keskin görüşü ile farkına vardı onun, birden gürlendi olanca öfkesiyle, yer yerinden oynayıp sarsıldı. 855: Yakalayıp şimşeklerini, yıldırımlarını dikildi Olympos'un başına ve vurdu korkunç canavarı.

Yediği kamçıyla duraklayan Typhon, yıkıldı yere, kolu kanadı kırılarak.

Bir alev fışkırdı yıldırım yiyen devden, yükseldi sarp, kara vadilerden yukarı dibine düştüğü Etna dağının. 868: Zeus'un öfkesiyle böyle atıldı Typhon, yerin dibindeki koca Tartaros'a." Hesiodos, *Theogonia*.

Typhon bir titan. Titanlar ise Zeus ve Olimpos'lulardan önce hüküm süren bir çeşit tanrılar topluluğu. Zeus egemenliği Titanomakhia adlı savaşta bunların ellerinden zorla almış. Eşdeyişle Zeus'un baştanrılığı da -aynı Marduk'unki gibi- anadan doğma ya da babasından "veraseten intikal" değil; hele hele yaratıcı hiç değil. Krallığı kıra döke, yaka yıka elde etmiş.

Typhon -adları her ne kadar fonetik benzerliğe sahipse de-Tiamat gibi dişi değil, erkek. Ama karısı kim biliyor musunuz? Önceki sayfalarda anlattığım ve Lilith'in antik Yunan dinindeki tezahürlerinden olan Ekhidna! Hatırlayın ki onun da belden aşağısı koca bir yılan. Bu nedenle kimi okültistler Typhon ve Ekhidna'nın Samael ve Lilith olduğu görüşünde birleşiyorlar. Hani baştanrıca bölünmeden önceki ilksel bütünlük. Bu birbirine geçmiş yılanın (bütünlüğün) İbrani dininde dişi bölümü, Yunan dininde ise erkek bölümü ön plana çıkarılmış.

İncil'de ise Yahweh'in ejder ile -bu kez geçmişte yaptığı değil, dünyanın sonunda yapacağı- bir savaş anlatılıyor. Adı geçen çarpışma, insanlara "ibret" olsun diye aziz Yuhanna'ya izletilmiş, o da *İncil*'in son bölümünde gördüklerini anlatıyor.

"Sonra gökte başka bir belirti görüldü. Baktım, kocaman bir ejder; al renkli, yedi başlı, on boynuzlu. 4: Kuyruğu gökteki yıldızların üçte birini ardından sürükleyip yeryüzüne fırlattı. 7: Ardından gökte savaş oldu. Michael ve melekleri ejdere karşı savaştılar.

Ejder de melekleriyle birlikte savaştı. 8: Ama üstün gelemediler." *İncil* Vahiy 12.

b) Savaşı doğal gücü ile kazanmamış, diğer tanrılardan aldığı silahlar yardımıyla galip gelmiştir.

Zeus-Marduk arasındaki bir diğer benzerlik de adı geçen semai savaşı her ikisinin de başkalarından aldıkları silahlarla kazanmalarındır Anımsayacağınız gibi Marduk'un silahları olan rüzgarları ona Anu vermişti. Zeus'a ise yıldırımlarını, titanlarca yer altına tutsak edilmişlerken kurtardığı Kyklop'lar armağan olarak vermişlerdir.

"Kyklop'lar, Kronos tarafından Tartaros (yeraltına) zincirlenirler. Sonunda ancak onların yardımıyla zafere ulaşabileceği bir kahin tarafından kendisine bildirilen Zeus, bu üç Kyklop'u serbest bıraktı. Bunun üzerine, onlar da ona gök gürültüsünü, şimşegi ve yıldırımını verdiler.

Ayrıca, Hades'e, giyeni görünmez yapan bir miğfer, Poseidon'a da 3 dişli bir yaba verdiler. Bu şekilde silahlanan Olimpos tanrıları, Titanları bozguna uğrattılar ve onları Tartaros'a attılar. Kyklop'lar temelde tanrısal yıldırım yapan demircilerdir". *Mitoloji Sözlüğü*, Pierre Grimal.

Hesiodos, *Theogonia* 502:

"Sonra kurtardı babasının kardeşlerini, ki Uranüs zincire vurmuştu çılgınca.

Bu iyiliğini unutmadılar onlar Zeus'un; verdiler ona gök gürültüsünü, kavurucu yıldırım ve şimşekle birlikte;

Onları toprakana saklıyordu bağrında. O günden sonra Zeus'un eline geçtiler.

Ve onları buyruğu altına aldı Zeus, bütün ölümlüleri ve ölümsüzleri".

c) Diğer tanrılarca baştanrı yapılmıştır:

Zeus, Olimpos'da oturan ve Olimpos'lular olarak adlandırılan tanrılara karşı egemenlik savaşı veren titanları yenerek onları yer altına kapatınca diğer tanrıların başına geçer:

Theogonia 882-885

"Tanrılar şereflerini zorla kurtarınca titanlardan engin bakışlı Zeus'a başvurular.

Ölümsüzlerin başına geçmesini

Olimpos'un kralı olmasını istediler ondan.

Ve Zeus geçip başına tanrıların yetki paylarını dağıttı her birine"

Marduk da öyle...

Enuma Eliş:

Marduk yüce tanrıları topladı

Emirler verdi hepsine

Tüm tanrılar dinlediler dikkatle onu

Kral, Anunnaki'ye (Tanrıların yaşadığı dağ olan Olimpos'un Babil dinindeki karşılığı) dedi ki:

"Madem ki beni seçtiniz

kanunları ben yapacağım, gücümün içinde".

d) Bütün'ü böler:

Yahweh'in androgynous olan Lilith ve Samael'i -yani ilksel evrensel bütünlüğü- nasıl böldüğünü önceki sayfalarda okumuştunuz.

Marduk da Tiamat'ı böler ve ondan yer ile göğü yapar:

Enuma Eliş:

IV: "Marduk, Tiamat'ın göbeğine oku attı, onu ikiye böldü, kalbini de böldü, hayatını aldı".

Sonra Tanrı dinlendi, cesede dikkatle baktı; koca canavar bedeni böldü, mucizeler yarattı,

Onu kuru balık gibi dilimledi ve yarısını göğe tavan yaptı".

Zeus için ise Ovidius'un *Metamorfozlarında* şöyle yazıyor:

Metamorfozlar I:20

“Sınır koymuş öğelere
tanrı, gelişen doğaya. Göğü yerden ayırmış,
toprağı sudan, birebir ayrı yer vermiş kuru yele,
parlak göğe, bir bir ayırdıktan sonra öğeleri
yığından uzaklaştırmış, yer göstermiş onlara
tek tek”.

I:68

“Saydam aeter’i koymuş en üste. Bozamaz özünü topraksı nesnelere, ağırlığını. O gün belirlemiş sınırları bütün nesnelere, bu biçimsiz yığında gizli kalan yıldızlar başlamış gökte ışıl ışıl yanmaya gökte. Yoksun kalmasın diye bir bölge yaratıklardan, bir yandan tanrılar doldurmuş göğü, bir yandan yıldızlar, dalgalar arasında pırıl pırıl balıklar, karalarda hayvanlar oluştu, gökte kuşlar”.

I:117

“Bir yılı bölmüş dörde, daraltmış”.

Tevrat *Mezmurlar* 74:17

“Yerin bütün sınırlarını sen koydun;

Yazı ve kışı sen yarattın”

Sümer’lerde de Enlil annesi Ki (toprak) ve babası An’ı (hava) -bunlar bir dağ bütünlüğündedirler- bölerek babası An’ın gücünü almıştır,

e) Baştanrı olduktan sonra kendini başa geçiren tanrıları da bölerek tümüne egemenlik alanları vermiştir:

Enuma Eliş IV:

“Sonra (savaşı kazandıktan sonra) kral Marduk tanrıları böldü,
Anunaki’yi (tanrılar topluluğu), tümünü, yukarı ve aşağı olarak,

.....
Tüm hükümlerini böylece verince,
Anunnaki’yi gök ve yer olarak böldü”

Zeus’un ise savaş sonrası güçleri paylaşırıp yeraltını kardeşi Hades’e, denizleri -gerçekte deprem tanrısı olan- Poseidon’a verip, gökleri de kendine ayırdığını mitoloji okumuş herkes bilir.

Yunan mitolojisindeki Zeus/Poseidon/Hades üçlemesine karşılık, Sümer’de Enlil/Ea/Anu triad’ı görülür.

f) İnsanı yaratmıştır:

Yunan tradisyonunda Zeus’ken insanı yaratışı:

Ovidius, *Metamorfozlar*

155.

Bu korkunç savaşta yığılmış ölümler dağca,
Sormuş kanlarını ıslanmış toprak. Bu kan
Daha sıcakken yeni bir soy yaratmış Zeus ondan,
Bir belirti kalsın diye soyundan.

160.

insan biçimi vermiş ona (yeni yarattığı insana).

Metamorfozlar 1:87

“Toprak, o düzensiz biçimsiz varlık, dönmüş bilinmeyen insan kılığına”.

Hesiodos, *İşler ve Günler*

142

“Bir üçüncü soy yarattı tanrılar babası Zeus

156

Toprak yeniden örtünce bu soyu da, bir kuşak daha yarattı Zeus”

Babil dininde Marduk’ken insanı yaratışı:

Enuma Eliş

“(Marduk) bir şaheser yapmaya karar verdi. Söz alarak seslendi Ea’ya: “Kanı yapmak istiyorum, kemikleri olsun istiyorum, bir yaratık (Lullu) yapmak, adı insan olacak, insan diye bir yaratık yaratmak”.

Enuma Eliş VI:

“Bağladılar onu sımsıkı ve Ea’nın önüne diktiler.

Cezasını verdiler: kestiler damarlarını.

Kanından insanlığı yarattı”

Sümer inancında Enlil’ken de insanı o yaratmıştır:

Enlil de insanı çamur’dan yaratmıştır. Alt bir tanrı olan We, insanın yaratılabilmesi için öldürülür. Kanı ile tanrıça Mami’nin tükürüğü karıştırılır, bunlar çamura katılıp insan oluşturulur.

İlginçtir ki Tevrat’ta da benzer bir bilgi vardır. Tekvin 2:7 “ve Rab-Allah yerin toprağından adamı yaptı”.

g) İnsanı hizmetinde kullanmak için yaratmıştır:

“Alt tanrılar Enlil ve diğer tanrılar için 40 yıl çalıştıktan sonra, daha fazla çalışmayı reddettiler O zaman Enlil’in danışmanı Enki ortaya bir fikir attı; bu işler için insanı yaratmayı teklif etti. Tanrıça Mami’nin tükürüğü, tanrı We’nin kanı ve çamuru karıştırıp insan yaratıldı”
Christopher B. Siren. Enuma Eliş:

“Tanrıları çalışıp didinmekten kurtaracak, onların işlerini üstlenecekti.

Akıllı Ea insanı şekillendirdi,

Tanrıların işlerini ona yükledi”.

Azra Erhat; *Hesiodos*, Eseri ve Kaynakları:

“İnsanın yaratılış efsanesine gelince, evrenin yer ve gök diye ikiye bölünmesinden sonra baştanrı Marduk’un ilk işi olarak ortaya çıkar. Demiurgos, yaratıcı tanrı, bir şaheser yaratma fikrini akıl-tanrı Ea’ya danışır, kan ve kemik diye özle biçimini tasarladıktan sonra, adını da koyar: Lullu. İşlev ve görevini de saptar: Tanrılara hizmet edecektir, tanrılar artık dinlenmek isterler”.

Bu düşüncenin izleri Prometheus mytos’unda da bulunur: aslında Zeus’un Prometheus’a bu kadar çok kızması Mekone olayı ile açıklanmaktadır: İnsan tanrı için çalışacakken, kurbanları ile tanrıyı beslemesi gerekirken, Prometheus araya girip hem tanrıları gerçek besinlerinden yoksun kılar, hem de baş tanrının yetisi olan ateşi de tutar insanlara götürür verir. Kulluk diye bir şey kalmaz ortada.

Enuma Eliş

“(Marduk) bir şaheser yapmaya karar verdi,
adı insan olacak, insan diye bir yaratık yaratmak.

.....

Tanrılara hizmet etmek ona düşsün, ki dinlensin tanrılar...”

Enuma Eliş VI:

“Kanından insanlığı yarattı,
Tanrıların hizmetini yükledi ona,
Bu zahmetten tanrılar kurtulsun diye”.

Yine gariptir ki, Tevrat'ta bu düşünceyi de çağrıştıracak ayetler vardır:

“Ve Rab-Allah (yarattıktan hemen sonra) adamı aldı, baksın ve onu korusun diye Aden bahçesine koydu”. Tekvin 2:15.

h) Beğenmeyince insanı yok eder.

“Enlil insanların yaptığı gürültüden yoruldu. Bu problemi gidermek için insanların üzerine seri halinde felaketler yolladı. Ama İnsanlar hep kurtuluyorlardı. O da son olarak Tufan'ı gönderdi. Ama insanın yaratılışında görev almış olan Enki, Atrahasis'i uyarıp bir tekne yapmasını önerdi ve Atrahasis kurtuldu”. Christopher B. Siren.

Yunan dininde ise Zeus akılları hep cinsellikte olan ve gerektiği kadar kurban kesmeyen insanlara kızmıştır.

Aiskhylos, *Zincire Vurulmuş Prometheus* 239:

“Zeus zavallı ölümlülerin soylarını ortadan kaldırmak,
Bambaşka yeni bir soy yaratmak istiyordu”.

Ovidius, *Metamorfozlar* 1:245-250

“Üzmüş tanrıları kişi soyunun yok olacak olması,
sormuşlar Jüpiter'den(Zeus): Neye yarar boş dünya?
Kim götürür sunaklara günlük,
Yabanlara mı kalsın ortalık?
Karşılık vermiş başbuğ tanrı, yüklenmiş sorumluluğu,
üzülmeyin demiş, yeni bir kuşak yaratırım eskisine benzemeyen”.

Metamorfozlar I:186

“Oysa ben, yeryüzünde oturan kişi soyunu kaldırmalıyım ortadan” 189: Yapılmış elden gelen, onulmaz bir yara bu, azıtmadan kesilmeli Kılıçla.

I:195

“Bırakalım onlara yeryüzünü, inanır mısınız onların korkusuz yaşayacağına ey yüce tanrılar, buyruğumda yıldırım ve yüce krallık gücüm varken?”

I:202:

“... titremiş bütün insanlar, sarsılmış baştanbaşa korkudan yeryüzü”.

Ama bu kez de Olimpos'lulara rakip tanrı kuşağı Titanlardan Prometheus'un, oğlu Deukalion ve gelini Pyrrha'yı uyarmış. Bu karı koca büyük bir sal yapıp Zeus'un tufanından kurtulmuşlardır. I:251-420.

“Ve rab dedi: Yarattığım adamı, ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim; çünkü onları yaptığıma nadim oldum. Fakat Nuh Rabbin

gözünde inayet buldu.”

6:17 “Ve ben, işte ben, göklerin altında, kendisinde hayat nefesi olan bütün beşeri yok etmek için yeryüzü üzerine sular tufanı getiriyorum; yeryüzünde olanların hepsi ölecektir”.

7:23 “Ve adamdan sığırlara kadar, sürünenlere kadar ve göklerin kuşlarına kadar, yeryüzü üzerinde yaşayan herşey silindi; ve yeryüzünden silindiler; ve yalnız Nuh ve kendisi ile beraber gemide olanlar kaldılar”. *Tevrat*, Tekvin 6:7-8.

5. Denizlerdeki Gizli Gerçek

Hiç kimseden çekmedi Yahweh'in şu denizden çektiği kadar!... Keşke var olanı beğenseymiş de bu denli bölmelere filan kalkıp birsürü savaşa neden olmasaymış. Çok mu kötü olurdu acaba evreni -ilk hali olan kaotik sular şeklinde bırakıp- zapt-ı rapta almak istemese. Ama durun bir dakika; ilksel yapının kaotik olduğunu kim söylüyor bir düşünün? Sadece Eloah! Diğer başka mitolojilerde -affınıza mağruren matriarkal mitolojilerde- deniz hep iyiliğin kaynağıdır. Bilirim ki kimileriniz için için bu sözlerime dudak büküp “kim yoğurdum ekşi der ki?” diyeceksiniz. “Deniz ile bir tutulan anaerkil düşünce, tabii ki kendine -ben kötüyüm- demez” şeklinde bir düşünce de geçecek aklınızdan. Ama hatırlayın ki, ilk yaşam denizde -deyim yerindeyse deniz ananın rahminde- doğup, oradan toprak ananın bağına çıkmıştır. Su insanın özü anlayacağınız... kötülük ile eş tutulan su!

Bu kötü su veya deniz, tek tanrılı dinler öncesinde birçok iyi veya yaratıcı tanrıçanın kaynağıdır. Örneğin Sümer inancında bile ilksel yaratıcı tanrıça, ilksel bir denizin “derinlerin” tanrıçasıdır. Toprak ve Göğü -hatta tanrılar dahil- her şeyi o doğurmuştur.

Şimdi ünlü araştırmacı Joanna Powell Colbert'e kulak verelim:

“Antik Babil inancının deniz ejderi Tiamat, birçok folklor, mitoloji ve dinin deniz tanrıçasından başkası değildir. Adları değişiktir bu deniz tanrıçaların: Mari veya Mare, Meri, Mere-Ama, Amphritite, Mama Cocha, Thalassa, Sedna, Toyota-Mahime, White Shell Woman, Yemaya, Lamanja ve Stella Maris, Star of the Sea”.

Kim mi bu deniz tanrıçaları? İşte birkaç örnek:

AFRODİT ANADYOMENE: Adının anlamı “Denizlerden doğan”dır. Sanskritçede aşk tanrıçası teriminin anlamı “amblemde balık olan”dır. Afrodit'in de yunus balığına binmiş birçok resmi vardır. (Monaghan)

AMPHRITITE (Yunan): Helenik dünyada inanıldığı halde, Helenizmin yaygınlaşmasından çok önce tapılan bir tanrıçadır. Yunan dini baskınlaştıkça bu tanrıça aslında deprem tanrısı olan Poseidon ile evlendirilmiş, kendi bir deniz kızına ve deniz ruhuna, Poseidon ise denizler tanrısına dönüştürülmüştür. İçlerinde kıymetli taşlar ve derinlerin memelilerini beslediği deniz mağaralarında yaşar. (Monaghan)

BHEARA (İrlanda, İskoçya): Deniz ihtiyarı. Yakışıklı ve genç bir adam ona iyi davramınca genç bir kıza dönüşüp onu ödüllendirir.

GÜZEL HANIM/ WHAHT-KAY (Lummi kabilesi): Temiz göğün kız kardeşi. Uyuyup kalınca Speiden adası oldu. (Clark, Erdoes & Ortiz, Allen).

IAMANJA (Brezilya): Amerikaya köle gemileri ile gelince Yemaya adı lamanja'ya dönüştü. Denizin Kutsal Kraliçesi diye tanınırdı. Yerliler yazgüdünlüğünde kayıkları ile denize açılıp suya küçük çiçekler atarak onu onurlandırıyorlardı. (Stone, Edwards)

ILMATAR (Finlandiya): Dünyayı yarattığına inanılan su anası. (Stone).

KWAN YIN (Çin), KWANNON (Japonya): Bir yunus'un üzerinde resmedilen tanrıça. (Monaghan, Jonson)

MAMA COCHA (Peru): Anne deniz. Eski Perunun en eski tanrısı. İnkalarca da tapıldı. Balina tanrıça olarak da görülür ve tüm besinlerin kaynağı oduğuna inanılır. (Monaghan).

MAMI WATA (Gana): Suların kadını. Bir denizkızı şeklinde tahayyül edilir.

MORGANA (İngiltere): Kelt tanrıçası, inanışa göre Avalon'da yaralanan kral Arthur, Morgan tarafından kurtarıldı. Gelecekteki mutlak kral olan Arthur bu gün bile hâlâ onunla dinlenmekte. Daha sonra bu öykü Yuvarlak Masa şövalyelerine ve Morgan da kötü Morgan La Fey'e dönüştürüldü. (Monaghan, Stewart, Matthews).

TETIS (Yunan): En eski Helen dini öncesi deniz tanrıçası. Dişi yaratıcı. (Anadolu'nun anaerkil krallığı Truva kurulduğu gün, Truvayı yıkacak katil Aşil'in babası ile evlendirildi).

THALASSA (Yunan): Her şeyin anası. Tetis'in diğer adı. Adının anlamı "deniz". Dişi yaratıcı. (Monaghan).

YEMAYA-OLOKUN (Kuzey Afrika'nın Yoruba adaları): Denizin anası. Yaratılışın rahmi. Dolunay, denizkızı, insanlığın anlayabileceğinden çok öte bir gerçeklik.

Deniz tanrıçaları listesi daha uzatılabilir ama ben son bir isim ekleyerek son vermek istiyorum. Söyleyeceğim isim belki de o ilksel, denizlerle, yaşamla sembolize edilen ana tanrıçanın en önemli adlarından: Stella Maris. Stella, yıldız; maris ise deniz demek. Yani denizin yıldızı. Mavi elbiseli ve inci kolyeli olarak imajine edilir. Aslında bu isim "denizyıldızı" olarak adlandırılan su canlısı ile ilişkili değil, burada deniz yıldızının şekli önemli; çünkü yıldız, tüm okült tradisyonlarda (tek kolu üste gelecek şekilde yerleşmesi kaydıyla) Tanrıçanın amblemi sayılan şekil.

Yıldız esoterik dinlerde Tanrıçanın sembolü olduğu kadar, iyiliğin ve yaşamın da sembolü. Bu nedenle satanistler onu iki ucu yukarıda olacak şekilde ters çevirerek kendi sembollerini yaratmışlar.

Öte yandan Mari, Tanrıçanın temel adı. Marian, Mariamne, Myrrhine, Myrrha, Marratu, Maria, Maerin, Mariana ve Marina olarak da tanınıyor ama asıl isim Mari. Akrofonolojik olarak (isimden karakter okuma sanatı) M harfinin sesi zaten annelik, ev kurma ve besleme, duygular gibi nosyonları yönetiyor. Mari adında ismin başında olduğu için ana enerji "M". Son "i" harfi ise sanat ve güzellik harfi. İsmi sonunda olduğu için işleri sona nasıl bağlandığını gösteriyor. İçteki "a" aksiyon bazlı erkeksi enerjiyi, "r" ise akıl ve mantık bazındaki erkeksi enerjiyi taşıyan bir ses. "A" ve "R" harfleri ise alfabenin Mars ile yönetilen yegane harfleri. Mars'ın erkeklik ve maskülenite tanrısı olduğunu biliyorsunuzdur. Öyle ki, tıpta erkek organlar Mars'ın sembolü ile gösterilir. Yani tanrıça kocasını, onu dölleyen faktörü içinde beslemekte.

Deniz; Fransızcada "la mer", İspanyolcada " la mar", Galcede "mor". Anne ise Fransızca "la mere"; İngilizce "mother" ve Farsça dahil diğer tüm dillerde "mama". Yani Mari isminin anlamı "anne deniz".

Stelle Maris, başta st. Jerome olmak üzere birçok Katolik din adamlarınca kim ile eş tutulmuş dersiniz? Meryem Ana ile... İngilizce: Virgin Mary. Yine Mari adı!

Nereden, nereye...

Düşünün Meryem ana hakkında bir kez; üç büyük dine iman etmiş; ve birbirinin kutsal evini genelde düşman gören insanları kendi evinde -Efes'te- hâlâ o birleştirmiyor mu? İsa,

bizim dinimizde hiçbir fonksiyonu olmayan bir peygamberken onun annesinin seveninin bu denli çok olması hiç mi garip gelmedi size? Nice müslüman gönül rahatlığı ile kiliselere - örneğin İstanbul Saint Antoine'a- girip onun adına mum yakıp dua etmiyor mu?

İşte böyle sevgili okurlar... Kim ne derse desin bilin ki, Yahweh'ce ikiye bölünmüş o iyilik enerjisi, önüne çekilen tüm duvarlara karşın birleştiriciliğini hâlâ yaymaya devam ediyor. Belki kolayca ulaşamıyor ama hep var, sonunda her şey ona dönüyor.

6. Kötü Dişi Güçler ve İyilikler!

Kötü kadınlar, tanrıçalar, deniz tanrıçaları, sudan çıkan canavarlar... öyle çok ki patriark dinlerde! Bilmem içinizde onların belki de kötü olmadığı hakkında kuşkular uyandı mı? Uyanmadıysa?.. Bu bir inanç, seçim, duyum sorunudur ve herkesin doğrusu kendine en uygun olandır. Sözler söylenir... ve yaşam kendi haline bırakılır. Dileyen dilediği yönde giderek kendi yanlışlarını yaşar, kazanımlarını elde eder; ya yön değiştirir veya kendi yolunda ilerler. Bu nedenle daha fazla "ikna edici" sözler söylemeyeceğim. Karar okuyucunuzdur.

Ola ki, adı geçen kuşkular uyandıysa yüreğinizde, belki de aşağıdaki bilgileri de duymak istersiniz.

Evet, şeytan tanrıçalar çokluk denizden, sudan çıkmakta. Biraz irdeleyelim bu konuyu.

İlk örneğim Lilith: Önceki sayfalardan korkulası Lilith'in de Zmargad kraliçesi olduğunu, evinin de burada bulunduğunu, Aquamarin (aquaisu; marin:deniz) taşından bir sarayda yaşadığını okumuştunuz.

Ve şimdi önceden söz etmediğim örneklerime geçerek kimi korkutucu bilgileri, sınırları fazla aşmamaya çaba göstererek vereceğim:

a. Hydra:

Ekhidna'nın (önceki sayfalarda anlattığım altı yılan, üst tarafı kadın olan olan Yunan dininin dişi şeytanı) bir kızı vardır; Hydra. Adının anlamı yılan veya ejder olan bir başka canavar... Bir bataklık canavarı. Korkunç, iğrenç, zehirli...

Hesiodos, *Tbeogonia* 313

"Hydra, o bataklık canavarı ki, tüyler ürpertir bütün yaptıkları."

Hydra öylesine iğrenç olarak algılanmış ki, adı zoolojide su-yılanlarına isim analığı etmiş. "İşte bir zararlı yaratık daha!".. mı dersiniz? Bilmiyorum. Ama belki adının anlamını biraz bildik kelimelere benzetsek bir anlam çıkartabiliriz!

Bir kez dikkat edin: Hydra ne yılanına isin anneliği etmiş? Bataklık yılanına mı? Hayır. Su yılanına! Neden? Çünkü hatırlayacağınız gibi "hydro" tüm batı dillerinde "suya ait" demektir. Örnek bol:

Hydrat: Su ile karıştırılarak bileşik meydana getirme.

Hydrolik: Su kuvvetiyle işleyen.

Hydroelektrik: Su gücüyle oluşan elektrik.

Hydrojen peroksit: Oksijenli su.

Hydrojel: Tıpta bazı organların su tutması.

Bu listeyi öylesine uzatabiliriz ki, uykunuz gelebilir. Görülmesi çok kolay tek bir noktayı vurgulayarak konuyu kapatayım: Bu kelime ve tamlamaların hiçbirinin ne iğrençlikle, ne de bataklıkla ilgisi vardır!

b. Sirenler:

Gelelim Sirenlere... Yunan mitolojisindeki Sirenler deniz kızlarıdır. Bildiğimiz denizkızı efsanelerinin kaynağı... Zaten klasik mitolojide deniz erkeği hiç işlenmemiş bir modeldir. Ayrıca deniz kızlarının kural olarak uzun saçlı betimlenmeleri ve çokluk yunus balığına binmeleri hep rastlantı olabilir mi? İlginçtir, Sirenler birçok kaynakta bizim bildiğimiz denizkızlarına benzemez, "deniz demonları" (deniz şeytanları) olarak geçerler.

Sirenler, bir adada yaşarlar (Foça yakınlarında), güzel seslerini kullanarak gemicileri büyüler, onların karaya oturmalarına sebep olurlar, sonra da onları yerlerdi. Tabii ki çok da güzeldiler. Sadece Argonautlar (önemli işler yapmak için bir gemide toplaşmış kahraman erkekler topluluğu. Ama Hylas adlı çok güzel bir delikanlı, ki Herakles'in oğlanıydı, bu kahraman erkek oğlu erkeklerin elinden zor kaçmıştı) ve Odyssea destanının kahramanı Odysseus (bu zat da Truva'yı yıllarca savaşarak alamayan Yunan ordusuna, tahta at hilesini yaptıran "kahraman") onların bölgesinden geçerken paçayı kurtardılar. Orpheus'un şarkısı Sirenler'inkini yendi ve adaya yanaşma gereksinimi duymadılar, böylece yenmekten kurtuldular. Odysseus ise başına gelebilecekleri bildiğinden gemicilerinden kulaklarını balmumuyla tıkadı, kendisini de, geminin direğine bağlattı.

Birçok okur, en gözüpek erkekleri böylesine yıldırان bu korkunç canavarların soyunu, sopunu öğrenince şaşırır; çünkü onlar sanat perisi Melpomene ile ırmak tanrı Akheloos'un kızlarıdır!

Gerçeklerin bu tutarsızlıklar sonucu çıkması ise, konuşmamış olsa yakayı kurtarabilecek bir katilin sadece söylediği yalanlar sonucu yakalanmasına benzer! Sirenlerin büyülü sesi olarak geçen kavram gerçekte kadından gelecek olan ve erkekleri savaşmaktan, yıkmaktan, saldırmaktan alıkoyabilecek dişicil çağrı/yaklaşım/kişilik/özelliğdir..

(Od. XII, 39 vd.):

Kim yaklaşırsa bilmeden ve dinlerse onları, yandı,
Bir daha evinde onu ne karısı karşılar, ne çocukları.
Sirenler onu çağlayan ezgileriyle büyüler,
Çayırın çevresinde kemikler vardır, öbek öbek,
Bunlar kemikleridir etleri çürüten insanların,
Büzük büzük durur kemiklerinin üstünde deriler.
Durma orada, yürü, arkadaşlarının da tıka kulaklarını,

c. Thetis:

Nereid'ler de Yunan mitolojisinin bir başka deniz kızlarıdır. Deniz tanrı Nereus ile deniz tanrıça Doris'in kızlarıdır.

Aralarından bazıları çok eski devirlerin yaratıcı ve bolluk verici deniz tanrıçalarıdır. Thetis gibi... Amphitire gibi...

Amphitire, Poseidon'un evlenmek istediği deniz tanrıçadır. Çok kaçmıştır ama sonunda onunla evlenmek zorunda kalmıştır ve adının anlamı dünyayı kuşatan sudur.

Ve Thetis... uzun bir öykü!

Mitolojide pek de önemsenmeyen Thetis, Helen dini öncesi çok önemli bir deniz tanrıçasıydı. Dişi yaratıcı olarak saygı görürdü. Zaman içinde Yunan dini egemen olunca önemini yitirdi, eski inanç ve tanrıçanın gerçek içeriği unutuldu. Yeni enerjiler(!) -aynı

Tiamat'ın yenilip pasivize edilmesi gibi- eski enerjileri bastırdı; bu değişim yepyeni mitlerle anlatıldı:

“Thetis, hem Zeus'un, hem de Poseidon'un elde etmek istedikleri bir deniz tanrıçasıdır. Ama Themis adlı tanrıça bir kehanette bulununca ikisi de bu arzularından vazgeçerler; çünkü kehanete göre Thetis'den doğacak erkek çocuğu, babasından güçlü olacaktır.

Onlar vazgeçtikten sonra tanrıçanın peşine kral Peleus düştü. Thetis bu 'izdivac'a karşı durabilmek için çok çaba gösterdi. Şekilden şekile girebilme özelliğini kullandı ama sonunda Peleus onu yenmeyi ve onunla evlenmeyi başardı.” *Mitoloji Sözlüğü*, Pierre Grimal, Thetis.

Bu noktada bazı yorumlar yapmayı gerekli görüyorum:

Yeni enerjilerden Zeus ve Poseidon adlı olanlar eski gücü yenmek için onu yutmayı planladılar, ama başaramayacaklarını Themis söyleyince görev Peleus'a verildi; çünkü Peleus'un oğlu Akhilleus, Truva'yı yıkacak olan “kahramandı” ve babasından önemli olması sadece yeni enerjilerin işine yarardı.

Tanrıça kaçmaya çalıştı... ama başaramadı... Tiamat gibi yenildi.

Thetis, doğacak bir çocuğun kendi çocuğu olsa bile, babasının Peleus gibi “diğer yandan” birisi olduğunu bildiği ve belki de o çocuğun yapacaklarından insanlığı korumak için kimi önlemler alır. Azra Erhat'a ait *Mitoloji Sözlüğü* adlı kitaptan okuyalım.

“Thetis'in birçok çocukları olur, ama o çocuklarını ölümsüz kılmak için geceleri kalkar ve onları ateşin üzerine tutarmış. Birçok çocuğu böylece yanarak ölmüş. Bir gece Peleus kalkmış, bir bakmış ki, Thetis çocuğunu topuğundan tutmuş, aleve vermiş. Tepesi atmış, çocuğu kaptığı gibi almış ve Thetis'i evinden kovmuş”. *Mitoloji Sözlüğü*, Azra Erhat, Akhilleus.

Bu sözleri de fazla yorumlamaya gerek duymuyorum. Tek ekleyeceğim şey Akhilleus'un en sonunda topuğundan vurularak öldüğü ve bu olaydan sonra Thetis'in denizlere döndüğü!

Grimal'e dönerek okumayı sürdürelim.

“Peleus ve Thetis'in bir oğulları oldu: Akhilleus. Bu yiğit 9 yaşına gelince kahin Kalkhas bir kehanette bulundu; Truva şehri Akhilleus olmadan alınamayacaktı. Thetis oğlunun bu şehirde öleceğini hissetti bu nedenle delikanlı olup Truva savaşı için komutan toplanırken onu kral Lykomedes'in yanına götürdü ve kadınların arasına gizledi. Ama Akhilleus tanındı”. *Mitoloji Sözlüğü*, Pierre Grimal, Thetis.

Thetis'in oğlu ve Truva'yı korumak için yaptıklarını fazla yoruma gerek yok. Sadece Grimal'in kitabında yer almayan bir bilgiden söz edeyim. Akhilleus olmazsa Truva'nın alınamayacağını bilen Odysseus, kralın haremine girerek iki bohça açar. Birinde giysiler ve çiçekler, diğerinde silahlar vardır. Kızlardan sadece Akhilleus silahlarla ilgilenir ve bu seçimi sonrasında tanınarak belki de yazgısını çizer.

“Thetis bu sefer oğlunun yanına hatalarını önlemekle görevli olarak Tenes'i kattı, Truva veliahtı Hektor'u öldürmekten vazgeçirmeye çalıştı, yaralandığı zaman destek oldu”

Oysa Akhilleus, yine annesini dinlemeyerek yönünü seçmiş ve kaderini çizmiş; Tenes'i öldürmüş, Hektor'u öldürmekle kalmayıp cesedini ayaklarından savaş arabasının gerisine bağlayarak şehrin etrafında turlar atmış... ama bu kahramanlıklarına karşın ağlayarak annesine sığınmaktan da geri durmamıştır! *İlliada*'dan okuyalım:

İlliada I-350

“Çekildi Akhilleus, kırçıl denizin kıyısına oturdu. Mor engine dikip gözlerini, boşandı

birden, uzattı anacığınaya ellerini, yalvardı biteviye:

.....

Boşana boşana, ulu anne ta dipte, babasının yanında onu duydu, fırladı kırçıl denizin üzerine bir duman gibi, oturdu göz yaşı döken oğlunun önüne, eliyle okşadı onu, konuştu diller döktü”.

Peki sonradan Akhilleus’a ne olmuştur? Kimi yerde tanrılarla aynı sofrada yemek yediği yazılıdır. Kimi yerde de hortlayarak kendine insan kurban etmelerini istediği!... Bilmem şimdi kurban, kan, enerji isteyen vampir tanrılar sözlerimi anımsayanınız oldu mu? Akhilleus’un hortlamasıyla ilgili iki ayrı bilgi var elimizde. Önce mezarına saldıran Amazonları geri püskürtmek için hortlar. İkinci olayı ise Eurupides, Hekabe adlı yazısında anlatmaktadır: Akhilleus, oğlunun rüyasına girerek Truva prensesi Polyksene’nin, mezarı üzerinde kurban edilmesini istediğini yazar. Böylece Yunanlıların yurtlarına kolay dönmeleri sağlanacaktır. Yunanlılar bu arzuyu yerine getirirler!

(Adı geçen eylemin gerçekliğine günümüzde Yunanlılar büyük bir çabayla karşı çıkmaktaydılar. 2500 yıl boyunca başardılar da bunu. Oysa gün 1994’e geldi; Gümüşçay kazılarında çok iyi korunmuş bir lahit ele geçti. İÖ. 520-500 arası tarihleniyor ve Anadolu’da bulunan en eski lahit olma niteliğini taşıyordu. Bu lahitin en önemli özelliği ise dört yanında Poyksene’nin Yunanlılar tarafından kurban edilmesi rölyefinin bulunmasıydı! Bir çarpıcı yanı daha vardı lahitin... Gün ışığına çıkarıldığı yerin adı Kızöldün tepesiydi!)

Yazık olmuş Akhilleus’a... o da kendine benzer -enerji küplerinin sonundan kurtulamamış. Zaten kimi kaynaklar cesedinin çürümesini diye Athene tarafından ambroisisa (tanrıların ölümsüz kalabilmek için yedikleri besin) ile bulandığını yazar. Artık varın siz düşünün bu akıbetin hoşluğunu!

Grimal kitabında bir sondan daha söz etmektedir. Aynen alıyorum:

“Thetis’in cesedi Tuna nehrinin ağzındaki beyaz Ada’ya götürdüğü ve Akhilleus’un orada esrarengiz bir hayat yaşamaya başladığı söylenir. Denizciler bu adanın yakınından geçerken, gündüzleri sürekli silah şakırtıları, geceleri de kadeh tokuşturma sesleri ve hiç bitmeyen bir şölenden yükselen şarkıları duyduklarını söylemişlerdir”. *Mitoloji Sözlüğü*, Pierre Grimal, Akhilleus.

d. Babil Fahişesi:

Sanırım çoğunuz bu adı ilk kez duymaktasınız, ama o İncil’e göre dünyanın sonunu getirecek olan yaratıklardan ve batıda aynı Lilith gibi çok popüler! Konuyu kısaca açayım;

İncil’in son kısmı olan Vahiy bölümü dünyanın sonunun nasıl geleceği konusundadır ve birbirinden “ilginç” felaketleri, tanrının kutsal meleklerinin insanoğlunun başına nasıl getireceğini 24 sayfa boyunca en küçük detayına dek betimler. İnsanların çekecekleri acılar, oluşacak doğal felaketler, tanrı tarafından oluşturulacak ekolojik yıkımlar... hepsi “ballandırılarak” anlatılır. Aziz Yuhanna tarafından Roma imparatoru Domitian (İS.81-96) zamanında kaleme alınmıştır. Bu zat-ı muhterem, olacakların kendisine gösterildiğini iddia eder ve izlediklerini tanımlar. Heavy metal gruplarının -aynı Tiamat gibi- pek severek sürekli üzerine beste yaptıkları ve nice korku filminin (meşhur Omen dahil) kaynağı 666, İncil’in bu bölümünde, daha da detaylı olarak isterseniz 13. Bapında yer almaktadır.

Neler yoktur ki Vahiy bölümünde? Dünyanın sonunu getireceği belirtilen Deccal’ler,

canavarlar, ejderler ve... denizden çıkan canavarlar! Anlatıma göre dünyanın sonunu bu garabet yaratıklar getirecektir ama insanoğluna iğrenç acılar çektirenler hep kutsal meleklerdir! İnsanların üzerine ateşten taşlar dökerler, kavururlar, korkunç yaralar açarlar, taşları yedirirler... Hassas kişilerin geceleri yatmadan önce okumamalarını tavsiye edeceğim bölümlerdir bunlar.

Babil Fahişesi de işte bu bölümde anlatılır. Ben de alıntılarla özetlemeye başlayayım.

İnsanoğlunun üzerine felaket döken meleklerden biri Yuhanna'yı çağırarak olacak felaketleri gösterirken bir yandan da Babil fahişesi hakkında bilgiler vermeye koyulur;

“Onunla yerin kralları zina ettiler, ve onun zinasının şarabı ile yeryüzünde oturanlar sarhoş oldular”. *İncil, Vahiy 17:2*

Ardından Yuhanna anlatmaya devam eder;

“Ve beni Ruhta çöle götürdü; ve 7 başı ve 10 boynuzu olan küfür isimleriyle dolu kırmızı canavarın üzerine binmiş bir kadın gördüm. Ve kadın çirkinlikler ve kendi zinasının mekruh şeyleriyle dolu bir altın kase elinde olarak erguvani ve kırmızı ile kuşanmış, ve altın ve kıymetli taş ve incilerle bezenmişti. Ve alını üzerine bir isim yazılmıştır: SIR, BÜYÜK BABİL, DÜNYANIN FAHİŞELERİNİN VE ÇİRKİNLİKLERİNİN ANASI”. *Vahiy 17:3*

(Son cümle orijinal metinde de büyükharf olarak yazılmıştır) Bir “ifşaatta” bulunayım; yukarıda okuduğunuz bölümün girişini -yani ilk satırını (17:2'yi), özellikle çıkarttım... dikkatinizi çeksin diye... ve şimdi onu veriyorum;

“Ve kendilerinde 7 tas olan 7 melekten biri geldi ve benimle söyleşip dedi: Buraya gel, çok sular üzerinde oturan büyük fahişenin hükmünü sana göstereceğim. 2: Onunla yerin kralları zina ettiler, ve onun zinasının şarabı ile yeryüzünde oturanlar sarhoş oldular. *Vahiy 17:1.*

Bir ayet daha; yine Babil Fahişesi hakkında, ama bu kez ilerki sayfalardan:

“Fahişenin üzerinde oturduğunu gördüğün sular, kavmlar ve cemiyetler, ve milletler, ve dillerdir”. *Vahiy 18:15.*

Bu ayetlerden iki şey öğreniyoruz: 1- Fahişe Babil’li 2- Sular üzerinde.

Fahişe olmasa da, Babil, İncil’den başka, Tevrat’ta da yer alan bir şehir; burada da günahkar; ve yine anlatımda su ve deniz teması yer almakta:

“Babilin ortasından kaçın, ve herkes canını kurtarsın; çünkü Rabbin öç alma vaktidir. 13: Ey sen, çok sular üzerinde oturan bol hazineleri olan, sonun geldi.” *Tevrat, Yermaya 51:6.*

“Bundan dolayı Rab şöyle diyor: İşte davanı ben göreceğim ve senin öcünü alacağım; ve onun denizini kurutacağım; ve pınarının suyunu keseceğim. 51:36.

“Rab Babil’i helak ediyor; onun içinden büyük sesi susturuyor; onun dalgaları çok sular gibi gürlüyorlar...” *51:55.*

Yorumcular Babil’in bir sembol olduğu konusunda hemfikir. Bu Babil, Yuhanna’nın felaketini izlediği şehir ise, ve de Yuhanna’ya gerçekten gelecekte olanlar gösterilmişse, şöyle bir yorum yapabiliriz: Gelecekte, Babil olarak adlandırılan bir şehir tanrı tarafından korkunç bir yıkıma uğrayacak!

Şimdi Tevrat ve İncil’deki ilgili ayetleri yan yana getirerek olacaklar hakkında kehanetler oluşturmak istiyorum. Önce Tevrat’ı inceleyelim.

a) Bu şehir, o devirlerin yaygın savaşma aracı olan kılıçlarla değil, oklarla vurulacak:

“Çünkü işte, Babil e karşı büyük milletler cümhurunu, şimal diyarından ben uyandırıp çıkaracağım; ve ona karşı dizilecekler; o yandan alınacak; onların okları hünerli yiğidin oku gibi olacak; hiçbiri boş dönmeyecek”. Yeremaya 50:9.

b) Yüksek bir şehir olacak!

“... çünkü onun hükmü göklere erişiyor, ve asumana yükseldi”. 51:9.

“Helak edici dağ! Sen ki, bütün dünyayı helak ediyorsun, Rab diyor, işte, ben sana karşıyım; ve elimi senin üzerine uzatacağım, ve seni kayalardan aşağı yuvarlayacağım, ve seni yanmış bir dağ edeceğim” .51:25.

“Babil göklere de çıksa, kuvvetinin yüksekliğini de pekiştirse, yine benim tarafımdan ona helak ediciler gelecek, Rab diyor”. 51:53.

c) Şehir uzun süre yanacak:

“ ... ve onun şehirlerinde ateş tutuşturacağım, ve çevresinde olanların hepsini yiyip bitirecek”.

d) Bu olay bütün dünyayı etkileyecek:

“Babil’in alınması velvelesinden dünya titriyor, ve milletler arasında çığlık iştiliyor”. 50:46.

Şimdi incil’e dönelim; bilin ki orada Babil fahişesi ayrıcalıklı bir yere sahip olsa da, Yuhanna’ya arada da yıkılacak bir şehir olduğu gösterilmiş ve yıkım izi ettirilmiştir.

“... buraya gel, çok sular üzerinde oturan büyük fahişenin hükmünü sana göstereceğim”. *İncil*, Vahiy 17:1.

“Fahişenin üzerinde oturduğunu gördüğün sular, kavmlar ve cemiyetler ve milletler ve dillerdir”. 17:15.

“Ve gördüğün kadın, dünyanın kralları üzerine krallığı olan büyük şehirdir”. 17:18.

e) Muhteşem güzellikte bir şehirdir bu:

“Vay, vay, zarif keten ve erguvanı ve kırmızıyla kuşanmış ve altın ve kıymetli taş ve inci ile bezenmiş büyük şehir!” 17:16.

“Ey sen, çok sular üzerinde oturan, bol hazineleri olan, sonun geldi, kötü kazancının ölçeği doldu”. *Tevrat* 51:13.

f) Bir günde tanrısal saldırı ile çökecektir:

“Bunun için onun belaları, ölüm ve matem ve kıtlık, bir günde gelecekler; ve ateşte yakılacaktır; çünkü ona hükmeden Rab Allah kudretlidir”. *İncil*, Vahiy 18:8.

g) Bu şehir denize yakındır:

“Çünkü 1 saatte bu kadar servet perişan oldu, diyecekler. Ve her gemi reisi, ve gemiyle bir yere giden her yolcu, ve gemiciler ve deniz işleriyle geçinenlerin hepsi uzakta durdular, 18: Ve onun yanmasının dumanını gördükleri zaman: Büyük şehre benzer hangisidir? diyerek bağıryorlardı”. 18:17

g) Yanmakta olan bu güçlü şehire ardından en çok tacirler ağlayacaktır:

“Ve kendisiyle zina ve sefahat etmiş olan dünyanın kralları onun yanmasının dumanını gördükleri zaman, 10: Onun eziyetinin korkusundan uzakta durup: Vay, büyük şehir, kuvvetli şehir, Babil! Çünkü senin hükmün bir saatte geldi, diyerek onun hakkında ağlayacaklar ve dövünecekler. 11: Ve dünyanın tüccarı onun hakkında ağlarlar ve matem ederler”; 18:9.

Yazık olmuş veya olacak o şehre... O yüksek, zengin, ticaretle ilgili dağların oklarla vurulacağı o şehre!!!

“Peki bu saldırıdan sonra neler olacak acaba?” diye merak edenleriniz varsa onlar için de kutsal kitapta açıklama olduğunu müjdeleyeyim. Ama bu kez bilgi Tevrat’tan gelmekte.

“Rabbin öfkesinden ötürü onun içinde oturan olmayacak, ancak bütün bütün ıssız kalacak; Babil’den geçenlerin hepsi şaşacaklar, ve onun belalarından ötürü ıslık çalacaklar”. *Tevrat*, Yehemaya 50:13.

“Bundan dolayı çölün canavarları kurtlarla beraber orada oturacaklar, ve orada devekuşları oturacaklar, ve artık ebediyyen orada oturulmayacak; ve nesilden nesile içinde oturanı olmayacak”. 50:39.

“Ve Babil taş yığınları, çakal yeri, şaşılacak ve ıslık çalınacak bir şey olacak, içinde oturanı kalmayacak”. 51:37.

“Şehirleri virane, kurak bir yer, ve çöl, kimsenin oturmadığı bir memleket oldu, ve ademoğlu oradan geçmiyor”, 51:43.

Ürkünç değil mi? Dilerim bu sözler gerçekleşmez!

Bu noktada kitabın Lilith bölümünde (4. CANAVARLARIN TOPLANTISI) yer verdiğim bir ayetten daha söz edeyim. Bu ayet Babil’den söz etmese de, yukarıdakilerle garip bir benzerlik içinde:

“Ve saraylarında dikenler, hisarlarında ısırganlar ve kara dikenler bitecek; ve çakallar yurdu, deve kuşlarının avlusu olacak”. *Tevrat*, İşaya 34:13.

Demek ki tanrının düşmanlarına davranışı hep aynı. Nasıl? İnanmadınız mı? Oysa bu sözlerimin doğruluğu Tevrat’ta bile onaylanmakta:

“Ey gök, ve mukaddesler, ve resuller, ve peygamberler, onun üzerine mesrur olun; çünkü Allah ona hükmederek hakkınızı aldı”. 51:20.

ZAVALLI HAVVA

1. Üç “Has İsimli” Tanrı

Evrenin bölünmesinin Yahudilik öncesi dinlerdeki anlatımını inceledik. Şimdi bu konunun Tevrat'ta söz edilmesine göz atalım istiyorum. Doğrusu öyle garip noktalar var ki Tevrat'ta, öğrenmeden geçen çok şey kaybeder...

Öncelikle Türkçe *Tevrat*'ta tanrı sözcüğünün karşılığı olarak kullanılmış, İslam'ın tanrısının adı olan Allah sözcüğünü kullanmayacağım; çünkü öncelikle Allah, kendi içinde çok şey ifade eden bir isim olmasının ötesinde İslam dininde ortaya çıkmış bir has isimdir. Diğer yandan Allah'ın, Tevrat'ın tanrısı ile benzerliği de tartışmalıdır. Ve son olarak Kuran Hz. Muhammed'e vahiy olarak yazdırıldığı halde, Tevrat insanlar tarafından kaleme alınmış bir kanun kitabıdır. Zaten orijinal Tevrat'ta tanrı yerine kendine özel bir isim kullanılmışken bu ismi neden özgün bir isim olan Allah ile karıştırılmıştır bilinmez.

İlginçlik ilk önce bu isim konusunda başlamaktadır, çünkü tanrı Tevrat'ın giriş bölümü olan Tekvin bölümünde karşımıza üç ayrı isim ile çıkar: Elohim, Yahweh, Yahweh Elohim... Bu noktada hemen Elohim adının Türkçe'ye Allah; Yahweh'in Rab, Yahweh Elohim'in ise Rab-Allah olarak tercüme edildiğini (özel isim nasıl olur da tercüme edilir diye lütfen sormayın) belirteyim. Tekvin 1. bap'ta ve 2. bap, 3. ayete dek tanrının adı Elohim'dir. 4. Ayetten, 3. babın sonuna kadar ve tüm 3. bap boyunca ise Yahweh Elohim. Tanrı 4. bapta ise Yahweh adını alır.

Nedendir bu durum peki?.. İlerki sayfalara dek beklemenizi öneririm.

Şimdi Tekvin bölümünü en baştan incelemeye koyulalım, kimi göz ardı edilmiş noktaları söylemeye başlayalım. Bu arada belirteyim ki Elohim yerine Tanrı, Yahweh yerine efendi ve Yahweh Elohim yerine efendi-Tanrı sözlerini kullanacağım.

“1: Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı. 2: Yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı; ve Tanrının Ruhu sular üzerinde hareket ediyordu”. *Tevrat*, Tekvin bap 1.

Okuduğumuz gibi Tanrının gökleri ve yeri yarattığı söylendikten sonra enginin yüzü üzerinde karanlık olduğundan söz edilmekte; ama engini yarattığından değil. Yani engin -ya da önceki bölümlerde anlattığım gibi- ulu deniz, dişiliğin arketipsel hali Binah; kimi inançlara göre dişi tanrıça, tanrı gökleri ve yeri yaratırken zaten var. Öte yandan Tanrının ruhu - yarattığından söz edilmeyen- bu sular üzerinde de hareket etmekte. Eşdeyişle, sular ve engin aynı kavramın iki ayrı şekilde söylenişi ise, Tanrının yaratmadığı bir gerçek var demektir; oysa sular ve engin birbirinden farklı iki ayrı nosyon ise Tanrının yaratmadığı iki kavramın bulunduğu öne sürülebilir.

Bu arada önceki sayfalarda değindiğim bir noktanın bir kez daha altını çizmek istiyorum: Anımsayacağınız gibi diğer mitolojilerde “sonradan çıkma” bir tanrı ile yaptığı savaşı kaybeden ilksel ana tanrıça hep kaotik sular olarak nitelenmekteydi. Ve son olarak İbranice Tevrat'taki karanlık sular ve “derinler” sözcüğünün karşılığı olan “tehom” fonetik olarak Tiamat'ı andırmakta.

3, baptan itibaren *Tevrat*, Tanrının evreni nasıl yaratmaya başladığını anlatmaya koyulur. Tabii ki engin ve deniz dışında kalan evreni... çünkü onlar zaten vardır!

Tanrının “yaratma” sürecini anlatan satırların sürekli bölmekten söz etmesi; bir diğer

deyişle Tanrının “bölerek” yaratması kanımca başka bir garipliktir; çünkü Tanrı yaratış süreci olan altı günün dördünde her bir şeyi sürekli böler!

Okumaya devam edelim:

“3 Ve Tanrı dedi: Işık olsun; ve ışık oldu. 4 Ve Tanrı ışığı karanlıktan ayırdı. 5 Ve Tanrı ışığa gündüz, ve karanlığa gece, dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu, bir gün”. *Tevrat*, Tekvin, I.bap:

İlk günde ışık ile karanlık birbirinden ayrılıyor.

6 Ve Tanrı dedi: suların ortasında kubbe olsun, ve suları sulardan ayırsın. 7 Ve Tanrı kubbeyi yaptı, ve kubbe altında olan suları, kubbe üzerinde olan sulardan ayırdı; ve böyle oldu. 8 Ve Tanrı kubbeye gök, dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu, ikinci gün.

Anlaşıldığı gibi, ikinci günde Tanrının yaratmadığı sular, Tanrının yarattığı gök kubbe ile birbirlerinden ayrılıyorlar. Hemen iki eski kitaptan iki alıntı yapayım:

Enuma Eliş:

“Marduk dinlenirken Tiamat’ın cesedini seyretti.

Canavar biçimini bölerek ondan mucizeler yarattı.

Tiamat’ı kuru bir balık gibi dilimledi:

Yarısıyla göğe tavan yaptı,

ve bir şimşek atarak onu tutan gardiyan yaptı.

Ve sularını öyle ayarladı ki, kaçamasın.”

Metamorfozlar 1-20:

“Sınır koymuş öğelere Zeus. Göğü yerden ayırmış,

toprağı sudan.....

parlak göğe, bir bir ayırdıktan sonra öğeleri

yığından uzaklaştırmış, yer göstermiş onlara

tek tek”.

Yine *Tevrat*’a dönelim.

“9 Ve Tanrı Dedi: gök altındaki sular bir yere biriksin, ve kuru toprak görünsün; ve böyle oldu. 10 Ve Tanrı kuru toprağa yer, dedi; ve suların birikintisine denizler, dedi; 13 Ve akşam oldu ve sabah oldu, üçüncü gün”. *Tevrat*, Tekvin.

Üçüncü günün anlatımında “bölme-ayırma” sözcükleri geçmese de suları bir yana biriktirip böylece toprağın görünmeye başlamasından önce, su-toprak bütünlüğü olduğu sonucunu çıkarmak zor değil. Bu nedenle üçüncü gün de su ve toprak birbirinden ayrılıyor diyebiliriz.

“Ve Tanrı dedi: gündüzü geceden ayırmak için gök kubbesinde ışıklar olsun; ve alametler için, ve vakitler için, ve günler ve seneler için olsunlar; 15 Ve yer üzerinde ışık vermek için gökkubbesinde ışıklar olarak bulunsunlar; ve böyle oldu. 16 Ve Tanrı. Daha büyük olan ışık gündüze hükmetmek için, ve küçüğünü geceye hükmetmek için, iki büyük ışık yaptı; yıldızları da yaptı. 17 Ve yer üzerinde ışık üzerine ışık vermek, ve gündüze ve geceye hükmetmek, ve ışığı karanlıktan ayırmak için, 18 Tanrı onları göklerin kubbesine koydu; ve Tanrı iyi olduğunu gördü. 19 Ve akşam oldu ve sabah oldu, dördüncü gün”.

Dördüncü günde “zaman” kavramı yaratılarak gün, geceden ayrılıyor.

“20 Ve Tanrı dedi: sular canlı mahlukların sürülerine kaynaşsın, ve yerin üstünde, gökler kubbesinin yüzünde kuşlar uçsunlar. 21 Ve Tanrı büyük deniz canavarlarını, ve

suların kendileriyle kaynaştığı cinslere göre hareket eden her canlı mahluk, ve cinsine göre her kanatlı kuşu yarattı; ve Tanrı iyi olduğunu gördü. 22 denizlerde suları doldurun, ve karada kuşlar çoğalsın, diyerek onları mübarek kıldı. 23 Ve akşam oldu ve sabah oldu, beşinci gün”.

Beşinci günden sonra altıncı gün geliyor ki bu günün önemi büyük; çünkü Tanrı altıncı günde insanı yaratıyor:

“26 Ve Tanrı dedi: suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım; ve denizin balıklarına, ve göklerin kuşlarına, ve sığırlara, ve bütün yeryüzüne, ve yerde sürünen her şeye hakim olsun. 27 Ve Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrının suretinde yarattı; onları erkek ve dişi olarak yarattı. 28 Ve Tanrı onları mübarek kıldı; ve Tanrı onlara dedi: semereleri olun, ve çoğalın, ve yeryüzünü doldurun, ve onu tabi kılın; ve denizin balıklarına, ve göklerin kuşlarına, ve yer üzerinde hareket eden her canlı şeye hakim olun. 31... Ve akşam oldu ve sabah oldu, altıncı gün”.

Tanrı; fakat dikkatinizi çekerim, Efendi veya Efendi Tanrı değil; Tanrı; insanı kendi benzeyişinde erkek ve dişi olarak -en önemlisi de etraftaki her şeye hakim olmaları için yaratıyor. Belki içinizden “Tanrı veya Efendi Tanrı, ne fark eder ki? Hepsi bir” diyeniniz çıkacak. Oysa biraz sabırlı olun fikir yürütmeden önce; çünkü efendi Tanrı olarak adlandırılan güç Tanrı’dan başkası imiş gibi insanı bir kez daha, hem de farklı biçimde yaratıyor! Tanrı adı ile anlatılan mit 1. baptan, 2. babın 3. ayetine dek devam ediyor. 3. Ayette hem öykü sona eriyor, hem de Tanrı adı:

2:3 “Ve Tanrı yedinci günü mübarek kıldı, çünkü Tanrı yaratıp yaptığı bütün işten o günde istirahat etti”.

Bu noktadan sonra metin satır başı yapar, başka bir öykü anlatılmaya başlanır. Tanrı da, Efendi Tanrı (Yahweh Elohim) olarak isimlendirilmeye başlar.

2. İnsanın İkinci Yaratılışı

Kaldığımız yerden, yani Tekvin 2:4’den devam edelim... ama dördüncü ayetin satır başından itibaren Tanrı isminin efendi Tanrı olarak değiştiğini göz önünde tutarak...

4 “Efendi Tanrı yeri ve gökleri yaptığı günde”.... Diye başlamakta yeni mit. Yani insanın ikinci yaratılışını betimleyen mit!

“Ve Efendi Tanrı yerin toprağından adamı yaptı, ve onun burnuna hayat nefesini üfledi; ve adam yaşayan can oldu”. 2:7

Tek bir satır.. Başkaca bir açıklamaya yer vermeden 8. Ayette Aden bahçelerinin dikilmesi anlatısına geçiliyor. Üzerinde durulması gereken nokta o ki, adam burada “erkek ve kadın olarak” değil, tek başına ve topraktan yapılıyor. Kadından ise daha haber yok.

Bundan sonrasını özetleyerek sürdürelim araştırmamızı: Tanrı, önceden de dediğim gibi, şarka doğru bir bahçe dikip -ki, bu cennet bahçesi- buraya birçok güzel meyva ağacı ve bahçenin ortasına ise “iyilik ve kötülüğü bilme ağacını” yerden bitiriyor. Bahçeye bazı ırmaklar da koyuyor; en sonra -bahçenin yapılışı tamamlandıktan sonra- “adamı alıp, baksın ve korusun diye” -yani görevle- bu bahçeye koyuyor. Ama bir de buyruğu var, ortadaki ağaca dokunulması yasak. Eğer iyiliği ve kötülüğü bilme ağacından yenirse “mutlaka ölecek” (2:17).

Ardından Efendi Tanrı adamın yalnızlığını görüyor; her hayvanın eşi olduğu halde, onun

eşinin olmamasını doğru bulmuyor ve -sonunda- kadını yaratmaya karar veriyor. Oysa kadını adam gibi topraktan yaratmıyor; yerine adamı uyutuyor, onun kaburga kemiklerinden birini alıyor, üzerini etle kaplayıp kadını yaratıyor.

“Ve Efendi Tanrı adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı, ve onu adama getirdi”. 2:22

İkinci bap adam ve karısının çıplak -fakat utançları olmadan- cennette yaşadıkları cümlesi ile sona eriyor.

Bap 3 ise yılanın Havva'yı aldatması hakkında. Yasak meyvedan yedikleri takdirde ölmeyeceklerini, fakat tanrı gibi olacaklarını söyleyerek kadını, kadın da adamı aldatıyor ve meyva yeniyor. Öykü içinde çok anlamları gizlemekte; oysa konumuzun dışında olduğu için buralara dalmayacağız. Yerine çok önemli bazı sırları açıklamaya girişeyim. Aslında çok açık, ama sürekli gözden kaçmış olan bazı sırları. Ya da gerçeklerle ilgili ipuçlarını; hatta kanıtları. Kim koymuş bu şifreleri acaba? Bilinmiyor. Bizzat Tanrının kendisi? Kendine haksızlık edilerek bölünmüş Tanrıça? Eski, anaerkil dinden gelen bazı papazlar, rahibeler? Kim? Bilinmiyor.

İncelemeye başlayalım:

Öncelikle iki ayrı ayeti ele almak; Tanrının kadın ve erkek olarak yarattığı erkek ile, efendi Tanrının yarattığı erkeği incelemek istiyorum.

Tanrının yarattığı erkek:

“Ve Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı”. 1:27

Efendi Tanrının yarattığı erkek:

“Ve Efendi Tanrı yerin toprağından adamı yaptı, ve onun burnuna hayat nefesini üfledi; ve adam yaşayan can oldu”. 2:7

Burada bir nokta dikkatinizi çekti mi? Erkeğin yaratılış ayetlerinin ikisinin de 2 ve 7 bazlı sayılar olduğu gibi? (Önceki sayfalarda, Yarıya Bölünen ilk insan adlı bölümde de değinmiştim) ilk ayetteki 1 rakamı ise numerolojide Elohim/Yahweh'in sayısıdır: tek olma, bölünememe, bir numara olma, benzersiz olma, lider olma ve de yalnız olma gibi.

Yahweh'in rakibi olan -ve kaotik sular/ejder/deniz olarak gösterilen- Tanrıçanın sayısı ise eşli olmayı, eşitliği, bölünebilmeyi, doğurmayı yönettiği için 2'dir.

Şimdi hemen kadının yaratıldığını anlatan ayete bakalım:

“Ve Efendi Tanrı adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı, ve onu adama getirdi”. 2:22

Dikkat ederseniz erkeği gösteren sayı olan 27, 2 ve 7 den oluşmaktadır. Kadının oluşumunu anlatan ayet ise Ana tanrıçanın sayısı olan 2'nin katlanmasıdır. Eşdeyişle kadın 22; erkek 27”dir.

Bu gerçeği bilimsel gerçek bazında -özellikle de genetik bilimi temelinde- yorumlarsak ortaya enteresan bir benzerlik de çıkabilir. Bilinmektedir ki kadında xx kromozomu; erkekte ise xy kromozomu bulunmaktadır. 22-XX; 27-XY!

Öz ve temel dişidir yani. Zaten insanlar arasında bile doğuran odur. Döllenme sırasında erkek spermini verir, dişi ovumunu... Bir beraberlik vardır en başta, bir eşitlik. Oysa döllenme sonrası eşitlik bozulur ve canlının gelişim görevi dişiye kayar:

Döllenme ortamı olan rahim dişidendir;

cenini besleme işi dişidendir;

dokuz aylık taşıma süreci dışıdır;
doğuruş dışıdır;
doğum sonrası besleme -emzirme- dışıdır.

Yaratılış bu denli dışıdan olduğu bir evrende kendini eril sözcüklerle tanıtan Yahweh'in yaratıcı olduğunu düşünmek?... Bilemiyorum.

Peki bu durum dışılardan yana bir üstünlük müdür? Hayır. Bunu düşünmek bile "abesle iştigaldir". Durum, sadece bir iş bölümüdür. Hem unutulmamalıdır ki üstünlük taslama hep "efendi tanrıların" öğretilerinin nosyonudur. Öte yandan yılanın insanoğlunu aldattığı ayetlerin numaralarına bakalım. 3. Bap 1-7.

Acaba mı?

Belki de değil; çünkü yılanın kötülendiği ayet olan 1. ayet yanlış ve 1 (kim olduğunu anladınız) tarafından konmuştur. Unutulmamalıdır ki yılan bin yıllar boyu şifa dağıtıcı bir hayvan olarak kutsal sayılmıştır, örneğin mumyaların taşlarındaki yılan... Kendi kültürümüzde bile tababetin sembolünün ne olduğuna hiç mi dikkat etmediniz? Birbirine sarılı iki yilandır bu. Ya eczacılığın sembolü? O da bir kadeh etrafındaki yilandır. Eşdeyişle -kimliği belirsiz bir el tarafından- yanlış olduğu 1 rakamı ile gösterilen ayet çıkarılırsa yılanı anlatan ayet 3. bap 1-3 değil; 3. bap:2-7 olur... ki yorumunu okuyucunun kendisinin yapması gereken bir noktadır bu.

Ve en sonda erkeğin kaburgasından kadının türeme bölümüne dönelim; hani "Ve Efendi Tanrı yerin toprağından adamı yaptı" ayetine. Kadının, erkeğin kaburga kemiğinden yaratıldığı yere dek okumayı sürdürelim. Yani erkek ve kadının yaratılışını anlatan tüm ayetlerin rakamlarını yan yana yazalım:

Yaratılış bilgisi 2.bapta: 7. ve 22. ayetler arası verilmektedir; yani 2:7-22!

Oysa kutsal kitaplara bakılırsa erkek kadından daha önce yaratılmıştır.

Gerçekten böyle midir acaba?

Son zamanlarda bazı kendini bilmez bilim adamları (Stanford Üniversitesi DNA Teknoloji Merkezi gibi) erkeği kadından ayıran "y" kromozomu üzerine yapılan araştırmalar sonucunda acayip sonuçlara vardılar. Buna göre erkek atalarımız günümüzden 50.000 yıl önce yaşamışlardı. Oysa sadece kadının DNA'sını izleyen eski araştırmalar Havva veya ilk dişinin günümüzden 150.000 yıl önce var olduğunu çözmüştü!

Bazen insan şükrediyor; iyi ki kimi dinler, kutsal kitaplar ile bilimsel gerçekleri de bulandırmıyor diye.

3. Karışmış Bilgiler

Bu bilgileri okuyan çok kişi "peki, başta 1:27'deki erkek ve kadın neyin nesi?" diye düşünmüş olabilir. Gerçekten de kadın ve erkeğin yaratılışını -görece- akla uygun biçimde açıkladıktan sonra ilk başta 1:27'de anlatılan yaratılış, ortada kalıp sırtır. Başta öyle denmiştir, sonra böyle... Ne iştir bu?

Oysa bu konuda bazı önde gelen araştırmacılar kimi sonuçlara varmışlardır Çarpıcı teorilerdir bunlar. Bu nedenle hepsini sizlere -kendi yorumumu katmadan- aktarmak kararındayım.

Christopher L.C.E. Witcombe:

"Dinsel inancı yüzünden kabullenememe gibi sorunu olmayan araştırmacılar genel

olarak inanmaktadırlar ki Tekvin'in 1. babı, insanın cennetten atılmasının anlatıldığı 3. Bapın çok sonra yazılmıştır. Bu dönem "papazların dönemi"dir ve İ.Ö. 400-500 olarak tarihlenebilir. Yahweh dönemi olarak nitelenen ikinci hikaye ise İbrani kabileleri tarafından, kral Süleyman zamanında ve İ.Ö. 1000-900 arasında yazılmıştır".

"Yahudi hahamları tanrıya köle karşılığı olarak köle sahibi (efendi) anlamında Adonai'da derler. Tek tanrıya bağlanmada önce İbraniler animist kalıntıları sürdürerek Elohim (ruhlar)lere taparlardı. İbranice eloh sözcüğü ruh, elohim sözcüğü ruhların tümü demektir. Peygamber Musa bu Elohim'lerden birini, Sina Elohim'i Yehova'yı İbranilere tek tanrı kılmıştır. Bu yüzden Tevrat'ın kimi bölümlerinde tanrının adı Elohim olarak da anılır. İncelemeciler bu durumu şöyle açıklamaktadırlar: Tevrat'ın ilk beş kitabının yazarları iki ayrı öyküyü birbirine karıştırmaksızın yanyana koyarak anlatmışlardır. Bu öykülerden biri Elohim'ci metin (Tekvinin 2. bölümünün 4. ayetinden sonrası)dir". *İnanç Sözlüğü*, Orhan Hançerlioğlu, Yehova.

Hope Üniversitesi Dokümanları:

"*Tevrat*'taki Yaratılış öyküsü *Tevrat*'a iki ayrı kaynaktan gelmiştir. Klasik kaynak analizine göre Yahweh'çi öykü Davut peygamberin monarşisi veya hemen sonrasında kaleme alınmıştır Din adamlarının dönemine ait olan hikaye ise baştaki ilk bölüm, Tufan ve diğer bazı bölümleri içerir.

Papaz kaynaklı yaratılış öyküsü: 1:1-2:4a

Yahweh'çi yaratılış öyküsü. 2:4b-3:24H

"Bu gün bilmekteyiz ki Tekvin 1. bap ve 2. bap, iki ayrı yaratılış öyküsüdür önce yazılmış olan 2. bap Sümerlerin yaratılış öyküsünü anımsatır; sonradan kaleme alınmış 1. bap ise İ.Ö. 700 tarihli Deuteronomic Okul etkisinde, İbrani din adamları döneminde yazılmıştır".

Ustalar böyle demekte.

Şimdi biz olayı biraz daha okültistçe yorumlamaya koyulalım. Bilim adamlarının görüşlerine, bildiklerimizi ve mistik etkilerle öğrendiklerimizi ekleyerek yorumlayalım yani!

Tekvin iki ayrı ekol tarafından yazıldı. Tanrıya Eloah diyenler ve Yahweh diyenlerce. Elohim bir dağ tanrısıydı özde; Yahweh ise fırtına tanrısı. Yazarların hepsi İbrani'ydi ama birinin bildiğini de diğeri öğrenememişti ve birbirlerine -tek tanrılı dinlerde sıkça görülen mezhep çatışmaları nedeniyle- düşmandılar. Elohim'ciler günün birinde Tanrı tarafından erkeğe eşit, ona benzeyen bir kadın yaratıldığını (Tekvin 1:27) öğrendiler. Oysa bu bilgi ilk yazılmış *Tevrat*'ta yer almamıştı. Ama konu çok önemli olduğu için Tekvin bölümünün başına eklediler.

İ.Ö. 500 dolaylarındaki Babil/Pers esareti döneminde İsrail'den arta kalmış olan sadece Judah kabilesiydi. Oysa onlar çoktan iki ayrı hikaye olduğunu unutmuşlardı. İ.S. 70 yılında Romalılar son tapınağı da yıktıktan sonra *Tevrat* dokunulmaz sayılmaya başladı ve içindeki çelişkiler ve yazarın kendi kendini yalanlaması üzerine yapılacak tüm araştırmaların önü kesilmiş oldu.

Peki sonradan Yahweh'çilerce -en başa- eklenen bu bölüm neden çok önemliydi? Tanrıyı dağ tanrısı sanarak tapmaya koyulan ilk din adamlarınca bilinmeyen, zaman içinde kendini -eşdeyişle fırtına tanrısı olduğunu ve gerçek ismini açıklayan Yahweh'in taraftarlarınca öğrenilen bu bilgi? Bu bilgi Yahweh'in dışıyı hiç de yaratmamış olduğunu;

ama erkeğe eşit, ona benzeyen -kadını sıcak özelliklerden yoksun- bir kadın yarattığı idi. İki ayrı kadın vardı yani! Ne demek istediğimi Lilith adlı bölümü dikkatte okumuş olanlar anladı. Anlamayanlar bir kez daha dönüp okusun.

Kadını kim mi yaratmıştı? Tabii ki Yahweh. Hatta erkeği de! Aslında bu yaratmaktan çok bölmektir; ama sonuçta iki ayrı cins çıkmıştı ortaya. Bütün parçalanmıştı, ikiye ayrılmıştı. Evet... bu da bir çeşit yaratmaktır belki!

Peki 2:22'de erkeğin kaburgasından türeyen kadın mı kimdi? Öyle bir şey yoktu ki! Sadece "adam" adlı bütünün ikiye bölünmesi vardı. Sözün özü Yahweh altıncı günde de bölme sürecine devam etmişti. Androjeni -ilksel bütünlüğü- dişi ve erkek olarak kutuplaştırarak evreni yaratma sürecine bir nokta koymuş ve yedinci gün -Venüs gezegeninin, tanrıçanın uğurlu 7 sayılı günü- dinlenmeye çekilmişti... veya hiçbir şey yapamamıştı... daha fazla bölememişti!

4. Kelimelerdeki Gizler

Ne yazık ki Tevrat'ı orijinal İbranicesinden okuyamıyoruz. Öyle çok "ifşaat" var ki oysa içinde. Tabiidir ki biraz dikkatle bakabilene. Yine de araştırmacıların bulgularından yararlanma olasılığı yabana atılacak bir şans değil. Ne de olsa artık cadılar yakılmadığı için herkes istediğini söyleyebiliyor. Ve kitaplar da yakılmıyor çağımızda Ortaçağdaki gibi (Hitler döneminde az mı yakıldı?). Yani bilgi bol; artık insanlar düşünce ve bulgularını özgürce yazabiliyorlar her ülkede. Her ülkede?..

Evet, şimdi İbranice kelimeler bizi ne gibi noktalara vardiyecek, ona bakalım.

— Tekvinde toprak kelimesi sıklıkla yinelenir. Bu da araştırmacıları metnin yazılış döneminin tarımsal temelli oluşumuna bağlar. Oysa toprak sözcüğü "adamah"dır; adam ise "adam".

— İlk bölümdeki "kadın ve erkek olarak yaratılan" dişi "Ishah" sözcüğü ile tanımlanır. Erkek ise "Ish"dir. Bu nedenle Ishah, sadece Ish'in bir uzantısı, türevi ya da benzeridir. Bu nedenle araştırmacılar Ishah dışısını "dişi erkek" olarak nitelendirirler. Oysa ne acıdır ki feminist- mistik orijinli gruplar bu ilk bölümdeki dişi öyküsünü alıp, buradan kadının erkeğe eşit olduğu sonucuna varmakta; kaburgadan türediği yazılan dişi öyküsünün de kadını küçümsemek için sonradan eklendiğini sanmakta; bu nedenle de asıl "bölünme" gerçeğini dile getiren kısmı yanlış saymaktadırlar.

— Kadın, Tekvin 3:20'den itibaren "Chavvah" adını alır; ki bu sözcüğün anlamı "yaşam"dır. Chavvah kelimesinin kökünün hayat anlamındaki "chai"den geldiği ve Yunan kökenli orijinalinin kaybolduğu ise öne sürülmektedir.

— Havva ismi kimi yerde ise "Hawwah" biçiminde yazılmaktadır; ki bu kelimenin anlamı da "yaşayan her şeyin anası" dır.

— Havva ile Adem'in bölünme öyküsünün neden kaburga ile ayırma şeklinde yansıtıldığı ise çok tartışılmıştır. Kimileri bu konuya İbranice kaburga olan "tsela" kelimesinin eş anlamının "tökeleme ve şanssızlık" olmasına bağlamaktadırlar.

Diğer bir grup bilgin ise olayın kökeninin Sümer'de olduğunu savunur; çünkü tanrı Enki'nin kaburgası ile ilgili ilginç bir öykü vardır:

Sümer tanrıçası, adının anlamı "yüce hanım" olan ilk çağların "doğa anası" Ninursag dünyaya insanı yaratmak için yeşil bitkiler getirir ve tanrıların cenneti Dilmun'u yapar, öyle

bir yerdir ki burası ne hastalık, ne de ölüm vardır.

Ninursag bu özel diyar için sekiz çeşit bitki yaratır. Ama ne yazık ki meraklı kardeşi Enki, bunları tek tek yiyerek bir organının zayıflamasına ve yavaş yavaş ölüme doğru gitmesine neden olur.

Bunu duyan Ninursag ise Enki'ye kızarak ona bir daha gözü ile bakmayacağını söyler. Fakat Enki güçlü bir tanrıdır ve sonunda kardeşini aldatarak kendini tedavi ettirmeyi başarır. Ninursag, Enki'nin her organı için kendi iyileştirici gücünü organa verecek tanrılar yaratır. Ninursag kaburgaya gelince ise Enki "kaburgam canımı yakıyor" der ve tanrıça ise "bunun için tanrıça Ninti'yi yaratacağım" diye yanıtlar. Ninti yaratılır, Enki'nin kaburgasını iyileştirir ve Enki Sümer dininin en güçlü tanrılarından olur.

Ninti isminin anlamı ise "kaburganın hanımı" veya "yaşamı oluşturan hanım"dır!

Enki ise bizim Tiamat'dan tanıdığımız Ea'dan başkası değil. Hani tanrıların işini üzerlerine yüklemek için insan yaratma fikrini ortaya atan, baş tanrı insanları yok etmeye kalkınca "o zaman bize kurban kesecek kimse kalmaz" diye bir kişiyi kurtarıp yeni bir soy yaratan, Marduk'u bir anlamda yaratan tanrı. İşin ilginç belki de Tiamat ile yaptığı savaş sonrası Marduk'un ona "denizi durdurup, engelleyen şimşekten sorumlu bakan" yapması.

— Anlamından bambaşka anlamlar çıkan kelimeler çok. Örneğin yasak meyva olarak görülen, ama aslında elma olduğuna dair *Tevrat*'da kanıt olmayan elma... Malum... Hem ana Tanrıçanın tezahürlerinden olan Aphrodith'in kutsal meyvası, hem de İbranice "kötülük" sözcüğünün karşıtı.

— Ve son olarak yılan gelelim. Hani Tanrının "bu meyveyi yerseniz mutlaka ölürsünüz" sözlerine karşın, "meyveyi yiyin, katiyen ölmezsiniz" diyen yılan... Hani Adem ve Havva meyveyi yediklerinden sonra ölmemeleri bir yana, bizzat Tanrı dahi "işte adam iyiyi ve kötüyü bilmekle bizden biri gibi oldu;" demiş ve "şimdi elini uzatmasın ve hayat ağacından almasın, ve yemesin, ve ebediyen yaşamasın diye..." (Tekvin 3:22) insanı kovmuştu (3:24).

Yılan Tekvin 3:1'de "tüm hayvanların en hilekarı" bazı çevirilerde ise "en beceriklisi" olarak geçer. İbranice karşılığı ise "arum"dur. Oysa ikinci bapta Adem ve Havva'nın çıplaklıklarını anlatan çıplak sözcüğü de "arum" ya da "arom"dur.

Peki kimdir bu yılan? Kutsal kitapların iddiasına göre Şeytan mı? Okültistlerin öne sürdüğü gibi Samael-Lilith androjeni mi? Yoksa araştırmacıların savı doğrultusunda Tiamat ya da adı her ne olursa olsun -bir savaş sonucu pasivize edilmiş- ilksel bir dişi-yaratıcı tanrıça mı? Birçok mitolojide kabul edildiği gibi ejder mi yani?

SEKS VE EVRİM

Evrenin yasaları psikolojiden fiziğe -hatta metafiziğe dek- hiç değişmez: “Doğal’ı ne denli engellersen, ne denli bastırırsan, ne denli durdurur, ne ölçüde geciktirirsen, tepki o denli şiddetli ve yıkıcı olur”. Yıkımı ise kaos izler... ardından sular durulur, yeni dengeler kurulur, sükûn ve huzur yeniden oluşur. Yani gerçek daima -geç de olsa- “tezahür eder”.

Kendini Marduk/Yahweh/Zeus/Enlil gibi çeşitli maskelerle gösteren güç tarafından cinsellik engellenmiştir, oysa cinsellik sadece insanoğlunun temel tepkisi ve içgüdüsü değil; hayatın özü, evrenin gizliden gizliye atan nabızı, yaşam adlı fenomenin en güçlü dokusudur. Bir enerjidir cinsellik... sadece bir haz değil. “Can”ın temel besinidir.

Cinselliğin salt bir dünyasal zevk değil, bir metafizik enerji olduğu inancı bir çok mistik tradisyonda da görülür; öyle ki, insan ruhunun “iyi ölüm”ler sırasında cinsel arzuya benzer bir rahatlama/ gevşeme/ uyarılma içinde “göçtükleri” savunulur. Cinsellik sırasında öylesi bir metafizik güç serbest kalır ki, adept majisyenler (batı büyü ekollerinin üst düzey büyücüleri) bu enerji ile büyü yapabildiklerini savunurlar.

Önceki sayfalarda geçmişte kutsallığın, seks ile aynı anlama geldiğini anlattım. Yahudiliğin doğuşu sonrasında bu kavram bütünüyle unutuldu; kutsallık, “seksten uzaklık”la eş tutulmaya başlandı. Kutsal adam/kadın temizdi artık. Yani az-biraz “aseksüel”; en azından tek eşliydi. Giderek seksin mukaddesliğinin unutturulmasının ötesinde, seks tümünden günah sayıldı. Cinsellik ancak din adamlarının kutsaması ile kurulan anlaşmalarla -evlilikle- ifade edilir oldu. Cinsel kısıtlamalar, ahlak adlı kavramın temeli şeklinde görülmeye başlandı. Sonra Hıristiyanlık doğdu, insanların daha bir temiz olması adına milyonlarca insan en sapıkça işkencelerle öldürüldü.

Artık sistem kurulmuş, insanlar evrimselleşmişti.

Oluşan sistem, cinsellik adlı bu enerjiyi hep karalamaya, durdurmaya, -yani yaşamı söndürmeye- uğraştı. İnsanın doğasına, doğal yapısına uymayan bir dolu emir, buyruk ile yaşamı zorlaştırdı. Kesin ve katıydı buyrukları. Ayıp/ edep/ namus gibi gerçekte hiç de doğal olmayan bazı kaskatı kurallar, sınırlamalar koydu. Artık her şey kesinliğe, kurallara ve kanunlara dayalıydı. (Yaşamda kesinliğin, katılığın ve mutlak sonuçların bulunmadığını, gerçeğin nasıl esnek bir kavram olduğunu anlamak için Samanyolu’na bir bakmak yeter. Belirgin sınırlardan uzak, hiç durmadan dönen ve değişen bir olgu... Planı, kesinliği olmayan ve “hep akan” bir spiral gelişim. Simetrisizdir doğa. Bu nedenle adaletsizmiş gibi görünür; oysa sadece sistemin adaletinden farklı bir yöntemi/ içeriği/gerçeği vardır. Bu nedenle iyiliğin asla kesin kuralı yoktur. İyilik, sadece o anda varılacak en doğru kararı bularak gerçekleştirilir. Bu kararı verebilecek düzeye gelmiş olmak ise gerçek bir evrimdir. Kutsal kitaplara sadık kalarak yaşadığı halde bir türlü bolluk ve mutluluğa kavuşamayan ve bu durumun nedenini bir dolu saçma teori geliştirerek bulmaya çabalayan milyonların çözememiş olduğu sırdır bu durum).

Aslında seksi kötülemez, bir anlamda gerçeğe ulaşımı engellemektir! Bu metafizik doktrin bazı okült gruplarca şöyle açıklanmaktadır: Aşk ve seks ikizdirler... bir bütünün iki yarısıdır. Sistem tarafından ayrı bırakılmışlardır; zıtlaştırılmışlardır. Oysa “ulu uyum” (eşdeyişle Gerçek) ancak “zıtlıkları orta noktada buluşturulmasıyla oluşturulabilir. Okültistler buna Great Work diyerek, böylesi bir uyumla -simyagerlerin rüyası olan işin başarılabilceğini- bakırın bile altına dönüştürülebileceğini savunurlar. İşte bu nedenle

“Gerçek”i bulmanın ve mutluluğu elde etmenin yolu seksi, aşk ile uzlaştırma sürecinden geçer.

Seksin aşk ile uzlaşmış hali ise çok ender görülen bir durumdur ve asla aşık olup nikahlanma ve ilelebet mutlu yaşama modeli /arayışı değildir. Benzersizdir. Alışılmadıktır. Tek-tük ve kişiye özel değildir, kişiye özel durumlarla başlaması zorunlu olsa da, ancak toplumun büyük kesiminde realize edilirse anlamlıdır. Bir evrim sonucu elde edilebilecek bir “toplumsal ermişlik”tir. Adı geçen düzeye ulaşabilmek için gerekli arayış ortamı ise ancak cinselliği serbest kılarak gerçekleşebilir. Dizginler çözülür, prangalar açılır, enerji serbest akmaya başlar... Yanılgılar olur, tökezlemeler görülür, darbeler alınır. Ama yol ancak bu yoldur.

Bilinmelidir ki evrim, sadece arayış ve deneyiş süreci ile gerçekleşir. Marduk/Zeus/Enlil/Yahweh’in koyduğu kurallar, oluşturduğu düzenler, yaptığı yasalar ve yazdırdığı kitaplar ile durdurmaya uğraştığı budur; çünkü o eski bütünlüğe/gerçeğe varmanın tek yoludur değişim. Bu nedenle tanrıçanın temel doktrinidir. Oysa insanlar en çok değişimden korkarlar ve güvenlik adına en çok değişmezliğe sığınır. Sürekli yeni koşullara doğru ilerlemeyi ve eskiyi geride bırakmayı bir kayıp olarak görürler. Bu durum da O’nun aldatmalarından biridir ve en büyük silahı ise korkudur. Kayıp korkusu, acı korkusu, ezilme korkusu, ölüm korkusu... Korkuyu çok kolay yaratır; çünkü insan yarım, güçsüzdür, diğer yarısından -eşinden- ayrıdır. İnsanoğlu korkusunun üzerine giderek onu her yendiğinde bir kapı açılacak pozitif enerji çağlayarak dökülecektir.

Sır ve bilgi buradadır.

SONSÖZ

Sanırım her şey büyükbabam ile başladı. Zamanında -bilen bilir- Bedri Ruhselman grubundan bir spiritüalistti. Onun kardeşi -yani büyük amcam- Hakkı ise okültizmi Fransa'da etüt etmiş ve bir gazeteye Ehremen (Ahriman, Zerdüşt dininin şeytanı) dede adı ile kehanetler yazan bir okültistti. Böylesi bir ortam içinde fal ve büyüü tanıyarak büyüdüm.

20 yıl kadar önce bir majikal gruba girdim ve esoterik bilgelik ile okültizmi gerek Türk, gerek İngiliz ve Amerikalı ustalardan öğrenmeye devam ettim. Gençtim, sınırsızdım, gözüpektim. Elime almayı yeni yeni öğrendiğim gücü sanırım epey sorumsuzca harcadım ve giderek evrenin en güçlü yasalarından olan "ayna yasası" gereği bütün ettiğim haltları bir bir gerisin geriye başıma sardım. Farkında olmaksızın bir yola girmiştım... çıkmaz bir yola! Güç adına, çıkar adına, ego adına almış başımı gitmiş ve yapmamam gerekeni yapar olmuştım. Bedeli çok ama çok büyük oldu... anlatılamaz. Ama inanın ki söyleyebilsem -eğer hassas iseniz- gözlerinizin anında dolacağı kadar. İşin kötüsü bu konuda suçlayacak bir "kahpe kader" olmadığını da biliyordum; çünkü evrenin bir başka yasası sonucu kader diye bir şeyin olmadığını, geleceği sadece ve sadece sizin seçimlerinizin, yaptıklarınızın -kararlarınızla çektiğiniz enerjinin- oluşturduğunu ve bu oluşumun bir mikronik adaletsizliğe yer vermeyecek şekilde olduğunu öğrenmişim.

Sanırım kötülüğün ne olduğunu ilk o zaman anladım. Onu görmek ve bilmek için onunla epey hasb-ı hal etmek gerekir Onunla "uzaktan uzağa takılan" sıradan insan, tokatlarını saniyeden saniyeye yediği halde bu belayı farketmeksizin yaşar. Bir yerlerde bir terslik olduğunu hep hisseder... ama çözemez. Bu nedenle, yani ardına zift yağı sürülmediği için, pek de gereken hızda kaçamaz. Bir söz vardır bizim aramızda: "O'nun sonunu, ona zamanında en yakın olanlar getirecektir; çünkü onu en iyi bu bedbahtlar tanımıştır".

Kendimi kurtarmam çok çok zor oldu. Şu gün bile ruhumda, bu nedenle de kaderime, onun izleri ve etkileri -aynı sizlerde olduğu kadar- var. Ama en azından kendimi korumayı az buçuk da olsa beceriyor ve gün-be-gün insanlara yasaklamış olduğu o doğal iyiliğe -yani gerçeğe- mehter adımıyla da olsa ulaşmaya gayret ediyorum.

Bu kitabı ne çok fazla satışı olsun diye, ne tanınmak ve saygı uyandırmak amacıyla, ne de para kazanma arzusu ile yazdım. Bu nedenle ticari kaygı gözetmeden, detaylı olarak işlenmiş ve oldukça ciddi bir kaynaktır. Konu karmaşık olduğu için "su gibi okunacak" bir kitap yazmam zaten olanaksızdı. Bu kitabı tek bir gaye için yazdım: Gerek duyan, gerçekten öğrenmek isteyen ve merak eden birilerine kaynak oluştursun diye... Bu, insan kardeşlerime bir borcumdu. Dürüstlüğüme inanmanızı rica ediyorum: Bu kitabı yazmamın tek, ama tek amacı, ola ki gerek duyan birine insanoğluna yasaklanmış gerçeği göstermesi ve onu benim çektiğim acılardan korumasıdır. Geçmişteki hatalarımın bir kefaretidir bu kitap, borcumu ödemenin bir yoludur.

Yolun açık olsun sevgili insan kardeşim. Kitap artık senin. Onu istediğin gibi yorumlayabilir, kullanabilirsin. Yolun açık olsun sadece insan olduğu için saygıya layık olan ve sevilmeye layık olan varlık. Değerini ve yüceliğini bil. Bu evrende tanrı sensin... çünkü yaratıcının parçasısın. Senden daha güçlüsü yok.

Son olarak bazı kadim dostlarıma teşekkür etmek istiyorum;

Öncelikle dostum ve en büyük hocam okültist Bülent Kısa'ya. Dünyaya pozitif enerjiyi -negatif enerjiyi nötralize ederek- yayması kaderi olan bu "adept'e... Sağol sevgili

arkadaşım, değerli hocam; yıllar boyu benzersiz dokümanlarından yararlanmama olanak sağladığın, tüm sorularımı saatler-günler-yıllar boyu bıkmadan yanıtladığın, anlattığın, öğrettiğin ve gerek duyduğumda yanımda olduğun için. Şimdi yollarımız ayrı olsa da, yolu sen açtın.

Ata Nirun: Belki de engin kültürü ve bilgisi nedeni ile saygı duymayı ilk becerebildiğim insan, araştırmacıdır. Zamanında bana genel yayın yönetmenliğini yaptığı Fenomen dergisinin sayfalarını açtığın ve bana araştırmacı yazar olmanm ilk kapısından geçirdiğin için teşekkürler.

Hasan Süzer: Sana da yürekten teşekkürler eski eşim. Beni kitapsız bırakmadığın, çalışmamı teşvik ettiğin, araştırma konum sana çok ama çok yabancı olsa da benimle tartıştığın, beni dinlediğin ve yazmaya cesaretlendirdiğin için. Üzerimde babaca emeğin büyüktür.

Ayda Edis: Okültizm yoluna birlikte girdiğimiz manevi kardeşim. Bu “alemdaki” bebek adımlarını seninle attım. İlk seninle öğrendim, ilk seninle çalıştım. İyiliği, girmiş olduğum “alem”in yanlışlığını ilk senin varlığın Mimim ile gördüm. On yıl boyunca benim yazdıklarımı okuyup düzelttiğin, bana -benzerini bir daha asla bulamadığım- bir çalışma ortamı sağladığın, düşüncelerimi dinlediğin ve astrolojik yorumlarından yararlanmama fırsat verdiğin, benim gücümün yetmediği devirde Mimim ile konuşmama aracı olduğun için sana da çok teşekkür ediyorum. Eğer yolunu değiştirmeseydin, sana yapılan teklifleri değerlendirseydik sıkı bir majisyen, hatta Türkiye’nin değil, İngiltere’nin bile en önde gelen astrologlarından olabilirdin. Ama başarı, şan ve şöhretin adama mutluluk vermedikçe kaç paralık değeri var ki? Şimdi mutlusun ya, bu en büyük başarıdır.

Adını vermek istemediğim eski dostum... Sana yaptığma inandığın bir haksızlık sonucu aramızda çıkan derin anlaşmazlık nedeniyle bir kütüphane dolusu kitabımı (ki bazılarının yabancı dilde olduğu için yeniden ele geçmesi zor, hatta üzerlerinde aldığım notlar olduğu için bütünüyle olanaksız kitapları) vermeyen eski dostum! Eğer korkularını ezip geçebilseydin ve intikama inanmayabilseydin bu kitabı insanlara daha detaylı kaynaklar göstererek yazma fırsatı bulacaktım. Ama sana yine de teşekkür etmek istiyorum, en belalı günlerimde yanımda olduğun için.

Muzaffer Erdoğan: İlk iki kitabım boyunca sadece genel yayın yönetmenim ve giderek dostum olan Pencere Yayınları’nın sahibi. Sana da ticari başarısı kuşkulu bir kitaba, salt insan özgürlüğü ve mutluluğuna inancın nedeniyle şans tanıdığın için teşekkür etmek istiyorum ve aldığın tüm darbelere karşın yolunu değiştirmeden verdiğin uğraşta başarı ve mutluluk diliyorum.

İlinsir: Metafizik dünyadaki güler yüzlü kardeşim, varlığım. On yıl boyunca yanlışlarımdan kurtulmam için yol gösterdiğin için teşekkür ediyorum.

Ve Faramarz Azar: Androgynous bütünlüğü kurabildiğim 27! Sana kocam demek seninle olan ilişkiyi basitleştirmek gibi geliyor. Öncelikle bana bu kitabın hazırlanışında verdiğin inanılmaz destek için teşekkür ediyorum, Türkçe ana dilin, Romen alfabesi alfaben olmadığı halde sadece bu kitap için yazdığın ve okuduğun için. Senin bu kitaba katkı bir oranındadır. Bu nedenle bu kitabı -tüm diğer işleri yaptığımız gibi- ortaklaşa yazdığımızı inanıyorum.

Yine de sana en önemli teşekkürüm başka konuda etmem gerek. Bana pozitif enerjiyi

pratikte sen öğrettin. Anlamını, kapsamını, uygulama alanını, felsefesini... Sende bu enerjiyi aktif olarak gözlemeseydim tüm bildiklerim teorik olarak kalacaktı. İyilik adlı olayın aslında ne kolay ve rahatlatıcı olduğunu senin kimliğinde bulup çözdüm. Bana asıl yolu yıllar süren çalışmam, okumam ve eğitimimden çok sen açtın. Çok bunaldığım bir gün, tanrıya “Bana neden androgynous’unu yollamıyorsun, ben elimden geleni yapıyorum, neden bu yalnızlık?” diye yakardığımdan kısa süre sonra önüme çıkmış bir “yol”sun sen. Değerin bu denli büyüktür. Gerek benim, gerekse tüm insan kardeşlerim için.

Ve sana da teşekkür ederim sevgili okurum: Bu kitabı aldığın ve buraya dek okuduğun için. Yazdıklarımı beğenip onaylamamış olsan bile madem ki seninle o eski bölünmüş bütünlük içinde tek bir parçaydık, sende benim bir parçamsın. Orada olduğun için merhaba!.. Ve teşekkür ederim.

Son olarak kitabımı önsözde yazmış olduğum bir bölüm ile bitirmek istiyorum:

O; o her ne ise o olan; insan ruhunu İ.Ö. 4000’den bile daha öncesinden başlayarak, İncil, Tevrat ve adı sokaktaki adamca pek bilinmeyen yazmalarla; tabletlerdeki küfürlerini, korkunç tehditlerini, sağlıklı bir beyinden çıkması olanaksız doğrularını, insanlara çektirileceğini yemin ile doğruladığı acıları, alacağının altını defalarca çizdiği intikamları insancıklara kutsal kelam olarak okutup okutup, üstüne üstlük “aman ne mukaddes, ne ulu bir şey bu Yahweh/Eloah/Elohim (her nasıl çağırılıyorsa)” dedirtecek kadar maymun etmiş olsa da; bir gün gelecek dengeler kurulacak ve her şey yerli yerini alacaktır; çünkü iyilik/ mutluluk/ neşe/ aşk/ seks/ keyif olarak nitelenecek iyilik adlı kavram doğaldır; doğalı yok etmeye hiçbir enerjinin gücü yetemez. Olsa olsa hep yaptığı gibi geciktirir... ama sonunu asla getiremez.

KAYNAKÇA:

MİTOLOJİ

- Batı Mitolojisi* (Tanrının maskeleri) - Joseph Campbell
İlkel Mitoloji - Joseph Campbell
Türk Mitolojisi - Murat Uraz
Eski Yunan Dinde ve Mitolojisinde, Artemis - Güler Çelsin
Eski Yunan Edebiyatı - Güler Çelgin
Tanrı Yaratan Toprak Anadolu -İsmet Zeki Eyüboğlu
Anadolu Uygarlığı - İsmet Zeki Eyüboğlu
Klasik Yunan Mitolojisi - Şefik Can
Antik Mitolojide Kim Kimdir? - Gerhard Fink
Tanrıların Öyküsü (Mitoloji) - Derman Bayladı
Ersaneler Dünyasında Anadolu - Derman Bayladı
Yunan Mitolojisi - M. Tahsin Kozanoğlu
Anadolu Tanrıları - Halikarnas Balıkcısı
Anadolunun Sesi - Halikarnas Balıkcısı
Hey Koca Yurt -Halikarnas Balıkcısı
Anadolu Efsaneleri - Halikarnas Balıkcısı
Arşipel- Halikarnas Balıkcısı
Tanrıların Vatanı Anadolu – J. W. Cream
Yakın Doğu Mitolojisi - Fred Gladstone
Yakın Doğunun En Eski Uygarlıkları - James Mellart
İnanna'nın Aşkı (Sümer'de İnanç ve Kutsal Evlenme) -Muazzez ilmiye Çığ
Tarih Sümer'de Başlar - Samuel Noah Kramer
Sümer Edebi Tarihi - S.N. Kramer
Canaanite Mythology - John C Gibson
Middle Eastern Mythology -S.H. Hooke
The Mythology of Sex - Sarah Dening
A History of Mesopotamian Religion - Thorkild Jacobsen

TARİH

- Roma Tarihi* - Titus Livius
Ege Medeniyetleri Tarihi (Mitolojik Dönem Sonrası) Frederich Willams
Antik Çağda Kentler Nasıl Kuruldu? - R. E. Wycherlley
Tarih Öncesi Ege - George Thomson
Troia - Mustafa Aşkın

İSLAM

- Din Bu* - Turan Dursun

Dinler Tarihi - Emin Şahin

Mezhepler

Peygamberler Tarihi III- Kasım Göçmenoğlu

Gerçek Tarihiyle Kuranda 32 Peygamber ve İslam Dini -Emrullah Eraslan

İslam'da Büyük Günahlar - Yaşar Nuri Öztürk

İslami Kavramlar Ansiklopedisi I - Yaşar Nuri Öztürk

İslami Kavramlar Ansiklopedisi II - Yaşar Nuri Öztürk

Alevilik (Özkaynaklarına Göre) - Rıza Zelyut

Hz. Muhammed'in Hayatı (İlk Kaynaklarına Göre) – Martin Ligs

Şeriat ve Kadın - İlhan Arsel

Tarikatler Ansiklopedisi - Milliyet Yayınları

Peygamberler Tarihi - Mehmet Dikmen

DİN

İsa Mesih'in Hayatı - T Jomier

The Wars Religions - Dr. Robert Witcombe

World's Religions - A Lion Handbook

KUTSAL KİTAPLAR

Holy Bible - King James Version

Holy Bible - Today's English Version

Kitabı Mukaddes - Kitabı Mukaddes Şirketi

Kuran-ı Kerim - Ömer Rıza Doğrul

Kuran ı Kerim - Basri Cantay

Kuran-ı Kerim - Abdülbaki Gülpınarlı

Kuran-ı Kerim Türkçe Tercüme ve Tefsiri - Tan Neşriyat

Kuran-ı Kerim ve Meali - Fikri Yavuz

ANA TANRIÇA

Grandmothers of the Light - Paula Gunn Allen

The Heart of the Goddess - Hallie Iglehart Austen

Indian Legends of the Pacific Northwest-Ella Clark

The Storyteller's Goddess - Carolyn McVickar Edwards

The White Goddess - Robert Graves

Lady of the Beasts - Buffie Johnson

The Book of Goddesses & Heroines - Patricia Monaghan

Celtic Gods, Celtic Goddesses - RJ Stewart

Ancient Mirrors of Womanhood - Merlin Stone

Woman's Encyclopedia of Myths & Secrets- Barbara Walker

Ana Tanrıçalar Diyarı Anadolu - Reşit Ergener

SÖZLÜKLER – ANSİKLOPEDİLER

Mitoloji Sözlüğü - Azra Erhat
İslam İnançları Sözlüğü - Orhan Hançerlioğlu
Felsefe Sözlüğü - Orhan Hançerlioğlu
Dünya İnançları Sözlüğü - Orhan Hançerlioğlu
Mitoloji Sözlüğü (Yunan ve Roma) - Pierre Grimal
Mitoloji Sözlüğü- Fernend Comte
Meydan Larousse
Büyük Cinsel Ansiklopedi - Lynn Barber

ANTİK

Aineas- Vergilius
Hero ile Leandros - Mousaios
Şölen- Eflatun
Şölen (İspartalıların Anayasası) - Xenophon
Anabasis - Xenophon
Seçme Yazılar - Samsat'lı Lukianos
Kuşlar- Aristófanes
Coğrafya (Anadolu) - Strabon
Dönüşümler - Ovidius
Hesiodos Eseri ve Kaynakları - Hesiodos
Heredot Tarihi - Herodotus
The İliad - (Translated by Robert Fitzgerald) Homer
The Odyseia - Homer
Heredot Tarihi - Herodotos
Pausanias IX- 31
Pausanias, Guide to Greece - Greek Geography
The Library of History - Greek History- Diodorus Siculus
Latin Mythography- Hyginus, Fabulae
Lysistratus -Aristophanes

KEHANET

Nostradamus - Fontbrune
The Prophecies of Nostradamus - Erica Chetham
Nostradamus, Kehanetleri - V. J. Hewitt, peter Lorrie
Notradamus 20. Yüzyılın Kehanetleri - V J. Hewitt, peter Lorrie
Tárot Cards for Fortune Telling - S. R. Kaplan
Tarot Divination - Aleister Crowley
The Classical Tarot- Stuart R. Kaplan

SATANİZM

The Black Art - Rollo Ahmed

The Satanic Ritáls- Anton Szandor La Vey

The Satanic Bible - Anton Szandor La Vey

The sataniz Witch - Anton Szandor La Vey

The Tree of Evil - William G. Gray

The Book of Black Magic - Arthur Edward Waite

Dictionary of Satanism-Wade Baskin

Gri moire of Chaos Magick - Julian Milde

The Prince of Darkness - Joan O'Grady

The Satanic Cult- Gerhard Zacharias

Satanism and Witchcraft - Jules Michelet

Satan Wants You - Arthur Lyons

DİĞER

Atlantis'in Esrarı - Charles Berlitz

Kabala Musevi Mistiklerin Yolu – Berle Epstein

Notlar

[←1]

Ana tanrıça adına kadınların pişirip erkeklerine yedirdikleri cinsel uyarıcılarla dolu kek ve çörekler. Bu “kutsal çörekler” sözleri çoğu Tevrat'a “kuru üzümlele” olarak geçmiştir.